

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

MELINDA LEIGH

ON HER WATCH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ON HER WATCH

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

BREE TAGGERT ROMANLARI

Kalbini Çaprazla,

Ölümünü Gör

Acılarında Boğul

Tam Arkasında

"İkinci Ölümü" (Kısa Bir Ön Hikaye)

Ona Karşı Ölmek

Ona Yalan

Söylemek

Ölümünü Yakala

MORGAN DANE ROMANLARI

Özür Dile Son

Vedası Kemikler

Yalan Söylemez

Ne Yaptım Sırlar

Asla Ölmez

Nefesini Korum

SCARLET FALLS ROMANLARI

İhtiyaç Saati

Öldürmek için

Dakikalar

Yaşamak için

Saniyeler

SHE CAN SERİSİ

*Koşabilir ve
Anlatabilir
Çılgılık Atabilir,
Saklanabilir
"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)
Öldürebilir*

GECE YARISI ROMANLARI

*Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece Yarısı
Fedakarlık Gece
Yarısı İhanet Gece
Yarısı Saplantı*

HAYDUT SERİSİ ROMANLARI

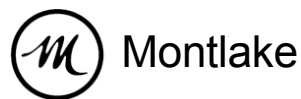
*Gone to Her Grave (Rogue River)
Walking on Her Grave (Rogue River)
Tracks of Her Tears (Rogue Winter)
Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)
Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)*

DULLAR ADASI ROMAN SERİSİ

*Seçilecek Bir
Kemik Kemiklerin
Fısıltısı Kırık Bir
Kemik Gömülü
Kemikler
Yanlış Kemikler*

ON HER WATCH

MELINDA
LEIGH

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın kendi görüşünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2024 yazan Melinda Leigh Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542038713 (ciltli)
ISBN-13: 9781542038690 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781542038706 (dijital)

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant
Kapak görselleri: © Maria Heyens / ArcAngel; © Eleanor Caputo / ArcAngel; © getgg / Shutterstock

Birinci baskı

*Tom için:
Seninle gurur duyuyorum.*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ÜÇÜNCÜ
DÖRDÜNCÜ BEŞİNCİ
BÖLÜM ONBİRİNCİ
ALTINCI ONALTI
YEDİNCİ SEKİZİNCİ
BÖLÜM ONIKI
DOKUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ONUNCU
ONÜÇÜNCÜ
ONDÖRDÜNCÜ
ONBEŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
YIRMIÖNYEDİNCİ
ONSEKİZİNCİ
ONDOKUZUNCU
BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM
YIRMI İKİ YIRMI YIRMI
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
YIRMI BÖLÜM YIRMI
ALTIÜÇ DÖRT BEŞ

YIRMI YEDİ BÖLÜM YIRMI
YIRMI DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM OTUZ BİR OTUZ
OTUZ OTUZ OTUZ OTUZ
OTUZ OTUZ OTUZ OTUZ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BİR BÖLÜM İKİ ÜÇ
DÖRT BEŞ ALTI YEDİ
SEKİZ DOKUZ KIRK KIRK
KIRK İKİ BÖLÜM
TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Jen'in hayalindeki peri masalları karanlık, Grimm türüne meyilliydi, ama gerçek dünyada en kötü canavarlar diğer herkese benziyordu.

Korkunun tadı bozuk para gibiydi: soğuk, kuru ve metalik. Acı tat boğazının arkasında geziniyor, yatak odasının penceresini hafifçe araladığında nefesini engelliyordu. Gece havası aralıktan içeri doldu. Evin arkasındaki ormanın ve komşunun mangalından yayılan dumanlı kokunun kokusunu aldı. Eski evin ahşap pencere çerçevesi inledi ve dondu kaldı. Kalbi göğüs kemiğine öyle sert çarptı ki canı acıdı.

Kız kardeşi bir ceset gibi uyuyordu. Jen onu uyandırmaktan endişe etmiyordu. Ama ailesini uyandıramazdı.

Ürperdi. Babasının onu yakalarsa ne yapacağını düşünemiyordu bile. Onu uyarmıştı; eğer daha fazla belaya bulaşırsa, pişman olacaktı.

Dinlemek için kendini zorlarken kollarının altından ter boşandı. Açık pencereden bir baykuş sesi duydu ama evin içinde her şey sessizdi. Avucunu, nabzının köşeye sıkışmış bir fare gibi çırpındığı göğsüne bastırdı ve kalp atışlarının yavaşlamasını diledi. Yutkundu, sonra nefes aldı.

Devam et.

Odasına son bir kez baktı. Kız kardeşi ikinci ikiz yatakta horluyordu. Kitaplığın tepesinde birkaç oyuncak bebek ve oyuncak sıralanmıştı. Jen yıllardır hiçbiriyle oynamamıştı ama varlıkları ona huzur veriyordu. Kitapları daha çok özlerdi ama onlar da taşınamayacak kadar ağırdı. Nerede kalacağını bilmiyordu. Bavulunu hafif hazırlamak en iyisiydi.

Çok fazla eşyası olmamasına alışkındı. Aç olmaya alışkındı. Ama ailesinin fakirliğinden fakirliğe ve yalnızlığa geçmek daha kötü hissettiriyordu.

Pencereyi yavaşça kaldırmaya devam etti. Pencere tamamen açıldığında pervazın üzerinden eğildi ve sırt çantasıyla spor çantasını bir iple aşağıya indirdi. Önce bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı ve pencerenin yanındaki ağacın bir dalına kayd. Yarıya kadar tırmandı, sonra dizlerini yumuşak tutarak aşağı indi. Spor ayakkabıları çimlerin üzerine neredeyse hiç gümlemeden indi.

Bu ilk gizlice kaçıışı değildi ama sonuncusu olacaktı. Bunun onu nasıl hissettirdiğine karar veremiyordu. Rahatlama ve keder eşit düzeyde yarışıyordu. Evini, kız kardeşlerini, annesini, hatta belki babasını bile özleyecekti. Onu seviyordu, her ne kadar onu korkutsa da.

Çantalarını topladı ve sokağa doğru koştu. Köşede, büyük bir meşe ağacının arkasında durdu, döndü ve eve baktı. Pencere hâlâ karanlıktı. Sivrisinekler yüzüne üşüştü ve onları el sallayarak uzaklaştırdı.

Bir kalp atışı için pişmanlık onu ele geçirdi. Çocukluğunu geride bırakmaya hazır değildi ama başka seçeneği de yoktu. Gitmek zorundaydı.

Sırt çantasını göğsüne bastırdı. Şu andan itibaren, yaz işinden biriktirdiği 400 dolar da dahil olmak üzere tüm eşyaları çantasındaydı. Geri dönüp annesine söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Babası reisiydi. Annesi her zaman onun dediklerini yapardı. Kız kardeşlerine bile söylememeleri için güvenemezdi. Geçen ay hırsızlık yaparken yakalandığında babasının nasıl tepki verdiğini hatırlayınca midesi bulandı.

Ama aç kalmıştı. Yoksulluk acımasızdı ve o bundan bıkmıştı.

"Mazeret yok," demişti. Karakoldaki soğukkanlılığı, eve geldikleri anda sıcak bir öfkeye dönüşmüştü. Ayaklarını yerden kesen tokadın anısıyla yanakları yandı.

Hayır. Babam asla .

Döndü, parka doğru üç blok koştu ve arabasını aradı. Adam orada olacak mıydı? Söz vermişti ama onu o kadar iyi tanımıyordu. Gelmezse ne yapabilirdi ki? Onu arayamazdı bile. Cep telefonu komodinin üzerinde duruyordu. Onu getirmek çok riskliydi. Babası onu takip etmek için kullanabilirdi. Daha önce de sokağa çıkma yasağını kaçırdığında bunu yapmıştı. Birkaç saniyeliğine, bir arkadaşının evinden sürüklenerek çıkarıldığı ve diğer tüm çocukların onu izlediği o aşağılanmayı yeniden yaşadı. Babasına itaat etmesi gerektiğini biliyordu ama arkadaş edinmek istediği için en ufak bir suçluluk duymuyordu.

Köşeyi dönüp arabayı gördüğünde, rahatlama dizlerinin titremesine neden oldu. Arabaya koştu ve bindi, kapıyı gözlerini yaşartacak kadar kesin bir sesle çarparak kapattı.

"İyi misin?" Konsolun karşısına uzandı ve onun elini okşadı. "Kimsenin seni takip etmediğinden emin misin?"

"Babam beni takip etseydi, bunu bilirdin. Muhtemelen seni vururdu." Sadece yarı şaka yapıyordu. Koltuk başlığına yaslandı. Kendini güvende hissetmesi gerekiyordu ama endişe karnına eşek arıları gibi üşüşmüştü.

Bitmişti. Asla geri dönemezdi. Bu geceki karar asla değiştirilemezdi. Bir dövme kadar kalıcıydı. Liseyi bitiremeyecekti. Baloya gidemeyecekti. Eğer evlenirse, annesi gelinliğini giymesine yardım etmeyecekti. Babası onunla koridorda yürümeyecekti.

Adam arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Gösterge panelinin loş ışığı profilini vurguluyor, gölgeler sert görünmesine neden oluyordu. Ana yolda, kasabanın dışına çıkan köy yoluna saptı.

"Nereye gidiyoruz?" Yanan solar pleksusuna bir yumruk bastırdı. Stres onu yiyip bitiriyor gibiydi.

"Sana söyledim," dedi sinirli bir sesle. "Bu gece kalabileceğin bir yerim var."

Grey's Hollow'u geride bırakırlarken kilometrelerin akıp gidişini izledi. "Ne kadar uzakta?"

"Yeterince uzak," diye tersledi.

"Özür dilerim." Kızgın bir öfkenin nasıl yatıştırılacağını çok iyi biliyordu. "Sen harikaydın. Sadece babamın beni bulmasından endişeleniyorum."

Elini yumruk yapar gibi direksiyonun üzerinde açıp kapatarak ona baktı. "Merak etme. Kimse seni bulamayacak."

İKİNCİ BÖLÜM

Günümüz, Mart

Sarhoş, Şerif Bree Taggert'in yüzüne vahşi bir yumruk savurdu. Kadın eğildi ve yumruk başının üzerinden geçti. Kendi kontrolsüz momentumuyla dengesini kaybeden sarhoş sendeledi.

Kalbi küt küt atan Bree, adamın kolunu bileğinden ve dirseğinden yakaladı, onu kol kilidine aldı ve ağır çekimde kaldırıma yatırdı. Adam yere düştüğünde, görev kemerindeki kelepçelere uzandı. "Kıpırdamayın Bay Killian."

Howard Killian hapse girecekti. Bütün bu çırpınışlar boşunaydı. Ama Bree nefesini tuttu. Killian onu huysuzlaştıracak ve dürtü kontrolünü zayıflatacak kadar içki içmişti. Ama kesinlikle mantık dinleyecek bir ruh halinde değildi.

Kaldırımda sırtüstü yatan Killian başını yana çevirip kıvranarak tutuştan kurtulmaya çalıştı. "Çek ellerini üzerimden! Buna hakkın yok..."

Boyu bir buçuk metreyi bir iki santim geçen Killian, Bree'den elli kilo kadar daha ağırdı. Otuz dokuz yaşında, yaşı ve içkinin etkisiyle zayıflamış bir sporcunun geniş yapısına sahipti ama hâlâ güçlüydü. Ne yazık ki onun için kaldıraç gerçektir ve Bree bunu nasıl kullanacağını biliyordu. Kelepçeleri adamın bileklerine geçirdi. "Bana yumruk atmamalıydın."

"Avukatımı aramak istiyorum," diye bağırdı, yanağını betona bastırarak.

"Telefonunu alacaksın." Bree nefes almak için topuklarının üzerine oturdu. Tartışma kısa ama yoğun olmuştu. Hızlı adrenalin patlaması nabzının hızla atmasına neden oldu. Onun altında

üniformasını giydi, ter sırtından aşağı süzüldü ve vücut zırhının altına giydiği tişörtü ıslattı.

Bree'nin genç yardımcılarının biri olan Juarez, Killian'ın kız arkadaşıyla konuşmakta olduğu ön verandadan koşarak geldi.

Killian homurdandı. Botlarının parmakları, sanki bir kaldıraç bulmaya çalışıyormuş ama bulamıyormuş gibi titriyordu. Onun düşmanlığını hissedebiliyordu. Gergin vücudundan lağım ızgarasından çıkan buhar gibi yayılıyordu. Başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı, gözleri öfkeden bembeyaz olmuştu.

Yetkili kadınların hayranı değilsin, değil mi Killian? Çok lanet Kötü.

Bree doğruldu. "Howard Killian, şu suçtan tutuklusunuz bir kolluk görevlisine saldırmak."

Diğer şeylerin yanı sıra.

"Sana vurmadım bile!" Killian ağzından tükürükler saçarak bağırdı.

Bree taktik kargosunun dizine düşen tükürük damlalarını görmezden geldi. "Denedin ve bu kadar yeter."

Öfkesini bastırarak profesyonel yüzünü ve tavrını korudu, ama çaba sarf etmeden değil. Bu, şerif departmanının bu haftaki ilk aile içi şiddet çağrısı değildi. Hatta bugünkü ilk aile içi şiddet çağrısı bile değildi. Bree yardımcılarının tehlikeli durumlara zorlanmasından bıkmıştı. Aile içi şiddet, kolluk kuvvetleri için en riskli çağrı türlerinden biriydi. Bir önceki aramada fiziksel temas olmamıştı ama bu seferki çoktan tırmanmıştı.

Üstünü aradı ve ceplerini karıştırdı. Tatmin olduktan sonra onu yardımcısına teslim etmeden önce ayağa kaldırdı.

"Haydi, Killian." Şerif Yardımcısı Juarez Killian'ı döndürdü ve arabaya doğru yürüttü.

"Onu tutuklayacak mısınız?" Grace ön verandasından seslendi.

"Evet, hanımefendi." Bree garaj yolundan yukarı doğru yürüdü, gümüş renkli bir BMW'nin yanından geçerek ön verandaya çıktı ve genç kadınla yüzleşti. Şerif olarak Bree genellikle devriye gezmezdi. Zamanının çoğunu masa başında siyasetle, medyayla ve bitmek bilmeyen davalarla uğraşarak geçiriyordu.

dağlar kadar evrak işi. Ancak küçük kuvveti kötü bir grip türüyle vurulmuştu ve Bree bir vardiyayı dolduruyordu.

Grace Abbott beş buçuk yaşındaydı, yetersiz beslenmişti, *belki* yüz kiloydu. Omuzları çökmüş, omurgası hayatının ağırlığı karşısında bir soru işareti gibi eğilmişti. Boğazında kırmızı lekeler vardı, üst dudağından kan damlıyordu ve elmacık kemiğine sıçrayan gölge sabaha kötü bir çürük olarak kalacaktı. Henüz yirmi yaşında olmasına rağmen yaşının ötesinde yıpranmış görünüyordu. Cildi kuru ve solgundu. Sanki kaşlarını çatmak onun doğal haliymiş gibi ağzının kenarlarında çizgiler oluşmuştu. Gözleri Killian'ın sırtındaydı.

Bree onun görüş alanını takip etti. Adamın ne dediğini duyamıyordu ama onu görmezden gelen ve sakinliğini koruyan Juarez'e bir şeyler söylüyor gibiydi - en azından dışarıdan. İçten içe yardımcısının kaynadığından şüpheleniyordu. Ama Juarez'in kendini kontrol etmesi onu gururlandırıyor. Grace'e geri döndü.

Genç kadının gözlerini endişe, korku ve acı doldurdu. Bir tehdit görmüş ve yırtıcı bir hayvana görünmemeyi umarak donup kalmış bir tavşana benziyordu. Bree ona sakinleşmesi için bir dakika verdi.

Saat dörtte, yoğun bulut örtüsü öğleden sonrayı kararttı. Arduvaz rengi gökyüzünden çiseleyen yağmur yağmaya başladı. Mevsim normallerinin dışında sıcak bir gün olmasına rağmen, Bree'nin boynuna çarpan su üniformasının yakasının altından süzülürken soğuk hissettirdi. Sertçe titredi, verandanın çıkıntısının altına doğru adım attıkça adrenalinin etkisi azalıyordu.

Bree'nin bakışları sokağın aşağısına, eski evlerin sıralandığı yere kaydı. Mahalle gösterişli bir yer değildi ama olgun ağaçları, basketbol fileleri ve son model minivanlarıyla sağlam görünüyordu. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Çoğu insan karısını dövenlerin karavan parklarında yaşadığını düşünürdü ama Bree gerçeği biliyordu. Sosyoekonomik sınırlar aile içi şiddeti öngörmüyordu. Karılarını döven erkekler tesisatçı, avukat ya da papaz olabilirdi. Killian eski bir üniversite profesörüydü. Uyuşturucu gibi, aile içi şiddet de azalma belirtisi göstermeyen bir belaydı.

Grace, tel tel sarı saçlarından oluşan bir perdenin arkasından, hemen uzaklaşan kaçamak gözlerle Bree'ye baktı

Tekrar.

"Bunun daha da kötüye gideceğini biliyorsun," dedi Bree kesin bir sesle.

Grace küçük bir tırnağını çiğnedi ama hiçbir şey söylemedi.

Bree, Şerif Yardımcısı Juarez'in devriye arabasının arka kapısını açtığı kaldırıma baktı. Kız arkadaşının itaatkâr duruşuyla kıyaslandığında, Killian'ın göğsü ödüllü bir horozunki gibi kabarmıştı -tümüyle ukala bir öfke. Kırmızı yüzü kavgacı bir tavırla parlıyordu. Sanki Grace'in odaklandığını hissetmiş gibi, Killian'ın başı döndü ve dikkati Grace'in üzerinde yoğunlaştı.

Grace, sanki erkek arkadaşının bakışları değil de yumruğu üzerine inmiş gibi irkildi. Genç kadının taytı ve büyük boy sweatshirt'ü öğleden sonranın nemli soğuğu için yetersizdi. Titredi ve pazularını ovuşturdu.

Killian kelepçelenmiş ve tutuklanmış olsa bile dehşete kapılmıştı. Killian'ın bakışları Bree'ninkilerle buluşmak üzere kaydı ve bakışlarındaki sertlik *onu* neredeyse sinirlendirdi. Bree onun gözlerini doğrudan ve meydan okuyan bir bakışla karşıladı -Killian'ın yüzüne yumruk atmaya çalışmasına neden olan bakışla aynı bakışta ki o gözlerini kaçırana kadar. Kendine olan güveni onu kızdırmıştı. Ama Bree, Killian gibi bir adama karşı geri adım atmanın onu cesaretlendireceğini biliyordu. Korkaklar zayıflarla uğraşmayı severdi. Onun saçmalıklarına katlanmayacağını anladıktan sonra Grace'e döndü.

Bree bu dinamiği kendi yansıması kadar iyi biliyordu. Zihninde annesinin de aynı şekilde tepki verdiğini görüyordu. Korku, Bree'nin çocukluğunun önemli bir bileşeniydi. Şiddet beklentisi -yumurta kabukları yerine kırık camların üzerinde yürümek ve hangi hareketin, bakışın ya da sesin babasının öfkesini tetikleyeceğini merak etmek- bir yaşam biçimiydi. Sessiz, görünmez olmayı ve gerektiğinde saklanmayı öğrenmişti.

Bu kadını bu evden uzaklaştırmak istiyordu. Grace ona yardım etme çabalarına direnecekti ama Bree denemek zorundaydı. En iyi şansı Grace'i tacizcisinin görüş alanından çıkarmak ve onun üzerinde kurduğu psikolojik baskıyı kırmaktı.

"İçeride konuşabilir miyiz?" Bree yanlara, çiftin arasına doğru adım atarak Grace'in Killian'ı görmesini engelledi.

Genç kadın bir kez başını salladı. Bree onu fuayeye götürdü ve kapıyı kapattı. Yerde kırık bir şekilde duran çerçeveli bir fotoğraf dışında, küçük mekân tertemizdi. Eski ahşap zemin pırıl pırıldı. Vakum hatları halıyı çizmişti. Koyu renk mobilyaların üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu.

Erkek arkadaşının doğrudan bakışları olmadan Grace nereye bakacağını bilemedi. Gözleri ayaklarının dibindeki kırık cam parçalarına takılmadan önce birkaç saniye etrafta dolaştı. Dolaba gitti, bir faraş çıkardı ve ortalığı süpürdü. Camsız resmi duvardaki kancaya geri koydu. Howard ve Grace'in bir etkinlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı. Adamın bir kolu Grace'in omuzlarındaydı. Takım elbise giymişti ve kendini beğenmiş bir sırıtışı vardı. Grace ise üzerine tam oturmayan bir elbisenin içinde küçük bir kız çocuğu gibi kaskatı ve rahatsız görünüyordu. Grace fotoğrafı düzelitti ve ona bakmaya devam etti.

"Bayan Abbott," diye başladı Bree.

"Grace." Sesi titriyordu. "Bana Grace de."

"Grace," dedi Bree. "Komşu senin ve Bay Killian'ın bağırışmalarınızı duyduğunu söyledi. Köpeğini posta kutunuzun önünden geçiriyormuş ve oturma odasının penceresinden görebiliyormuş. Adamın senin yüzüne vurduğunu söyledi." Bu görüntü Bree'nin midesini bulandırdı ama duygusal tepkisini bastırdı ve sesini eşit tuttu. Acımak ya da yargılamak Grace'e fayda sağlamayacaktı. İçinde bulunduğu koşulları onun bakış açısından anlayan birinin empatisine ihtiyacı vardı.

Ve gerçek bir yardıma *ihtiyacı vardı*. Kaynakları, ailesi ve/veya parası olmadan kendini bu durumdan kurtaramazdı. Killian gibi yırtıcılar kasıtlı olarak destek sistemi olmayan kurbanları seçiyordu.

Grace bakışlarını kaldırmadan başını salladı. "Hayır. Yanılıyor."

"Gerçeği biliyorum Grace."

Grace başını iki yana salladı, dudaklarını, içlerindeki tüm kanı ve rengi dışarı atacak kadar sert bir şekilde birbirine bastırdı. "Düştüm," diye mırıldandı.

Hayal kırıklığına uğrayan ama şaşırmayan Bree nefes aldı, sonra daha yumuşak bir sesleniş denerdi. "Sana yardım edebiliriz. Bu şekilde yaşamak zorunda değilsin."

Panik Grace'in gözbebeklerini büyüttü. "Hayır. Ona karşı tanıklık etmeyeceğim."

"Gerek yok. Onu zaten tutuklayacağım." Aslında Bree'nin, komşusu tarafından yapılan aile içi şiddet şikâyetine ve Grace'in gözle görülür yaralarına dair kendi gözlemlerine dayanarak Killian'ı tutuklaması gerekiyordu. Ama Killian'ın Bree'ye attığı yumruk, yargıcı onun tehlikeli olduğuna ikna etmesine yardımcı olacaktı.

Evin arka tarafında bir çocuk usulca "Anne" diye ağladı.

Bree kaşlarını kaldırdı. Kimse bir çocuktan bahsetmemişti. Ama bu her şeyi değiştirdi. Grace artık Bree'nin birincil endişesi değildi.

Grace kulağını koridora doğru çevirdi. Ağırlığı ayak toplarına doğru kaydı. "Kızım Riley."

Benim, bizim değil, diye not etti Bree. "Kaç yaşında?" "Dört."

Babalarının annelerini öldürdüğü gece Bree'nin küçük kız kardeşi de aynı yaşıydı. Bree görüntüleri ve onlara eşlik eden duyguları yok etmek için gözlerini kırıştırdı. Riley doğduğunda Grace on altı yaşında olacaktı.

"Killian ona hiç vurdu mu?" Bree sordu.

"Hayır." Grace küçük tırnağını çiğnemeye devam etti.

Yalan mı söylüyor?

Çocuk için duyduğu endişe Bree'nin kemiriyordu. "Onu görmem gerek. İyi olduğundan emin "

"Anne." İkinci çığlık uzun ama yine de yumuşaktı.

Grace küçük bir yatak odasına götürdü. Işığı açtı. Oda bir çocuğa ait değildi. Burası grinin amansız tonlarıyla dekore edilmiş bir misafir odasıydı. Küçük bir kız, annesi gibi minyon, orta boy bir yatakta yarım düzine doldurulmuş hayvanın arasında yatıyordu. Köşede, pembe bir sırt çantasından oyuncaklar dökülüyordu. Pembe ve morun parlak tonlarındaki minik giysiler plastik bir sepeti dolduruyordu.

"Anne?" Sesi yürek parçalayıcı derecede yumuşaktı, sanki kendi kapısının ötesinde duyulmamaya çalışıyormuş gibiydi. Bunu öğrenmişti.

Sessiz olmak, *onu* uyandırmamak. Bree bunu biliyordu çünkü bunu yaşamıştı.

"Sorun yok, bebeğim." Grace yatağa gitti ve kenarına tünedi. Bebek inceliğindeki sarı saçlarını çocuğun yüzünden uzaklaştırarak düzeltti.

Minik bir el annesinin kanayan dudağına dokunmak için uzandı. Pijamasının kolları neon pembesiydi ve parıltılarla süslenmişti. Grace elini kızıninkine doladı ve öptü. "Her şey yolunda bebeğim."

Riley'nin gözleri üzgün ve korkmuş bakıyordu. Çocuklar insanların daha anlayışlıydı. Gerçeği rasyonalize etmeyi öğrenmemişlerdi. Riley biliyordu.

Bree odadan geri geri çıktı. Koridorda iki kapıya daha göz attı. Biri ev ofisiydi. Diğeri ise bordo ve lacivertin erkeksi tonlarıyla dekore edilmiş ana yatak odasıydı. Çiçek yoktu, süs yoktu, biblo yoktu. Bree başını mutfağa doğru uzattı. Biftek kokuyordu ve lavabodaki tencere sabunlu suyla dolup taşıyordu. Buzdolabında süt, peynir, her zamanki çeşniler ve bira vardı. Bree'nin kendi mutfağı okul kâğıtları, Kayla'nın çizimleri ve benzeri şeylerle doluydu. Evin tamamı erkeklere ait bir alandı. Grace ve kızına kalıcı statü verilmediği açıktı. Burada *yaşamıyorlardı*; burada uyumalarına izin veriliyordu. Bree'nin, Killian'ın Grace'e cömertliğini ve onun tehlikeli konumunu düzenli olarak hatırlattığından hiç şüphesi yoktu.

Bree ona nasıl ulaşabilirdi? Grace'in durumu düzelmeyecekti. Hiçbir zaman da düzelmedi. Bu durumların tek bir gidişatı vardı: yokuş aşağı.

Grace oturma odasında yeniden ortaya çıktı. Fiziksel olarak kendini bir arada tutuyormuş gibi kollarını kendi beline doladı.

"İkiniz de ne zamandır burada yaşıyorsunuz?" Bree sordu.

"Yaklaşık sekiz ay." Misafir olmak için uzun bir süre. "Ondan önce nerede yaşıyordunuz?"

Grace'in omuzları bir kez aşağı yukarı sallandı.

"Evsiz miydin?"

"Bir süre kanepesinde kalmamıza izin veren bir arkadaşım vardı ama sonra erkek arkadaşı taşındı." Gerisi söylenmedi. Grace ve kızı hayatlarına devam etmek zorunda kalmışlardı. Grace'in vücudu derin bir iç çekişle titredi.

"Yardım edebilecek bir ailen var mı?"

Grace'in ağzı gerildi.

Burada bir hikâye vardı ama Bree şimdilik bunu görmezden geldi. "O değişmeyecek. Sen ve kızının buradan uzaklaşmanız gerekiyor."

Graces başını sert ve hızlı bir şekilde salladı. "Yapamam."

"Gittikçe kötüleşiyor, değil mi?" Bree sordu. "İçki içiyor. Hoşlanmadığı bir şey yapıyorsun. Akşam yemeği yeterince iyi değil. Ev yeterince temiz değil." Tozsuz odayı eliyle işaret etti. "Gömleğini yanlış katlamışsın. Sana vurduğunda, hep senin suçun." Bree ses tonunu bir erkeğinkini taklit edecek şekilde derinleştirdi. "Her zaman seni incitmeme neden oluyorsun." Babasının sesi kafasının içinde yankılandı ve midesi bulandı.

Grace irkildi. Çıplak gerçek gözlerinde parlıyordu.

Bree başarmıştı. Hem de çok iyi. Yutkunarak anıyı zihnindeki köşesine geri itti. *Şimdi olmaz. Bu Grace'le ilgili, annenle değil.* Ama sonra, bu pek çok kadınla ilgiliydi.

"Böyle başlamadı, değil mi?" Bree bir cevap beklemiyordu.

Grace'in gözünden tek bir damla yaş süzüldü.

Bree, "Daha da kötüleşecek. Daha da kötüleşmeden onu terk etmelisin."

Grace fısıldadı, "Bu onu daha da kızdırır." *Beni öldüreceğini* ima etti.

"Onu hapse atacağım."

"Kardeşi kefaletini ."

"Onu kadar tutacağım." Grace'in itirazlarına rağmen Bree onun kararlılığında bir çatlak hissetti. "Yalan söylemeyeceğim. Ondan ayrılmak zor olacak. Belki de şimdiye kadar yaptığın en zor şey. Ama bunu küçük kızın için yap. Onun için istediğin bu mu?"

Grace hareket etmedi. Zar zor nefes alıyordu. "Sana yardım *edebiliriz*," dedi Bree.

"Yapamazsın." Grace'in sözleri düz ve cansız geliyordu, sanki bir parçası çoktan ölmüş gibiydi. "Anlamıyorsun."

Bree nefes verdi. Ne söyleyebilirdi ki? İstismara uğrayan bir kadın için en tehlikeli zaman ayrılmaya karar verdiği andır. İşte o zaman istismarcıları kendilerini kaybeder, hakları olduğunu düşündükleri şeyin kontrolünü kaybederlerdi. Erkekler çoğunlukla yabancılar tarafından öldürülürken, kadınlar çoğunlukla kocaları ve erkek arkadaşları tarafından öldürülüyordu.

Hayır.

Sanki suçlanacak kimse yokmuş gibi *kadınlar öldürüldü*. Sanki istismara uğrayan kadınlar kendi kendilerini öldürtmüşler gibi, sanki kendilerine uygulanan şiddetin suçlusu onlarmış gibi. Kelimeler önemliydi. İnsanların düşüncelerini etkiliyorlardı. Pasif dil şeytandı. Suçun hak edildiği yerde durması gerekiyordu.

Tacizci erkekler kadınları
öldürdü. Hem de çok aktif
bir şekilde.

ABD'de her gün ortalama üç kadın mevcut ya da eski partnerleri tarafından öldürülmektedir. Herkes yüzleşilmesi gereken meselelerin etrafında dans ederse hiçbir şey değişmez.

Bree derin bir nefes aldı. Grace'e ulaşmak için tek bir şans vardı. "Anlıyorum. Babam kötü bir ayyaştı. Annemi taciz etti." *Dürüst ol. Onunla bağlantı kurmalısın.* "Hepimizi istismar etti." Bunca yıl sonra bile gerçeği itiraf etmek utanç vericiydi. *Neden?* Neden kurbanlar istismarcılarının eylemlerinden kendilerinin sorumlu olduğunu düşünmeye şartlandırılmışlardı?

Grace'in bakışları Bree'ninkilerle buluştu. "Onu terk etti mi?"

"Hayır." Bree iki kalp atışı boyunca durakladı. "Onu öldürdü."

Grace geri çekildi. Dudakları aralandı ama hiçbir şey .

"Kardeşlerim ve ben oradaydık. Bizi de öldürmediği için çok şanslıyız."

Aile içi şiddet çağrıları Bree'yi geride bırakmak için çok çalıştığı çocukluğuna geri götürdü. Babasının tacizleri, sonunda önce karısını sonra da kendisini vurana kadar artmıştı. Eğer sekiz yaşındaki Bree kendini ve iki kardeşini verandanın altına saklamasaydı, tüm aileyi cehenneme götürecekti.

onu. Kalbinin derinliklerinde, şansı olsaydı hepsini öldüreceğini biliyordu.

Bree anıyı bastırmak yerine zihninde ve yüzünde oynamasına izin verdi. "Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Gittikçe daha kontrolcü olacak. Muhtemelen bunu zaten görmüşsündür."

Grace gözlerini kırpmadan baktı. Başı birkaç milimetre eğildi. Artık sadece dinlemiyordu. Bree'nin söyleyeceklerini duyuyordu.

Güzel.

Bree devam etti. "Yakında, o olmadan evden çıkamayacaksın. O dinlemeden bir telefona cevap veremeyeceksin. Telefonunuzu kontrol edecek ve internet kullanımınızı izleyecek. Sizi ailenizden ayıracak. Arkadaş edinmenize izin vermeyecek. Ama onu memnun etmek için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, yine de kızmak için bir neden bulacaktır. Markette tezgâhtara gülümseyeceksiniz ve bu onu kızdırmak için yeterli olacak."

Grace, Bree'nin varsayımlarını yalanlamadan, "Gitmeme izin vermeyecek," dedi.

"Biliyorum." Bree söz vermezdi. "Ama sizin gibi kadınların yeniden başlamasına yardımcı olmak konusunda uzmanlaşmış insanlar var."

"Bilmiyorum." Grace tırnak etlerinden bir parça kopardı.

"Sizi ve kızınızı bu gece bir sığınağa götürebilirim. Nerede olduğunuzu bilmeyecek. Onu bir daha görmek zorunda kalmazsınız."

Grace'in tırnağının yanından kan aktı. Başını salladı ve fısıldadı, "Yapamam. Beni bulacaktır."

Bree ona yasaklama emri konusunda herhangi bir saçmalık söylemedi, ancak bir tane alması tavsiye edilirdi. Killian buna uyabilir de uymayabilir de. "Seçeneklerinizi tartışmak için bir danışmanın sizinle temasa geçmesini sağlayacağım. Cep numarana ihtiyacım olacak."

Grace başını sertçe salladı. "Hayır. Kimseyle konuşamam." "Yani şimdiden telefonunu izliyor."

Grace başka tarafa baktı. Yanakları kızardı.

"Yarın buraya bir sosyal hizmet görevlisi gelecek." Bree herhangi bir itirazı kesmek için elini kaldırdı. "Onlarla buluşacaksın. Bu isteğe bağlı bir şey değil. Kızınızın refahı söz konusu."

"Ona vurmuyor." İtirazına rağmen Grace'in sesi inandırıcılıktan yoksundu.

"Belki de değil. Henüz değil. Hiç yapmasa bile, aile içi şiddetle yaşamamanın uzun vadeli etkileri olacaktır."

"Bilmiyor."

Bree kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten kavgalar boyunca uyuduğunu mu düşünüyorsun? Muhtemelen korkuyordur. Sekiz yıl boyunca onunla yaşadım. Her hakareti, her darbeyi duydum. Her morarmış gözü ve şişmiş dudağı gördüm. Kapatıcı ancak bu kadarını yapabilir. Aile içi şiddetin yaşandığı evlerdeki çocukların çoğu istismarı tüm ayrıntılarıyla anlatabilir. Yarın sosyal hizmet görevlisi gelecek ve onlarla konuşacaksınız ya da velayeti kaybetme riskini göze alacaksınız."

Grace'in şişen gözünden bir damla yaş süzüldü. "Yapamazsın.."

"Benim işim bu ilçenin vatandaşlarına hizmet etmek ve onları korumak. Buna kızınız da dahil." Bree kendini bir sürtük gibi hissediyordu ama çocuk her şeyden önce gelmeliydi.

Grace yarılmış dudağına dokundu. "Onlara düştüğümü söyleyeceğim."

Bree'nin onun tam olarak bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu. "Ve boğazını mı morarttı?"

Grace'in rengi soldu.

"Yaralarınızın ayrıntılarını içeren raporum ellerinde olacak." Bree ilk geldiğinde bir fotoğraf çekmişti. "Komşunuz onun size vurduğunu görmüş. Ne olursa olsun, bana yumruk attı. Bunun için suçlanacak."

Grace bir avucunu morarmış boynunun dibine bastırdı.

"Bu gece dönmeyecek. Biraz dinlen. Yüzüne buz koy." Bree durdu ve Grace'in gözlerinin kendi gözleriyle birleşmesini bekledi. "Eşyalarını toplayabilirsin. Yarın kefaletini ödemedен önce seni buradan çıkarabilirim." Eğer Killian sabah ilk iş olarak mahkemeye çıkarılırsa, kefaletini ödeyip tüm evrak işlerini hallettiğinde en erken öğleden sonra olabilirdi. "Cesur ol Grace. Bunu Riley için yap."

Grace kendine daha sıkı sarıldı ama cevap vermedi. Genç kadın kalırsa, Bree departmanının başka bir şiddet olayına müdahale etmek için buraya geri döneceğini biliyordu. Bu sefer ne bulacaklardı?

Yanıldığını ve Grace'in de parlayan neon ışığını gördüğünü umarak Bree dışarı çıktı ve görev kemerinden telefonunu çıkardı. Sosyal Hizmetler'i aradığında telesekreter çıktı. Bree mesaj bıraktı ama onları beklemeyecekti. Gerekirse Grace ve Riley'yi bir sığınağa kendisi götürecekti.

Juarez devriye arabasını işaret ederek yaklaştı. Killian arka koltuktan onlara ters ters baktı. "Az önce bir 911 çağrısı aldık. Birkaç yürüyüşçü Echo Road Köprüsü yakınlarında bir ceset bulmuş. Onu ne yapmamı istiyorsunuz?" Killian'a doğru eliyle işaret etti.

"Onu karakola götürün ve nezarete atın." Bree cipine doğru döndü. "Sonra benimle köprüde buluş."

"Onu suçluyor muyuz?" Juarez sordu.

"Evet, ama şimdi değil. Eğer bu çağrı doğruysa, size olay yerinde ihtiyacım olacak. Bir süre onu inceleyemeyebiliriz." Juarez'e sert bir bakış attı.

Şerif yardımcısı başını salladı. Anlamıştı. Teknik olarak Killian'ı suçlamak için kırk sekiz saatleri vardı. Bree bu süreyi uzatmayı sevmezdi ama istisna yapılması gereken durumlar da vardı. Bree Grace'i gitmeye ikna etmek zorundaydı. Kadının bir DV sığınağına girmesi ve Killian'ın ulaşamayacağı bir yere gitmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Yardımcısına yeniden odaklandı. Ne kadar zor olsa da vites değiştirmesi ve başka bir çağrı için kafasını toplaması gerekiyordu. "Benimle olay yerinde buluş."

Juarez hızlıca başını salladı. Genç bir şerif yardımcısı olmasına rağmen, empati, etik ve sağduyu sahibi, hızlı öğrenen biri olduğunu kanıtlamıştı.

Bree aracına bindi ve telsizini kullanarak merkezi aradı. "Şerif Taggart Echo Road Köprüsü'ne doğru yola çıktı."

Ardından, daha iyi bir kelime bulamadığı için aynı zamanda yatılı erkek arkadaşı ceza müfettişi Matt Flynn'i arayacak ve bir yandan da kendini bir cesetle uğraşmaya hazırlayacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Percheron cinsi kısrağını otlaktan çıkarırken Matt'in yüzünü hafif bir yağmur buğulandırdı. Beast kapının etrafındaki çamurda kayarak ilerledi. Matt en derin noktalara bastı. Bütün bahar boyunca her gün yağmur yağmış gibi görünüyordu.

Çitin tepesinde oturan Bree'nin dokuz yaşındaki yeğeni Kayla güldü. "Canavar bir domuz gibi çamurda yuvarlandı."

"O yaptı." At tamamen çamur içindeydi. Matt onu ahıra götürdü ve ahırına koydu.

Kız kardeşi öldürüldükten sonra Bree yeğenlerinin vasiliğini üstlenmişti. Matt taşındığından beri kendilerini bir aile gibi hissetmeye başlamışlardı.

Hepsi de kurtarılmış olan diğer üç at, kendi yarım kapılarının üzerinden onları izliyordu. Bree'nin yeğeni, on yedi yaşındaki Luke, elinde boş bir yem kutusuyla ahırdan çıktı. "Kulaklarının arası nasıl çamur oldu?"

"Alıştırma." Matt Beast'in kapısını kilitledi ve son at olan Kayla'nın küçük Haflinger'i Pumpkin için otlığa döndü.

Ama Kayla çitten aşağı kaymış ve Pumpkin'in yularına bir ip geçirmişti bile. "Onu yakaladım."

"Çamura dikkat et!" Matt bir saniye geç seslendi.

"Sıkıştım!" Kayla kıkırdadı, ileri geri sallanıyor, ayaklarını bilek derinliğindeki bataklıktan çıkaramıyordu. Arkasında, Pumpkin tüylü bir azizin sabrıyla bekliyordu.

Matt içini çekerek tekrar çamurun içine girdi ve Kayla'yı belinden tutup kaldırdı. Ayakları yüksek bir emme sesiyle gevşedi. Onu midillisinin sırtına oturttu.

Sırıttı ve çoraplı bir ayağını Pumpkin'in yanından tuttu. "Bir botumu kaybettim."

Matt çamura tekrar baktı. Puantiyeli yağmur çizmelerinden iz yoktu. Sırılsıklamdı. Bugün bir metrelik katı çamuru kazmayacaktı. "Bir çift daha alırsız."

"TAMAM." Bir Disney şarkısı mırıldandı.

Pumpkin'i ahıra götürmek için döndü, ayağı kaydı ve kışının üzerine düştü. Kalkmaya çalışırken tekrar kaydı ve bu kez bir kalçasının üzerine düştü. Matt doğrulup oturdu. Soğuk çamur iç çamaşırını ıslatmıştı. Ellerini pantolonuna silmeye çalıştı ama temiz bir yer bulamadı.

"İyi misin?" Kayla gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Beast kadar kirlisin."

Balkabağı burnuyla Matt'i dürttü. Midilliyi okşadı ve dikkatle ayağa kalktı. "Ben iyiyim. Sadece kirliyim."

Midilliyi götürdükleri sırada Luke su kovalarını doldurmayı, saman ve yem dağıtmayı bitirmişti. Matt'e baktı, ağzının kenarları seğiriyordu.

Matt, "Gülebilirsin," dedi.

"Bwahahahahaha." Luke iki oldu.

Matt ahır kapattı ve çocukları eve doğru sürükledi. Kayla tek çizmesini tekmeledi ve çoraplarıyla eve doğru zıpladı. Bahçedeki her su birikintisine çift ayakla atladı. Matt de onu izledi ve yolda çizmesini yerden aldı.

Evin içine daldılar. Kayla'nın ıslak çorapları parkeye çarptı. Siyah erkek kedi Vader, onlar ıslak kıyafetlerini çıkarırken pencere kenarından onları izledi. Kedinin üstünlük taslayan bakışları, böyle berbat bir günde içeride bulunacak kadar akıllı olan tek kişinin kendisi olduğunu ima ediyor gibiydi.

Matt itiraz edemedi. "Herkes duş alsın. Çamurlu giysilerinizi çamaşırhaneye getirin." Kulağa gereksiz yere sert gelen ses tonundan dolayı irkildi. Anneleri bir yıldan biraz fazla bir süre önce öldürülen çocuklara göre iyi gidiyorlardı. Sert bir sözün buldukları neşeyi gölgelemesini hiç istemezdi.

Ama Kayla ona alaycı bir selam verdi. "Evet, efendim."

Ona sırtıttı. "Git!"

Mutlu bir ılık atarak merdivenlere fırladı ve Matt'in elinde çamurlu, benekli bir çizme bıraktı. Yirmi dakika sonra duş almış ve kuru giysiler giymişlerdi.

Matt, Alman kurdu ve Bree'nin kurtarma köpeği ayaklarının dibinde olduğu halde kanepeye yerleşti. "Pizza mı?"

"Evet!" İki ocuk da kıkırdadı.

Çocuklar filmler hakkında tartışırken Matt telefon etti. Elinden bırakamadan telefonu çaldı. "Bree teyzen arıyor."

Luke'un gülümsemesi kayboldu ve televizyonun sesini kısıtı. Bree genellikle akşam yemeği ve benzeri konularda mesaj atardı. Gerçek telefon görüşmeleri genellikle resmi işlerle ilgiliydi.

Matt açtı. "Ne ?"

Bree selam vermeden, "Hoparlörde miyim?" diye sordu.

Kesinlikle bir dava, diye düşündü Matt. "Hayır."

duraksamadan devam etti. "Yürüyüşçüler bir ceset buldu."

"Nerede?"

Bree ona konumu verdi.

"Seninle orada buluşuruz." Matt telefonu kapattı ve çocuklara baktı. Biyolojik babaları hiçbir zaman hayatlarının bir parçası olmamıştı. Ayrıca o u anda hapisteydi. Çocukları Bree büyütüyordu ve Matt'e göre çok da iyi bir iğ çıkarıyordu. Onların yanına taşındığından beri Matt alışan bütün anne babalara yeni bir saygı duymaya başlamıştı. Sorumlulukların üstesinden gelmek zordu.

O daha bir şey söyleyemedi Luke elini kaldırdı. "Ben Kayla'ya göz kulak olurum. Sen git."

Matt başıyla onayladı. "Pizza yirmi dakika içinde burada olacak. Dana birazdan bisiklet dersinden eve döner." Bree'nin eski cinayet masası ortağı ve en iyi arkadaşı gayri resmi bir dadı olarak görev yapıyordu.

"Biz ," dedi Luke. "Kayla, sıcak çikolata ister misin?"

"Evet!"

Matt eğildi ve Brody'yi okşadı. Çocukları kısa bir süre için bile olsa yalnız bırakmaktan nefret ederdi. Luke olgun ve sorumluluk sahibi biriydi ama Matt, Brody evdeyken kendini hep daha iyi hissederdi. Brody'nin

Emekli K-9 çocukları canı pahasına korurdu ve gelişmiş duyuları her türlü elektronik algılayıcıdan daha üstündü.

Matt Luke'a, "Alarmı kur," diye hatırlattı. Luke başıyla onayladı. "Ben hallederim."

Matt gülümsedi. "Biliyorum. Ama söylemek zorundayım."

Luke'un gözlerinde mizah parlıyordu ve başparmağını kapıya doğru salladı. "Git. Arkasını kollamana ihtiyacı var."

Matt koşarak yukarı çıktı ve üstünü değiştirdi. Sivil bir danışman olarak üniforma ya da tabanca giymiyordu ama şerif departmanının logosunu taşıyan uzun kollu bir polo, taktik kargo pantolonu ve bot giymişti. Matt yıllar önce bir şerif yardımcısıydı, ta ki bir dost ateşi olayında vurulana kadar. Baskın elindeki sinir hasarı, tabanca sertifikasını geçmesini ve resmi bir kolluk kuvveti memuru olmasını engellemişti. Ancak soruşturma becerilerini ihtiyaç duyulduğunda kullanmaktan memnundu.

Matt alt katta ceketini aldı, kapıyı arkasından kilitledi ve aceleyle kamyonetine doğru yürüdü. Grip salgını yüzünden Bree'nin desteği olmayabilirdi ve Echo Road Köprüsü de ıssız bir yerdeydi. Gece yaklaşırken yalnız kalacaktı. Aramanın sahte olması ve bir pusuya düşmesi ihtimali Matt'in aklının bir köşesinde hep vardı.

Aracına vardığında çelik yeleğini ve ceketini giydi. Suburban'ının tavanında yanıp sönen kırmızı ışığı yaktı ve karanlık taşra yolunda hızla ilerledi. Yolda Dana'ya bir mesaj göndererek ihbarı haber verdi. Eski kapalı köprüye vardığında, Bree'nin SUV'sini bankette gümüş bir Prius'un arkasına park etmiş halde buldu. Beklediği gibi, tek resmi araç onunkiydi.

Kadının cipinin arkasında durup iki adamla konuştuğunu görünce rahat bir nefes aldı. Zırhının ek cüssesiyle bile zayıf, orta boylu bir kadındı ama hükmedici bir duruşu vardı. Her hareketi bir amaca işaret ediyordu. Onunla ilgili ortalama olan tek şey cüssesiydi.

Matt onun aracının arkasına park etti, arka koltuğun cebinden bir şapka çıkardı ve çiseleyen yağmurda onlara katıldı. Bree yazıyordu.

küçük bir deftere notlar.

"Bu Müfettiş Matt Flynn." Ona ve yürüyüşçülere el salladı. "Bu Doug Winner ve kardeşi Steve. Cesedi onlar buldu."

Doug ve Steve'in her ikisi de güçlü bir yeşil ve gevrek havası sergiliyordu. Ayaklarının dibinde ağır sırt çantaları duruyordu.

Doug gür sakalını çekiştiriyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu; giysilerinin, çantasının ve botlarının kalitesine ve yıpranmış görünümüne bakılırsa bir açık hava adamıydı. "Uzun saçları yüzünden bir kadın olduğumu düşünüyorum Erkeklerin de uzun saçlı olabileceğini biliyorum" -örgü bir şapkanın altında uzun, dağınık saçları olan Steve'i işaret etti- "ama bu bir erkeğe benzemiyordu."

"Öldüğünden emin misin?" Matt sordu.

Steve başıyla onayladı. Daha ufak tefek, daha sıırım gibiydi ve sinekkaydı tıraş olmuştu. "Ah, evet."

"Nerede o?" Bree sordu.

Doug eldivenli eliyle köprünün arkasındaki ormanı işaret etti. "Şu patikanın yaklaşık yarım mil yukarısında."

Bree kargo ambarına döndü ve sırt çantasına birkaç eşya tıktırdı. "Bize yolu tarif edebilir misin?"

Doug ve Steve birbirlerine baktılar. Steve başını salladı.

"Biz seni götürürüz," dedi Doug.

Steve başıyla onayladı. "Orayı tek başına bulamazsın. dışında."

"Onu nasıl buldun?" Matt sordu.

Steve şapkasını kulaklarının üzerine indirdi. "Şerife de söylediğim gibi, sadece şanstı. İşemek için ağaçların arasına girdim. Rüzgâr yön değiştirdi ve kokusunu aldım. Bir hayvan olduğunu düşündüm. Neden aramaya çıktığımdan bile emin değilim." Pişmanlık yüzünü buruşturdu. Belli ki kokunun kaynağını aramamış olmayı diliyordu. "Gözlerimi her kapattığımda onu göreceğim."

"Bazı şeyleri görmezden gelemezsin." Matt empati kurdu.

"Arazi nasıl?" Bree sırt çantasının fermuarını çekti. "Karanlıkta yolumuzu bulabilir miyiz?"

"Evet." Doug el fenerini salladı. "Patika biraz büyümüş ama neredeyse gövdeye varana kadar nispeten düz. Cesede ulaşana kadar

Acele etmez ve ayağımızı yere sağlam basarsak, bize bir olmaz."

Matt hazır tuttuğu sırt çantasını almak için aracına döndü. Bree'ninki gibi o da temel hayatta kalma malzemeleri ve bir olay yeri kitiyle doluydu. Kırsal bir bölgede çalışıyorsanız, ormanda bir ceset bulmak günlük bir olay değildi, ama oluyordu. Genellikle ölümler kazayla ya da doğal yollarla gerçekleşirdi. Yaşlılar başıboş dolaşırdı. İnsanlar yalnız yürürdü. Kaybolmuşlardı. Doğa koşullarına hazırlıklı değillerdi ve hipotermi ya da sıcak çarpmasından öldüler. Düşmüşler ya da diğer tıbbi acil durumlardan muzdarip olmuşlardır.

Şimdi ve sonra, öldürüldüler.

Matt omuz silkerek çantasını giydi. Bree ve iki yürüyüşçü de kendi çantalarını giydiler. Ormana doğru ilerlerken dört ağır hizmet tipi el feneri yandı. Gün batımından önce bir saatleri vardı. Ama ağaçlar, bulutlar ve sürekli çiseleyen yağmur ormanı erkenden karartmıştı. Oyun yolu dardı ve tek sıra halinde yürüdüler. Doug ve Steve önden gidiyordu. Matt arkadan geliyordu.

"Bu yoldan daha önce geçtin mi?" Bree sordu.

"Evet," diye seslendi Doug. "Cesedin çok ötesinde olmayan nehrin yakınında gizli bir balık yerim var. Ben ve Steve her bahar birkaç günlüğüne buraya gideriz. Medeniyetten çok uzak değil, yani hava çok kötüleşirse çabucak geri dönebiliriz. Ama gerçek bir patika üzerinde değil, bu yüzden daha izole bir yer gibi geliyor."

"Bu havayı kabul edilebilir mi buluyorsun?" Matt sordu. Kamp yapmak için yağmurlu bir geceyi tercih etmezdi.

Doug ekledi, "İşle ilgili zor bir hafta geçirdim. Kamp yapmak bağlantıyı koparmanın en iyi yolu."

"Her zaman," dedi Steve. "Sadece doğru ihtiyacınız var."

Karanlık ilerlemelerini yavaşlattı. Patika düz olabilirdi ama bölgedeki popüler yürüyüş noktaları gibi açık değildi. Ağaç köklerine dikkat ederek ve çamurlu, kaygan yerlerden geçerek, Doug durana kadar yaklaşık yirmi dakika yürüdüler. El fenerinin ışığını yukarı doğru tutarak yıldırımın yaktığı bir ağacı aydınlattı. "Şurada, tepenin yaklaşık kırk metre yukarısında." Döndü ve dik bir yokuştan yukarı doğru ilerledi.

Matt çürümenin kusursuz kokusunu aldı. Önünde Bree duraksadı. Belli ki o da kokuyu almıştı.

Steve geri çekildi. Sırt çantasını silkerek çıkardı ve ağacın dibine yasladı. "Ben burada bekleyeceğim."

Doug da durdu. "Aynı." El feneriyle işaret etti. "Şu garip kayanın arkasında küçük, çoğunlukla düz bir açıklık var. Kız orada."

Matt, yürüyüşçülerin çalılıklar arasındaki yürüyüşünü işaret eden düzleşmiş bitki örtüsünü fark etti.

Onun yanında Bree de ışığını yamaç boyunca parlattı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kırık bitki örtüsünden başka bir iz göremiyorum. Bu en mantıklı yol gibi görünüyor. Açıklığa ulaşan başka biri muhtemelen bu gitmiştir. Ne düşünüyorsun? çok daha uzak yerlerde çalıştın."

Matt yürüyüşçülere döndü. "Açıklığın yukarısında ne var? Oraya ulaşmanın başka bir yolu var mı?"

Doug başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Yukarıda eğim daha da dik. Kayalık da var."

Matt ve Bree'nin iki seçeneği vardı. Toplam ayak izlerinin etkisini en aza indirmek için yürüyüşçülerin yolunda kalabilirlerdi. Ya da ölenlerin ve/veya katillerinin geride bıraktığı kanıtları yok etmemek için kendi rotalarını çizebilirlerdi. Tedbirli olmak üzmekten iyidir. Kanıtları arındıramazdınız. Bir kez tehlikeye girdiyse, o kadar.

"Biz bunu zor yoldan yapıyoruz,"

dedi. Kadın iç çekti. "Elbette."

Matt yirmi adım yana çekildi ve ilerlemeye başladı. Çalılıklar botlarını çekiştiriyor, dikenler pantolonuna batıyordu. Yine de uzun bacakları kısa tırmanışı çabucak tamamladı. Zirveye ulaştığında arkasına uzandı ve Bree'yi kenardan aşağı çekti. Bitki parçaları pantolonlarına ve botlarının bağcıklarına yapışmıştı. Bree daha zor nefes alıyordu. Zindeydi ama sırt çantası onunki kadar ağırdı, küçük bedenine göre daha büyük bir yükü. Bu gece devriyeye çıktığından, ayrıca tam yüklü bir görev kemeri takmıştı. Zırhı, telsizi, kelepçeleri, tabancası, ekstra şarjörleri, copu, biber gazı spreyi, el feneri ve cep telefonu ile birlikte yirmi kiloluk bir ekipmana daha sahipti.

"Teşekkürler." El fenerini yerde gezdirirken ofladı pufladı. Olay yerini rahatsız etmekten korktukları için daha fazla yürümediler.

Matt kendi ışığıyla açıklığı taradı. Cesedi bir dakikadan kısa bir süre içinde buldu, bir ağacın dibine kıvrılmıştı. Çıplak kollarından biri doğal olmayan bir açıyla dışarı sarkmıştı. Koku ve derinin rengi yürüyüşünün haklı olduğunu gösteriyordu. Kadın kesinlikle ölmüştü ve birkaç gündür, muhtemelen daha uzun süredir ölüydü. Cesedin etrafına kamuflaj desenli bir muşamba sarılmıştı, sadece tek kolu ve başı açıktaydı. Yüzü başka tarafa dönüktü. Yapraklar ve kir, muşambanın altından çıkan uzun, ıslak saçları keçeletirmişti.

"Cinayet kurbanı," dedi Bree.

"Evet." Bree'nin önden gitmesine izin verdi, sonra da onun izinden yürüdü. Işıklarını yere tutarak ve olası kanıtları arayarak yavaşça ilerlediler. Son zamanlarda yağın şiddetli yağmurlar ayak izlerini silmiş, yabancı otları düzleştirmiş ve muhtemelen çoğu kanıtı yıkayıp götürmüştü.

Birkaç metre ötede durdu ve birkaç saniye cesedi inceledi. Sonra dikkatli adımlarla, farklı bir açıdan bakmak için bir yay çizerek ilerledi. Matt de onu izledi. Başın yanına çömeldi. Eldivenli parmak birini kullanarak muşambanın kenarını birkaç santim kaldırdı. Işınları aynı anda kurbanın yüzüne düştü. Aynı anda geri çekildiler.

Kurban genç bir kadındı. Siyah ve şişmiş dili ağzından dışarı çıkmıştı. Kurtçuklar ışıktaki kırıldandı. Dehşet onu topuklarının üzerinde birkaç santim geriye savurdu, ıslak toprak botlarının altında ezildi.

"Sanırım hava düşündüğüm kadar soğuk değilmiş." Bree'nin sesi hırıltılıydı. "Sinekler onu buldu."

"Genelde öyle olur."

Ve her zaman önce gözleri, burnu ve ağzı hedef alırlardı. Gri ve yeşil lekeler ışıktaki deriyi benek benek yapıyordu. Matt'in içini eşit miktarda acıma ve öfke doldurdu.

"Buna hiç alışamadım," diyor Bree. Randolph County şerifi olarak göreve başlamadan önce Philadelphia'da cinayet masası dedektifliği yapmıştı. Hiç şüphesiz sayısız ceset görmüştü ama

Matt'in takdir ettiği gibi, bu görüntüye karşı katılaşmamıştı. Mesleklerinde bıkkınlığa kapılmak, her bir kalıntının bir zamanlar birileri tarafından sevilen bir aile üyesi olduğunu unutmak kolaydı.

"Aslında, çocuklarım olduğundan beri," dedi, "tam tersi yönde ilerlediğimi hissediyorum. Bölümlere ayırmak giderek zorlaşıyor."

"Aynen." Yeğenleriyle birlikte yaşamak ve onlarla akıl hocası gibi bir ilişki geliştirmek onu da etkilemişti. Sanki karşılaştığı her şeyi yeni gözlerle süzüyormuş , dünyadaki tüm berbat şeylere karşı daha duyarlı hale geliyordu. Muşambanın uzunluğunu taradı. "şişmiş olsa bile küçük görünüyor."

Lütfen, çocuk olmasın.

Daha kötüşü olamazdı.

"Evet." Bree boğazını temizledi ve sanki güç topluyormuş gibi birkaç saniyeliğine gözlerini kaçırdı. "Ama onu buraya kim bıraktıysa zayıf biri değil." Etrafına bir göz attı. "Cesedi taşımak dışında buraya getirmenin bir yolunu göremiyorum. Bu da biraz fiziksel güç ve gerektirir. Tüm tepeye zar zor çıkabildim. Ölü bir beden iki ya da üç kat daha ağır olurdu."

"Katılıyorum ve belli ki buraya yürüyerek gelmemiş." Matt muşambayı işaret .

"Adli tabibi aramalıyım." Bree geriye doğru bir adım attı ve cebinden telefonunu çıkardı. "şanslıyız. Sinyal var."

Matt ayağa kalktı ve muşambanın uzunluğuna baktı. Adli tabip gelene kadar hiçbir şeye dokunmayacaklardı, ama Matt ayrıntıları inceledi. Açıklık bir voleybol sahası büyüklüğündeydi. Uzun ağaçlar, birkaç yaprak dökmeyen ağaç kümesiyle birlikte alanı çevreliyordu. Katil muhtemelen ıssız olduğu için burayı seçmişti. Ama bölge olduğundan daha uzak görünüyordu. Daha iyi bir havada yola kadar yürümek on beş dakika sürerdi.

Bree birkaç dakika içinde aramasını bitirdi. "Dr. Jones yolda. Köprüye tahmini varış süresi otuz dakika." Telefonunu kaydıldı. "Juarez mesaj attı. O da yolda. Işıkları getiriyor. Onları taşımak için yardıma ihtiyacı olacak. Adli tabibin de ekipmanları ve kalıntıların çıkarılması konusunda yardıma ihtiyacı olabilir."

"Yola kadar yürüyüp onları ."

"Teşekkürler. Ben buradan başlayayım." Bree başıyla onayladı. "Adli tıp ekibini ve birkaç yardımcısı da çağıracağım."

İçeri ve dışarı taşınan her şey insanlar tarafından taşınmak zorundaydı. Oyun yolu, ATV de dahil olmak üzere herhangi bir araç için çok dardı. Bir arazi motoru bile ağaç kökleriyle mücadele edebilirdi.

Matt yokuştan aşağı inmeye başladığında, Bree'nin çantasının fermuarının açıldığını duydu. Omzunun üzerinden baktı. Bree bir rulo olay yeri bandı çıkarıyordu. Çabucak aşağı indi. Doug ve Steve yan yana bekliyorlardı.

"Onu buldun mu?" Doug sordu. Matt,

"Evet," dedi.

"Öldürüldü, değil mi?" Steve'in sesi kesildi.

Medyaya karşı her zaman dikkatli olan Matt soruyu geçiştirdi. "Ölüm nedenini belirlemek adli tabibe düşecek."

"Bir muşambaya sarılmıştı," dedi Doug. "Biri onu oraya atmış."

Matt tartışamazdı. Hepsi gerçeği biliyordu ama resmi olarak bir şey söyleyemezdi. "Adli tabibe buraya kadar eşlik etmek için yola çıkıyorum."

Doug kaşlarını çatı ve dev kayaya baktı. "Burada beklemeli miyiz? Şerif olduğunu biliyorum ama kimseyi burada yalnız bırakmak ..."

"Şerifin yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı burada beklemeniz yararlı olur." Matt telefonuna uzandı. "Ona mesaj atıp burada olduğunu bildiririm."

Bree kendi başının çaresine bakabilirdi ama hava karanlıktı, bir şeyler oluyordu ve o en az bir saat daha dönmeyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adli tıp birimini aradıktan sonra Bree merkezle konuştu. Devriye gezen iki yardımcısı daha vardı. İkisi de yaralıların olduğu bir araç çarpışmasıyla meşguldü ama en kısa sürede olay yerine gideceklerdi. Yardım için eyalet polisine ve Randolph County'deki küçük kasaba polislerine çağrı yaptı, ancak mevcut yardım sınırlıydı. Gripten etkilenen tek ekip onun ekibi değildi.

Bree şimdilik tek başınaydı.

Açıklığın kenarındaki çantasını karıştırdı. Hareketleri ve ekipmanları mümkün olan en küçük alan içinde tutuyordu. Telefonu baş yardımcısı Todd'dan gelen bir aramayla çaldı. Harvey. O cevap verdi. "Hasta değil misin?"

"Ceset olayını duydum." Hırıltılı bir sesle. "Bana ihtiyacın olursa yardım edebilirim."

"Peki ya kalan sağlıklı yardımcılara bulaşır mı? *Hayır.*"

"Bugün çok daha iyiyim." Tam otuz saniye boyunca öksürdü, sesi havlayan bir fok balığı gibiydi, sonra boğuk bir sesle, "Üzgünüm. Sadece artık öksürük."

Bree'nin gözleri başının arkasına doğru yuvarlandı. "Bir ciğerini kesmeden önce konuşmaya çalışmayı bırak. Uyumaya devam et. Sen insansın ve insanlar hastalanır. Teklifin için minnettarım, ama yapabileceğin en iyi şey iyileşmek, böylece hala ayakta olanlarımız nihayet düştüğünde, sen devralabileceksin."

"Bir ya da iki gün içinde daha iyi olacağıma eminim."

"O zaman bir iki gün içinde görüşürüz." Bu grip ilçe çalışanları arasında bir orman yangını gibi yayılıyordu. Herkese bulaşması an meselesiydi. "Çorba iç. Daha iyi hissedin." Sonunda

Telefonu kapattı ve görevine geri döndü, karanlığı yarmak için sadece bir el feneriyle olay yerinin ana hatlarını çiziyordu.

Açık havada suç mahallerinin işlenmesi tam bir kabus olabilir. Hayvanlar leşleri karıştırır ve kalıntıları dağıtır. Hava koşulları kanıtları yok eder. Açıklığın iki kenarındaki dik yamaca baktı. Yerçekimi ve yağmur kanıtları alçalan yamaçtan aşağı sürüklemiş olabilirdi. Katilin muhtemel yolunu da hesaba katmak zorundaydı. Kısacası, kat etmesi gereken tonlarca alan vardı ve hepsi de vahşi araziydi.

Philadelphia'da elektrik genellikle mevcuttu ve çoğu bölgeye araçla ulaşılabilirdi. Ayrıca, genellikle yardımcı olmak için görev başında çok sayıda üniformalı bulunurdu. Kırsal polislik ise bambaşka bir şeydi. Randolph County'de işi iş başında öğreniyor, sağduyusunu kullanıyor ve vahşi doğaya özgü bilgiler için Matt'e ve baş yardımcısına güveniyordu.

Olay yerinin çevresini düşündü. *Büyük düşünmek* onun kişisel sloganıydı. Daha sonra olay yerinin boyutunu küçültmek kolaydı, ancak müdahale ekipleri her yerde süründükten, kendi ayak izlerini bıraktıktan ve her adımda olası kanıtları bozduktan sonra sınırları genişletmek çok daha zordu.

Olay yeri bandını açarak açıklığın etrafında dönmeye başladı. Yavaş ilerliyordu. Bir adım atmadan önce olası kanıtlar için zemini kontrol etmesi gerekmele kalmıyor, ağaç kökleri ve yapraklar ayaklarını sıkıştırmakla tehdit ediyordu. Yağmur ve çamur zemini kayganlaştırıyordu. İhtiyacı olan son şey bileğinin burkulmasıydı. Zaten ormandan bir ceset taşımak zorunda kalmışlardı. Kimsenin şerifi de taşımasına gerek yoktu.

Açıklığın ön tarafındaki ayı şeklindeki kayanın etrafından dolaşmak zorundaydı. Daha büyük kayalar, zeminin keskin bir şekilde yukarı doğru eğimli arka kısımları engelliyor ve araziye geçilmez hale getiriyordu. Bree doğu tarafını kordon altına aldı, bandı bir ağaç dalına bağladı, sonra batı çevresini işaretlemek için adımlarını geri çekti. İşini bitirdiğinde Matt mesaj atarak ME, Juarez ve ışıklarla birlikte geri dönmek üzere olduğunu söylemişti.

Mesajını onayladıktan sonra, akıntının kanıtları sürüklemiş olabileceği yamaç aşağı bölgeyi işaretledi.

Kömürleşmiş ağaca geri döndüğünde, iki yürüyüşçüyü ağacın dibinde sabırla beklerken buldu.

"Burada kaldığınız için teşekkürler," diyerek onlara katıldı. "Müfettiş Flynn kısa süre içinde takviye kuvvetlerle geri dönecek." Geldiğinde kardeşlerin iletişim bilgilerini ve ifadelerini çoktan almıştı. "Biri size yola kadar eşlik edecek. Bir ya da iki gün içinde şerifin karakoluna gelip resmi bir ifade imzalamanız gerekecek." Eldivenini çıkardı ve cebinden bir kartvizit çıkardı. "Hazır olduğunda sizi arattıracağım." Bütün gece ve muhtemelen sabaha kadar burada olacaktı. Ama ifadelerinin yazılması uzun sürmeyecekti. Cesedi bulmuşlar ve 911'i aramak için yola geri dönmüşlerdi. Ayrıca her iki yürüyüşçünün de geçmişlerinin araştırılmasını isteyecekti.

"TAMAM." Steve ürperdi.

Doug ayaklarını yere vurdu. "Yolculuğumuzu dört gözle bekliyor olsam da, evde olmaktan memnun olacağım."

Steve, "Tekrar kampa gitmek istemem için bir süre geçmesi gerekecek," diye onayladı.

Bree eldivenini çekiştirerek geri taktı. Eldiveni çıkardığı iki dakika içinde eli soğuktan kaskatı kesilmişti. "Ayrıca senden ceset hakkında kimseyle konuşmamamı isteyeceğim. İletişim bilgilerinizi vermeyeceğim ama basının bazı şeyleri keşfetme şekli var. Biz cesedin kimliğini tespit edip yakınlarına haber vermeden önce detayların kayıp kişilerin ailelerine ulaşmasını istemiyorum."

"Anlıyoruz," dedi Doug. "Zavallı kadın."

"Ve zavallı ailesi." Steve burnunu çekti ve eldiveniyle yüzünü sildi. "Sana sormadan basınla ya da başka biriyle konuşmayacağız."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim," dedi Bree.

Doug başıyla onayladı. "Elimizden gelen her şekilde yardımcı olacağız."

"Buna minnettarım." Bree bir not defteri çıkardı ve sahnenin çok kaba bir taslağını çıkarmaya çalıştı. Vücudunun üst kısmıyla çalışmasını korudu ama sayfaları kuru tutmak mümkün değildi.

Ormandan gelen bir hareket sesi dikkatini çekti. Sese doğru döndü ve kendisine doğru gelen el fenerlerini gördü. Birkaç dakika sonra ağaçların arasından dört kişi yaklaştı. En önde Matt, elli kiloluk taşınabilir bir fener taşıyordu. Onun arkasında Dr. Serena Jones sağlık çantasını taşıyordu. Adli tabip uzun boylu, atletik adımlarla yürüyen Afro-Amerikan bir kadındı. Diz üstü çizmeler ve bir başlık da dahil olmak üzere su geçirmez kıyafetler giymişti. Adli tabibin asistanı da başka bir kitle onu takip etti. Havaya karşı kambur duran genç adam perişan ve üşümüş görünüyordu. Juarez arkadan geldi. Neyse ki şerif yardımcısı genç ve formdaydı. Yüklü bir sırt çantası takıyor ve ikinci ışığı taşıyordu.

ME Bree'nin önünde durdu. "Ceset torbası ve sedye için ikinci bir yolculuk yapmamız gerekecek."

"Buraya daha fazla üniforma getirmeye çalışıyorum," dedi Bree. "Herkes grip olmuş."

"Bizim de personel sayımız az." Dr. Jones ona sert bir şekilde başını salladı. "Başlasak iyi olur."

Bree, Dr. Jones'a çizimi gösterdi. Adli tabip el feneriyle defteri aydınlattı. Bree kalemiyle tepedeki ayı şeklindeki kayayı işaret etti, sonra da nemli sayfaya dokundu. "Ceset burada. Katilin kullandığı en muhtemel yol burası. Matt ve ben buraya yeni bir iz bıraktık. Bütün bu alanı kordon altına aldım." Kâğıtta işaretlediği alanın üzerinde dairesel bir hareket yaptı.

Adli tabip gözlerini kısarak krokiye baktı, sonra tepeye çıktı. "."

Bree not defterini sırt çantasına yerleştirdi. "Hadi gidelim." Juarez'e yürüyüşçüleri araçlarına geri götürmesini söyledi, böylece herhangi bir muhabir gelmeden ve plakalarını not etmeden önce ayrılacaklardı. Sonra Bree açıklığa giden yolu gösterdi.

Dr. Jones cesede doğru ilerledi, sonra çömeldi ve çantasını yere bıraktı. Eldivenlerini giydi, muşambanın köşesini birkaç santim kaldırdı, sonra indirdi ve doğruldu. "Işıkları ayarlayalım." Cesedin her iki yanında olmasını istediği yerleri işaret etti ve Matt işe koyuldu.

Yirmi dakika içinde ışıklar bedenin ve onu çevreleyen toprağın üzerinde parladı, alanını bir gibi aydınlattı, mini bir sporu

stadyum. Bree ve ME'nin asistanı ilk fotoğrafları çekti. Sürecin her adımının kaydedilmesi gerekiyordu. Daha sonra Dr. Jones muşambayı yavaşça geriye katlayarak kafayı ve gövdenin üst kısmını ortaya çıkardı. Kamuflej brandasının alt tarafı kahverengi ve parlak, suya dayanıklı bir malzemeydi.

Kız çıplaktı, hafifçe kıvrılmış bir pozisyonda yan yatıyordu. Çamur, kir ve yapraklar tenini çizmişti. Boğazında çürükler vardı. Hareket halindeki kurtçuk yığını, parlayan ışıktaki daha da iğrenç görünüyordu.

Dr. Jones cesedi kaşlarını çatarak inceledi. "Dişi. Onu masaya yatırana kadar böcekleri rahatsız etmek istemiyorum, yüzden yaşı belli değil ama genç ."

"Bize PMI hakkında herhangi bir gösterge verebilir misiniz?" Bree sordu. Ölüm sonrası aralığın belirlenmesi soruşturmada çok önemli olacaktı.

"Çürüme devam ediyor. Bağırsak yolundaki bakteriler önce oradaki hemoglobini parçalayarak bu yeşil lekeye neden olur." Dr. Jones elini bağırsağın üzerinde gezdirdi. "Ekstremitelerdeki ebru, bakterilerin venöz sistem yoluyla yayıldığını gösteriyor. Hâlâ şişme aşamasındayız. Daha yüksek sıcaklıklarda bakterilerin ürettiği gazlar beş ya da altıncı gün civarında açığa çıkar. Mart ayı boyunca hava sıcaktı ama ayrışma için hala serindi..." Yüksek sesle düşünüyor gibi görünen ME başını eğdi. "Şimdilik, kabaca" -Bree'ye baktı- "PMI'yi *kabaca* yedi ila on dört gün olarak tahmin edeceğim. Onu masaya yatırdığımda ve ayrıntılı hava durumu verilerini aldığımda bu süreyi daraltmaya çalışacağım ama söz vermiyorum. Hava durumu son birkaç haftadır değişkenlik gösteriyor ve ne kadar süredir burada olduğunu, nerede öldürüldüğünü ya da ölümünden hemen sonraki saatlerde nerede saklandığını bilmiyoruz."

"Depolandı mı?" Matt sordu.

"Evet." Adli tabip cesedin arkasını görebilmek için açısını ayarladı. Her iki kanadı boyunca uzanan daha karanlık bir alanı işaret etti. "Livor bu pozisyona getirilmeden önce sabitlenmiş. Muhtemelen ölümünden sonraki ilk dört ila on iki saati sırt üstü yatarak geçirmiş."

Ölümden sonra kan vücudun en alt kısmında toplanarak morumsu bir renk değişimine neden olmuştur. Livor oda sıcaklığında yaklaşık on iki saatte sabitlenmiştir.

Bree, "En az bir olay daha var," dedi.

ME'nin kaşları örülmüş. "Düşük sıcaklıklar hem mikrobiyal hem de böcek faaliyetlerini engeller ve kokuyu kontrol altında tutar. Yumurtalar ve larvalar soğukta yaşayamaz ama cesedin içindeki kurtçuklar kendi ısılarını üretebilirler. Bir adli böcekbilimciye danışacağız. Kurtçukları yaşlandırmak PMI'ı daraltmaya yardımcı olabilir."

Bree, "Eğer kimliğini tespit edebilirsek, hareketleri üzerinden tahminleri sıkılaştırabiliriz," dedi. Cep telefonu kayıtları, kredi kartı hareketleri, iş bilgileri, arkadaşları ve ailesi, kurbanın ölümünden önceki günlerde nerede olduğuna dair bilgi sağlayabilir.

Matt, "Umarım birileri onun kayıp olduğunu bildirmiştir," diye ekledi.

Adli tabip bacakları örten muşambayı kaldırmak için pozisyon değiştirdi. "Boğazının etrafı dışında belirgin bir yara görmüyorum. Ayak bileğinde bir dövme var."

Bree, gökkuşağının renkleriyle doldurulmuş sonsuzluk sembolünün bir fotoğrafını çekti.

Muşambayı indirdikten sonra adli tabip tekrar kafaya yaklaştı. "Gözlerinin altında birkaç peteşi görüyorum." Peteşiler noktasal morluklardır. Genellikle boğulma sonrasında gözlerin içinde ve çevresinde görülürlerdi.

"Boğulmuş," dedi Matt, sesi gergin çıkıyordu.

Adli tabip başını salladı. "Bu güçlü bir olasılık, özellikle de boynundaki morluk göz önüne alındığında." Doğruldu ve sırtını gerdi. "Otopsiyi yarın tamamlayabilmeliyim, başka çağrılar olmazsa."

Bree cesedi taradı. Bir sonraki önemli adım kurbanın kimliğini tespit etmek olacaktı. Adli tabip geri çekildi ve asistanı kamerayla birlikte ilerledi. Cesedi tüm açılardan ve mesafelerden *yerinde* iyice belgeleyeceklerdi.

"Ayrıca cesedin altındaki ve etrafındaki topraktan da örnekler istiyorum," dedi Dr.

Jones dedi ki.

Ceset kaldırıldıktan sonra, şerif departmanı ve adli tıp birimi tüm açıklığı fotoğraflayacak, videoya çekecek ve arayacaktı. Bree'nin telefonu çaldı. Kaldırdı ve bir mesaj okudu. "Adli tıp kırk beş dakika içinde köprüde olacak."

Matt, "Ben onları içeri getiririm," diye gönüllü oldu.

"Şu ışığı açabilir miyiz?" diye sordu ME asistanı. "Çok fazla gölge alıyorum. Sadece bir adım kadar sola."

Matt armatürü döndürmek için bir adım attı. Dondu kaldı. "Bu da ne?" Açıklığın diğer tarafını işaret etti, ışık artık zar zor ulaşıyordu.

Bree gözlerini kıstı. "Ne görüyorsun?"

"Kahverengi ve biraz parlak," dedi Matt. "Şu yaprak dökmeyen ağaçların altına sıkışmış."

Bakışlarını kaydırdı. Küçük ağaçların alt dalları yere değiyordu ama iğnelerin arasından ışık parlak bir şeyin üzerinde parlıyordu. Onu tanıdığı anda kaskatı kesildi. "Başka bir kamuflaj brandasının alt tarafı."

"Yani . . ." Matt'in sesi kesildi. Bunun muhtemelen ne anlama geldiğini hepsi biliyordu.

İki kurban.

"Çifte cinayet bu geceki bingo kartımda yoktu." Matt, Bree ve Dr. Jones'u ikinci muşambaya doğru izledi.

"öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Bree.

Açıklığın etrafında ilerlediler, çalılarının arasından geçerken dallar kırılıyor ve ölü yapraklar çitirdiyordu. Bree yaprak dökmeyen ağaçların yanında durdu ve en alttaki dalları kaldırdı. Muşamba muhtemelen yağmur, rüzgâr ve hayvanlar yüzünden yerinden oynamıştı. Kirli kıvrımlara dolanmış cesedi gördü. Kösele görünümlü deri parçaları oraya buraya yapışmıştı. Yapraklar ve küfler uzun saçları keçeletirmişti. Ceset sönük ve tanınmaz haldeydi ve çürüme kokusu çok hafifti. Etin büyük bir kısmı yok olmuş, bazı yerlerde kemikler görünüyordu. "Kesinlikle başka bir ceset."

Sikeyim.

"İki numaralı ceset daha uzun süredir burada," dedi Dr.

Jones. Cesetleri numaralandırma ihtiyacı hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

Matt yaklaşarak Bree'nin omzunun üzerinden baktı. "Ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Adli tabip muşambanın yanına çömeldi. Kalıntılara göz attı. "Büyük ölçüde çürümüş. Biraz et kalmış ama kalan dokunun çoğu kıkırdak. Birkaç ay mı?" Dr. Jones başını salladı. "Tam olarak tespit etmek zor olacak."

"Peki ya kurtçuklar?" Bree sordu.

Dr. Jones, "Bu aşamada faydalı değil" dedi. "Ancak vücuda daha sonra gelen böcekler gibi diğer böcekler faydalı olabilir." Kalçalarının üzerine oturdu. "Örnekler alacağız."

"Uzun saçları dişi olduğunu gösteriyor," dedi Bree.

"Otopside belirlenecek." Dr. Jones'un yüzü kayıtsız kaldı.

"Ama muhtemelen aynı katildi." Bree elini salladı. "Aynı muşamba."

Bu Temizleme gitti Sessiz olarak
onlar hepsi dikkate alındı sonuçları.

Matt doğruldu. "Bütün bölgeyi aramamız gerekiyor."

Bree cep telefonunu çıkardı. "K-9 birimini arıyorum."

Eğer açıklıkta iki ceset varsa, daha fazlası da olabilir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İki saat sonra Matt, K-9 ekibi açıklığın son bölümünde çalışırken geride durdu. Şık, siyah Alman kurdu tamamen iş başındaydı. Eğitimci, Şerif Yardımcısı Laurie Collins, çoğunlukla köpeğin işini yapmasına izin veriyordu. Collins ve Greta eğitimlerini tamamlamış, sertifikalarını almış ve birkaç ay önce şerif departmanına resmen katılmışlardı. O zamandan beri ekibe değerli katkılarda bulunduklarını kanıtlamışlardı.

Adli tıp, ellerinde kitler, delil aramaya başlamadan önce köpeğin ne bulacağını görmek için bekliyordu. Bree iki yardımcısını izin günlerinde çağırmişti. İlk ceset torbalanmış ve açıklıktan dışarı taşınmıştı. Dr. Jones ve asistanı ışıklar altında ikinci ceset üzerinde çalışıyorlardı.

Gecenin korkunç keşiflerine rağmen Matt köpeği gururla izledi. Onu kız kardeşinin köpek kurtarma ekibi sayesinde tesadüfen bulmuştu. Onu zor bir ev hayvanı yapan aynı yüksek dürtü ve amansız enerji, aynı zamanda onu mükemmel bir iş köpeği yapmıştı. Dost ateşi olayından sonra Matt K-9 yetiştirmeyi ve eğitmeyi planlamıştı. Uygun bir arazi satın almış ve kulübeler inşa etmişti; kız kardeşi de kulübeleri hemen kurtarılan köpeklerle doldurmuştu.

Greta yeri kokladı, başını kaldırdı ve gece havasını derin bir nefesle içine çekti. Tekrar iki numaralı cesede baktı. Birbirine bu kadar yakın olan birden fazla cesedin birbiriyle yarışan kokularını ayırdığına şüphe yoktu. Matt'in inancı vardı. Genç bir köpekti ve bu işte yeniydi ama harika içgüdüleri vardı. Neye ihtiyaç duyulduğunu ya da kendisinden ne beklendiğini doğal olarak biliyor gibiydi.

Greta dikkatini tekrar önündeki yere verdi. Köpek bir kez daha kokladı, bir adım daha attı, sonra oturup mızızlandı. Matt

canlı şüphelileri bulduğunda heyecanla havladığını görmüştü. Çoğu K-9 iyi bir kovalamacayı ve yakalamayı severdi. İşi bir oyun olarak düşünmek üzere eğitilmişlerdi. Ama onun ölümler için verdiği alarm daha sakin, hatta hüzünlüydü. Omzunun üzerinden baktı ve Collins'e ikinci bir ince, ıssız sızlanma sesi verdi.

Köpek biliyordu.

Hayvanların duyguları ya da ruhları olmadığına bir an bile inanmadı. Köpekler daha dürüst, daha sadık ve açıkçası çoğu insandan daha iyiydi. Köpekler insanlığın tüm iyi özelliklerini taşıyor, kötü özelliklerinden hiçbirini barındırmıyordu. Eğer bir cennet varsa ve Matt bir gün oraya giderse, köpeklerin olmaması onu çok üzerti. Kalmak bile istemeyebilirdi.

Bree ve Dr. Jones içeri girdiler. Bree eldivenli elleriyle bir ağacın gövdesine yığılmış ölü yaprakları teker teker dikkatle kaldırdı. Bir kumaş parçasını ortaya çıkardı. Bir tarafı solmuş kamuflaj, diğer tarafı yıpranmış kahverengi. "İşte bir muşamba daha." Ağacın dibine dolanmıştı. Matt'in el feneri kemiğin kirli beyazını yakaladı. Daha iyi görebilmek için başını eğdi. Toprağın içinde bir insan kafatası vardı.

"Işık, lütfen!" Dr. Jones bağırdı.

Bree'nin talimatıyla bir şerif yardımcısı ışıklardan birinin yerini değiştirdi.

Adli tabip eldivenlerini değiştirdikten sonra Bree'nin yanına çömeldi. "Üç numaralı kurban. Bunun çoğu iskeletleşmiş."

Küçük ve büyük kemikler etrafa saçılmıştı. Kemiklerin dağınık olması, kalıntıların bir kısmının hayvanlar tarafından taşındığına şüphe bırakmıyordu. Kurbanın büyük bir kısmını bulabilirlerse şanslı sayılırlardı. Matt aşağı doğru inen eğime baktı. Kemikler tepeden aşağıya sürüklenmiş olabiliyordu.

"İlk ikisinden daha yaşlı," dedi Bree.

"Evet." Dr. Jones başını eğdi. "Daha uzun süredir burada. Muhtemelen sonbaharın başından ya da yazın sonundan beri, çünkü kış önce çürümesi için zamana ihtiyacı vardı." Adli tabip el fenerini hareket ettirdi. "Kafatası dişi gibi görünüyor, ama doğrulamak için ek kemiklere ihtiyacım var."

Bütün kurbanlar kadın olacaktı. Matt bunu içten içe biliyordu.

Dr. Jones ayağa kalktı, eldivenlerini çıkardı ve açıklığı taramak için döndü. Bakışları köpeğin üzerindeydi. "Greta'nın tüm kalıntıları bu açıklıkta bulunduğunu düşünüyor muyuz?"

Collins başını salladı. "İşi bitmiş gibi görünüyor."

"Tamam o zaman." Dr. Jones derin bir nefes aldı. "Hadi . Bütün gece burada olacağız."

Adli tıp ekibi ve şerif departmanı daha uzun süre burada olacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Büyük, ıslak bir köpek burnu Bree'yi uyandırdı. Pencereden dışarı baktığında havanın kasvetli ve çiseleyen yağmurlu olduğunu gördü. Bahar buraya kadarmış. Yatak boş ve soğuktu. Matt çoktan kalkmıştı. Komodininin üzerindeki telefona dokundu. Sabah on.

Adli tıp ekibini işini yapması için bıraktıktan sonra, Bree ve Matt şafaktan hemen önce eve gelmiş, çocuklarla kahvaltı etmiş, sonra da birkaç saat uyumak için yatağa girmişlerdi. Bree, yorgunluğun donuk bir ağrıyla zonkladığı alnını ovuşturdu.

Uğur Böceği Bree'nin çenesini dürttü. Bir elini köpeğin boynuna koydu ve kaşdı. "Haklısın. gerek."

Vader, Matt'in yastığının üzerindeki tüneğinden ona pis pis baktı. Matt'in taşınmasından herkes memnun değildi. Bree onun başını bir güzel kaşıyıp yataktan çıktı. Beş dakikalık bir duş aldıktan ve yeni bir üniforma giydikten sonra, köpek peşinde merdivenlere yöneldi. Köpek dizlerini basamaklara çarparken Bree tırabzanı tuttu. "Bana her zaman dokunmak zorunda değilsin."

Buna karşılık, köpek onun bacaklarına daha da sert bir şekilde bastırdı.

Uğur Böceği mutfakta, Brody'nin yanında yere uzanmıştı. Matt tezgâhta durmuş kahve dolduruyordu. Üç yaşında, geniş ve kaslı bir vücudu vardı. Kısa kızıl-kahverengi saçları ve kesilmiş sakalı ona Hollywood Vikingi havası veriyordu. Önceki geceyi bir suç mahallinde geçirmemiş olsalardı, düşük bel eşofman altı ve dar tişörtü onu yatağa geri götürme arzusu uyandırabilirdi. Yine de manzarayı, öpücüğü ve bir fincan kahveyi takdir etti. "Günaydın."

"Günaydın." Adamın suratsız ifadesi kadının ruh haline uyuyordu.

İkisi de o günü iple çekmiyordu. Neyle karşı karşıya olduklarını inkâr etmek mümkün . Farklı ölüm sonrası aralıklarla üç ceset. Kıyafet yok. Tüm kurbanlar kamuflej brandalarına sarılmış ve ormandaki ıssız bir açıklığa terk edilmişti. Yürüyüşçüler bir seri katilin çöplüğüne rastlamışlardı.

Matt'in tezgâhın üzerinde duran tabletinde haberler çalıyordu, sesi kısıktı. Hava durumuna odaklandı. Berbat çiseleyen yağmur haftanın geri kalanında da devam edecekti. "İyi ki kalın çoraplarımı giymişim. Dün geceki buz tutmuş ayak parmaklarımın tekrarlanması istemem."

"Ben de senin buzdan ayak parmaklarını istemiyorum."

Bree sıırttı. Matt'in baldırlarını için kullanmıştı. Matt kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Dana spin dersinde."

Emekli olduktan ve Bree'nin peşinden şehir dışına çıktıktan sonra Dana, hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini düşünürken fahri teyze olmuştu. Son zamanlarda Matt'in ağabeyiyle çıkıyordu.

"Ne zamandır ayaktasın?" Bree derin derin içti, kahvenin sihrini göstermesini diledi.

"Yaklaşık beş dakika." Tezgâhın üzerindeki cam kubbeyi kaldırdı. Bree seçkisinden bir çikolatalı kruvasan aldı.

"Kaloriler bir yana, Dana'nın pastacılık becerileri üzerinde çalıştığı için çok memnun olduğum günler var." Üniformalar dışarı çıkarılabilir, değil mi?

Matt bir tabakla da uğraşmadan bir hamur iği seçti. "Bugün kesinlikle o günlerden biri." Kruvasanını üç ısırıkta bitirdi.

Televizyondan gelen ses değişti ve acil bir ton aldı. "Dün gece Echo Road Köprüsü yakınlarındaki ormanda birden fazla ceset bulundu."

Bree döndü ve küçük ekrana baktı. Matt uzanıp sesi açtı.

Muhabir kapalı köprünün önünde duruyordu. Parlak mavi bir yağmur ceketini giymiş ve sarı saçlarını hafif yağmurdan korumak için bir şemsiye tutuyordu. Köprünün bakımsız hali

göz kamaştırıcıydı. Dış duvarlardaki koyu kırmızı boya soyulmuş, korkuluklarda grafiti ve pas izleri görülüyordu. "Kaynaklar Randolph County'de bir seri katilin serbest olduğunu söylüyor."

"Kaynakları kim?" Matt sakalını sıvazladı.

Bree omuz silkti. "Sızıntının yerini bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Çok fazla seçenek var. Departmandan biri olabilir, adli tabiplikten biri olabilir, polis tarayıcısı olan herhangi biri olabilir..."

"Şansımız üzereydi."

"Dün gece basın gelmediği için şanslıydık."

Matt fincanını boşalttı ve lavaboya koydu. "Ben duş alacağım. On dakikaya hazır olurum."

Bree o değerli dakikaları kafein ve şeker tüketimini en üst düzeye çıkararak geçirdi. Şerifin karakoluna gittiklerinde, baş ağrısı arka planda kaybolmuştu.

İstasyona yapılacak yeni ek bina, binanın karşı tarafında tamamlanmamış bir şekilde duruyordu. Yenileme çalışmaları, inşaat malzemelerinde ülke çapında yaşanan sıkıntılar nedeniyle programın gerisinde kaldı.

Beklediği gibi, haber ekipleri otoparkın etrafında kümelenmişti. Bree kapıdan geçip çitlerle çevrili arka otoparka girdiğinde ses kaydı yapan muhabirler mikrofonlarını indirdi. Onu fark ettiklerine göre ekipmanlarını toplayıp lobiye hücum edeceklerine şüphe yoktu. Arka kapıdan giren Bree doğrudan ofisine gitti. Matt ceketini ekip odasındaki bir bilgisayar istasyonuna bırakmak için yön değiştirdi.

Eklentiden hiç ses gelmiyordu. Ne delme, ne çekiçleme, ne de vurma.

Bree bilgisayarını açtı. İdari asistanı Marge kapıda belirlediğinde makine hâlâ açılıyordu. Altmış yaşlarında olan Marge rahat bir pantolon ve hırka giymişti. Okuma gözlüğü boynundaki zincirde asılıydı. "Renata Zucco ile yarın için planladığınız görüşme iptal edildi." Elindeki bir nota baktı. "Grip olmuş."

"Aynen öyle. Yeni bir vekile ihtiyacımız var ama ayıracak zamanım yok. Bir hafta için yeniden planlayın."

Marge not aldı. "E-postanı kontrol ettin mi?"

"Henüz değil." Bree ceketini astı ve masasının arkasındaki yerini aldı. "İnşaatta neler oluyor?"

"Herkes hasta. Birbirlerine grip bulaştırmamaları umuduyla projeyi bir haftalığına durdurdular." Marge içini çekti ve pratik ayakkabıları gıcırdayarak odaya girdi. Bree'ye bir yığın pembe mesaj fişi ve dumanı tüten bir fincan kahve uzattı. "Telefonlar sabahtan beri çalıyor."

"Teşekkürler. Uzun bir geceydi." Bree kahveyi ağzına götürdü. Kafein serumu bugün yeterli olmayacaktı. Fişleri masanın üzerine koydu. İstasyonun sert deminden bir yudum alınca kalem çekmecesindeki antiasit şişesine uzandı.

"Bu yüzden bu sabah seni rahatsız etmedim." Marge başıyla antiasit şişesini işaret etti. "Bunlar için soruşturmada biraz erken."

"Tekrar. Uzun bir gece." Bree mesajlar arasında gezindi.

"Bunların bazıları bilgi arayan gazetecilerden geliyor. Denetleme kurulu panik içinde."

"Her zaman." İlçe yöneticileri kötü halkla ilişkiler korkusuyla yaşıyordu. Suç, turizmi teşvik etmiyordu. Güzel pansiyonlar, balıkçı tekneleri ve kamp alanları gelir elde etmek için yaklaşan kısa yaz sezonuna bağlıydı.

Marge'ın dudakları gerildi. "Ama akrabaları kaybolan insanlardan telefonlar geldi. Birkaç ebeveyn ..." Boğazını temizledi. "Onlara nazik davranmak isteyeceksiniz."

"Evet." Bree'nin monitörü yanıp sönerек canlandı. "Bu sabah ME ile görüşüp hızlı bir açıklama yapacağım. Ayrıntıları öğrendikten sonra bir basın toplantısı planlayacağım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Bree açıklamayı ertelerse medyanın spekülasyon yapacağını biliyordu. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. "Onlara kısa süre içinde dışarıda olacağımı söyle."

"Ayrıca, Howard Killian hâlâ ." Bree onu unutmuştu.

Marge, "Telefon görüşmesini ve avukatını istediğini açıkça söyledi," dedi.

Bree bugün Grace ile konuşmak için zaman ayıracaktı. "Geldiğinde Juarez halletsin." Yardımcısını da birkaç saat uyuması için eve göndermişti.

Marge ofisten çıktı ve Bree ME'ye mesaj attı. Matt kapıda belirdi. Bree ona içeri girmesini işaret etti. Telefonu titredi. "Dr. Jones." Aramayı cevapladı ama havadan sudan konuşmaya zahmet etmedi. "Basın lobide kamp kurmuş durumda. Bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Birkaç dakika içinde ilk otopsiye başlayacağım." Dr. Jones içini çekti. Olay yerinden Matt ve Bree'den daha önce ayrılmıştı ama muhtemelen o da fazla uyumamıştı.

"Halk korkuyor. Bazı bilgilere ihtiyaçları var." Yine de Bree, müfettişlerin gerçek ipuçlarını sahtelerinden ayırt edebilmelerini sağlamak için ayrıntıları saklı tutuyor.

"Her üç kurban da kadın ve ölüm anındaki yaşları yaklaşık on altı ile yirmi arasında değişiyor. Öğleden sonra gelin," dedi Dr. Jones. "O zaman size daha fazla bilgi veririm."

"Teşekkür ederim." Bree aramayı sonlandırdı ve Matt için bilgileri tekrarladı. "Gidip basınla konuşalım."

Birkaç dakika sonra Bree lobide bir grup gazeteciyle karşılaştı. "Dün gece Echo Road Köprüsü yakınlarındaki ormanda yaşları on altı ile yirmi arasında değişen üç kadına ait kalıntılar bulundu. Kalıntıların hiçbirinin kimliği henüz tespit edilemedi ve adli tabiplik henüz ölüm nedenlerini ya da zamanlarını belirlemedi. Otopsilerin kısa süre içinde yapılması planlanmaktadır."

Birisi "Kızlar öldürüldü mü?" diye sordu.

Bree mikrofona doğru eğildi. "Her üç ölüm de cinayet olarak sınıflandırıldı."

Başka bir muhabir "Grey's Hollow'da bir seri katil mi var?" diye seslendi.

Bu soruyu beklemesine rağmen Bree yine de irkildi. Kurul zaten panik modundaysa, *seri katil* kelimesini duyduklarında kendilerini kaybedeceklerdi. Sonraki kelimelerini dikkatle seçti. "Adli tabip otopsileri tamamlayana kadar bu soruya cevap veremem. Ama hepimizi temin ederim ki bu davalar bizim en önemli önceliğimizdir."

Başka bir muhabir mikrofonunu kaldırdı. "Grey's Hollow'da bir seri katil olma ihtimalini inkar etmiyorsunuz değil mi?"

"Hayır." Bree tereddüt etmedi. "Gerçek şu ki henüz neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Spekülasyon ve paniğin kimseye faydası yok. Gerçeklere sadık kalalım."

Başka bir muhabir öne çıktı. Nick West. Genç ve zeki biriydi. Potansiyel bir yıldız kalitesine sahipti. Ancak geçmişte, dürüstlüğü zaman zaman hırsının önüne geçtiğinde bazı ahlaki esneklikler göstermişti. "Kurbanlar öleli ne kadar oldu?"

Bree, Nick'in bu önemli ayrıntıya dikkat çekmesine şaşırmamıştı. İhtiyatlı davrandı. "Adli tabip henüz ölüm saatlerini bildirmedi."

"Ama kalıntılar da aynı çürüme durumunda mı?" Nick bu kadar kolay vazgeçmeyecekti.

Bree tereddüt etti. Teknik olarak soruyu ertelemesi gerekiyordu. Tıbbi tetkikçi değildi. Ama önemli bir bilgiyi saklıyor ya da gizliyor gibi mi algılanacaktı? Bu riski göze alamazdı. Halka karşı şeffaf olacağına yemin etmişti. Onlar için çalışıyordu. Bree *korumak ve hizmet* etmek kelimelerini kalbine yerleştirmişti.

Mikrofona yaklaştı, bir sonraki sözlerinin bölge politikacılarının öfkesine yol açacağını biliyordu. "Kesin bir ölüm zamanı veremesem de, ceset kalıntıları çürümenin farklı aşamalarında." "

Nick devam etti. "Farklı zamanlarda öldürüldüler ve ormanda aynı yere mi bırakıldılar?"

"Evet," diye yanıtladı Bree.

Oda bir an sessizliğe büründü, sonra ortalık karıştı, tüm muhabirler kendilerini öne atarak bir seri katil hakkında sorular sordular.

Bree elini kaldırdı. Gürültü seviyesi kaynama noktasından kaynama noktasına düştü. "Adli tıp ofisi otopsileri tamamlamak için yoğun bir şekilde çalışıyor. Bu akşam için bir basın toplantısı planlıyorum, o zaman daha fazla ayrıntıya sahip olmayı umuyorum."

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca odadan çıktı. Matt de onu ofisine kadar izledi. Kapıyı kapattı ve masasının yanındaki küçük alanda volta attı. "Doğru kararı verdin."

"Başka bir seçenek göremedim."

"Çünkü ikimiz de bir seri katille karşı karşıya olma ihtimalimizin yüzde doksan beş olduğunu biliyoruz. Bugün bu sorudan kaçmak yarın sizi beceriksiz ya da dürüst olmayan biri olarak göstermekten başka bir işe yaramaz. Kimse gerçeği saklayan bir şerif istemez."

"Özellikle de yalanlar birinin ölümüne neden olabileceksen." Bree'nin dahili telefonu çaldı. Düğmeye bastı. "Evet."

"Madeline Jager burada," dedi Marge sinirli bir ses tonuyla. "Görünüşe göre SK bombası düştüğü sırada istasyona gelmiş."

"Onu geri gönderin." Bree parmağını dahili telefonun düğmesinden kaldırdı ve sanki profesyonel topuzunu kontrol altına almak soğukkanlılığını da kontrol altında tutacakmış gibi saçlarını düzeltti. Jager ilçe yöneticisiydi. Aynı zamanda Bree'nin derisinin altına girebilen tek insandı. Başı proaktif bir şekilde zonklamaya başladı. "Ve böylece başlıyor."

Matt . "Ben olsam onu görmezden gelirdim."

"Yapamam." Bree omuzlarını dikleştirdi. "Onun nasıl olduğunu bilirsin." "Şüphelinin üzerindeki Belçikalı Mal gibi." Matt ayağa kalktı ve kapıyı açtı.

Ofis kapısı.

Hızlı ayak sesleri yaklaştı. Jager kapı aralığında belirdi. Dudakları yeni dolmuştu ve alnı hafif bir şaşkınlıkla donmuştu. Bree hemen Cruella de Vil'in kızıl saçlı halini hayal etti. Bu tamamen uygunsuz görüntü Matt'in suçuydu. Bu benzetmeyi bir kez yapmıştı ve Bree'nin beyni bu benzetmenin peşini bırakmıyordu. Jager'in yüzünün üst üçte birlik kısmı için ifade imkânsız olabilirdi ama gözleri parlak bir öfkeyle parladı. Dramatik bir etki yaratmak için durakladı, sonra bir öfke dalgasıyla ofise daldı.

Matt kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayayıp kollarını göğsünde kavuşturarak bir nöbetçi gibi durdu.

"Nasıl ?" Jager her kelimeyi ısırarak söyledi.

"Affedersiniz?" Bree ona şikayetini heceletirdi.

"Bir *seri katilimiz* olduğunu kabul etmiş sayılırsın." Jager son iki anahtar kelimeyi tıslayarak söyledi.

Bree kaşlarını kaldırdı ve Jager'ın gözlerini tuttu. "Çünkü biliyoruz."

Görünüşe göre nutku tutulmuş olan Jager'ın ağzı açılıp tekrar kapandı. Bree'nin içinde küçük bir memnuniyet parıltısı belirdi. Jager'ın genellikle söyleyecek çok şeyi olurdu. Yine de çabuk toparlandı ve boğazını temizledi. "Az önce adli tabibin kurbanlardan hiçbirinin ölüm nedenini açıklamadığını söylediniz."

"Elimizde ıssız bir açıklığa bırakılmış üç kadının kalıntıları var. Kadınların hepsi yaklaşık aynı yaşıydı ve farklı sürelerde ölmüşlerdi. Hepsi de aynı muşambalara sarılmıştı." Bree muşambaların rengini atladi. Jager'ın bu ayrıntıyı gizli tutabileceğine inancı yoktu. "Eğer aklınıza başka bir açıklama geliyorsa, lütfen devam edin." Bree sandalyesinde arkasına yaslandı ve bekledi.

Jager birkaç kalp atışı boyunca dondu kaldı. Sonra bir adım attı, döndü ve Bree'nin misafir koltuğuna oturdu. "Emin misin?"

"Bu detaylar hakkında mı? Evet. Matt ve ben Matt ve ben olay yerindeydik."

Jager Matt'e sorgulayan bir bakış fırlattı.

Başını salladı. "Bir seri katil için klasik bir çöplük. O sahnede doğal ya da tesadüfi hiçbir şey yoktu. Hepsi öldürülmüş."

"Belki de kalıntılar eskidir?" Jager'ın ses tonunda küçük bir umut vardı. "Belki de onları öldüren kişi çoktan gitmiştir."

Bree başını salladı. "En son kalıntılar belki bir hafta kadar eski."

Jager parmak eklemlerini ovuşturdu. "Peki ya diğerleri?"

Bree omuz silkti. "Daha yaşlı. Henüz ne kadar olduğundan emin değilim. Bu öğleden sonra daha fazla bilgiye sahip olacağız."

Jager kaşlarını çattı. "Bunu çevirmenin başka bir yolu yok mu?"

Bree haberi *çarpıtma* önerisi karşısında bir öfke yumağını yuttu. "Korkarım ki hayır. Açık olanı inkâr edersek, gerçekler bu kadar kısa sürede ortaya çıktığında çok kötü görünürüz. Ve gerçekler her zaman ortaya çıkar."

Jager başıyla onayladı. "Bugün ilerleyen saatlerde bir basın toplantısı mı yapacaksınız?"

"Evet. Şeffaf ve dürüst olmak halkın güvenini korumak açısından önemli olacaktır." Bree'nin bunu gerek yoktu ama Jager özünde bir politikacıydı.

"Etrafta dolaşan bir seri katile sahip olamayız." Jager ayağa kalktı. "Basın toplantısından önce bu detayları istiyorum."

Bree burnundan nefes verdi. Politikacılarla kaybedecek zamanı yoktu ama Jager'la hızlı bir telefon görüşmesi yapmak, yüz yüze konuşmaktan çok daha iyiydi. "Ben seni ararım." *Beni arama* iması vardı.

Jager kapıya yöneldi. Matt kapı koluna uzandı. Jager tereddüt etti. "Tekrar öldürme ihtimalleri nedir?"

Bree, "Spekülasyonların bir faydası yok," dedi.

Jager, bakışları Bree ile Matt arasında gidip gelirken, "Senin tecrüben var," diye tersledi. "Bir fikriniz olmalı."

"Kayıt dışı mı?" Bree Jager'a güvenmiyordu.

"Ben muhabir değilim." Jager gözlerini devirdi. "İlçede dolaşan bir katil olduğunu söyleyecek son kişi benim."

Bree ve Matt birbirlerine acımasızca baktılar, sonra Bree tekrar Jager'a döndü. "Biri onları zorlayana kadar genellikle durmazlar."

YEDİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra Matt koruyucu giysilerini giydi ve Bree'yi adli tabiplikteki otopsi odasına kadar izledi. Formalin kokusu, çürümenin kokuşmuş kokusuyla mide bulandırıcı bir karışım oluşturuyordu. Ne soğuk hava ne de süitin hava filtresi, cesedin son çürüme aşamasını gizleyebiliyordu.

Öğürmemek için çabaladı. "Öğle yemeğine zaman ayırmadığımız için minnettarım."

Döşemeyi geçerlerken Bree belli belirsiz ama hoş olmayan bir ses çıkardı. "Aynı."

Odanın diğer ucunda Dr. Jones bir röntgeni inceliyordu. Döndü ve başını sallayarak onları selamladı. "En son cesetle başlayalım ve oradan devam edelim." Kalıntılar üç paslanmaz çelik masayı kaplıyordu.

"Otopsileri çoğunlukla bitirdim." Cesedin sırt üstü yattığı ilk masayı işaret etti. Cesedin boynunun altındaki bir blok başını geriye yatırmıştı. Boynun derisi yüzülerek açılmıştı ve ağız sessiz, korkunç bir çığlıkla esniyordu. Saçlar kuru, kirli sarı, uzun ve çoğunlukla düzdü. "Öncelikle, parmak izlerinde şansımız yaver gitti. Adı Ally Swanson, on dokuz yaşında." Dr. Jones Bree'ye baktı. "Ölüm bildirimini yapmak ister misin?"

"Hayır, ama evet," dedi Bree.

Yüz siperinin ardında Dr. Jones'un gözleri anlayışla yumuşadı. "Bu her zaman zor bir görevdir."

Bree, "Zaten en yakın akrabasıyla görüşmemiz gerekiyor," dedi.

Haberi kurbanın ailesine iletmek en kötü görevlerden biriydi, ancak müfettişlerin yakın üyelerinin tepkilerini görmeleri gerekiyordu. Herkes potansiyel bir şüpheliydi.

"Ölüm nedeni?" Matt sordu.

Adli tabip cesedin boynunu işaret etti. "Yüzeysel ve derin yaralar elle boğularak öldüğünü doğruluyor. Dikkat çeken diğer unsurlar: bileklerin etrafında morarma var. Bağ izleri kurbanın bağlandığını gösteriyor."

Matt izleri incelemek için eğildi. "Deriyi parçalamamış, yani muhtemelen kelepçe ya da fermuar değil." Kurbanlar direnme eğilimindeydi. Metal ve sert plastik bağlar genellikle morluk ya da kesik bırakırdı. Ally'nin bileklerindeki izler geniş ve silikti.

"Hayır," dedi Dr. Jones. "Deriye gömülü siyah naylon lifler bulduk. Adli tıp bu liflerin kaynağını belirlemeye çalışıyor."

"Başka bir şey var mı?"

"Ceset yıkanmış. Yüzey aktif madde izleri bulduk, muhtemelen bulaşık deterjanı." Adli tabip masanın ayak ucuna doğru ilerledi. "Ayaklarının altında yaralar var. Bazıları iyileşmeye başlamış. Diğerleri iyileşmemiş."

"İşkence gördü." Bree'nin sesi düzdü. "İyileşme süreci onu bir süre tuttuğunu gösteriyor."

"Evet," dedi Dr. Jones.

"Cinsel saldırıya uğradı mı?" Matt sordu.

Dr. Jones, "Bulgular yetersiz. Cinsel saldırıya işaret eden belirgin bir iç ya da dış yaralanma yok. Cesedin içinde ya da üzerinde meni bulamadık. Kayganlaştırıcı izi ya da prezervatif kullandığına dair bir işaret de bulamadık." Omuz silkti. "Ama hepimiz biliyoruz ki tecavüzün gerçekleştiğini kanıtlayan delillerin olmaması, bunun gerçekleşmediği anlamına gelmez."

"Başka önemli bir bulgu var mı?" Bree sordu.

"Evet," dedi Dr. Jones. "Yaklaşık üç aylık hamileydi."

"Üç aylıkken bu belli olmaz mıydı?" Matt sordu.

Dr. Jones, "Hayır. Henüz göstermesi pek mümkün değil," diye onayladı.

"Fetal DNA var mı?" Matt bebeğin babasını düşündü, o da potansiyel bir şüpheliydi.

"Evet." Dr. Jones başını salladı.

"Güzel," dedi Bree. "Elimizde karşılaştırma yapabileceğimiz bir örnek olursa babayı belirleyebileceğiz. Başka bir şey var mı?"

"Bunda değil." Dr. Jones eldivenlerini çıkarıp çöpe attı. "Ölüm sonrası aralık yedi ila on dört gün arasında kalıyor. Böcekbilimci bu aralığı daraltabilirse size haber veririm. Adli tıp muşambaları ve diğer kanıtları inceliyor."

"Peki ya diğer kalıntılar?" Matt diğer masalara baktı.

Adli tabip ikinci masayı işaret etti. "Şu anda iki numaralı kurbanın kimliğini belirleyemiyoruz. Parmak izi almamız mümkün değil." Bir ışık kutusuna doğru ilerledi ve kurbanın çenesinin röntgenini işaret etti. "İki yirmi yaş dişi çıkmış. Bu süreç genellikle on sekiz yaş civarında gerçekleşir, bu yüzden onu yaklaşık on altı ila yirmi yaşlarında yaşlandıracağım. Birkaç dolgusu ve bir kapaklı dişi var. Muhtemelen karşılaştırmak için bir yerlerde diş kayıtları vardır. Ufak tefekti, boyu yaklaşık altmış bir santimdi."

Küçük kadınları kontrol etmek daha kolay olurdu. Öldürmesi daha kolay.

"Ölüm nedenini belirleyebilir misiniz?" Bree sordu.

"Şu anda değil." Dr. Jones röntgende kurbanın sol göz çukurunu işaret etti. "Orbital kırığı vardı."

Bree kıpırdandı ve bir elini kalçasına dayadı. "Onu dövdü yukarı."

"Ve sağ elini kullanıyor," diye ekledi Matt. "Bunun sağ elini ölümden sonra kafatasına ne oldu?"

"Hayır." Adli tabip röntgendeki kırık çizgisini takip etti. "Ölüm sonrası kırıklar pürüzlü olma eğilimindedir çünkü kemik kurur ve bir miktar iyileşme olur, bu nedenle kırık kesinlikle ölümden önce meydana gelmiştir."

Gri bir adam küçük bir kadını dövüyor. *Korkak*, diye düşündü Matt.

Matt röntgeni inceledi. "Ölümden ne kadar önce olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Dr. Jones başını eğdi. "Kemikler nasır oluşturarak iyileşir. Yumuşak başlar, sertleşir ve sonra gerçek kemiğe dönüşür. Nasır yedi ila on gün arasında ortaya çıkmaya başlar." Röntgene işaret parmağını soktu. "Burada oluşmaya başladığını görebilirsiniz. Yani kırılma ölümden bir ya da iki hafta önce gerçekleşmiş."

"Onu kaçırdığında yüzüne bir yumruk indirebilirdi." Öfke ve tiksinti Matt'in göğsünü yaktı.

Bree ilk kurbanı başparmağını salladı. "Ally Swanson ayaklarındaki yaraların iyileşmeye başlaması için yeterince uzun süre tutuldu."

"Boğulup boğulmadığını söyleyebilir misin?" Matt sordu.

"Hayır." Adli tabip eldivenli avucunu kaldırdı. "Dil kemiği sağlam ama elle boğulma vakalarının sadece üçte birinde kırık görürüz. Çürükleri varsa da bilmemize imkân yok. Yumuşak doku çoğunlukla çürümüş. Bazen elle boğulma vakalarında boyunda kırık kırık görürüz ama bu her zaman olmaz. Boynunda kalan kırık kırık sağlam. Boğulduğunu söyleyemem ama boğulmadığını da söyleyemem. Toksikoloji sonuçları bekleniyor."

Fazla bilgi yok.

Dr. Jones tekerlekli bir arabaya monte edilmiş bir dizüstü bilgisayara baktı. "Son birkaç aydaki sıcaklık dalgalanmalarını inceledikten sonra, PMI'sının altı ila on iki hafta arasında olduğunu tahmin ediyorum. Böcekbilimci raporunu yayınladığında size haber vereceğim."

Bu da aylar sürebilirdi. Matt nefesini tutamazdı. "Üçüncü kurbanı geçiyoruz." Adli tıp uzmanı Üçüncü masada, çıkarılan kemikler bir iskelet şeklinde dizilmişti. "Gördüğünüz gibi, kalıntılar büyük ölçüde temizlenmiş. Kemiklerin sadece yüzde altmışını bulabildik. Kafatası kalıntılarının bir kadına ait olduğunu gösteriyor. Uyluk kemiği ölçümlerine göre boyu yaklaşık bir buçuk metre, aşağı yukarı bir ya da iki santim."

"Kimliğine dair bir ipucu var mı?" Bree sordu.

"Henüz değil," dedi Dr. Jones. "Kafatasını, çene kemiklerini ve dişlerin yaklaşık yarısını kurtardık ama belirgin bir diş çalışması görmüyorum. İçinde

Aslında, azı dişlerinin doldurulmamış çürükler var, bu da en iyi diş bakımını almadığını gösteriyor."

"Yaş?"

Adli tabip iç çekti. "Yaklaşık olarak on altı ila yirmi."

"Ne kadar süredir ölü olduğuna dair bir fikriniz var mı?" Bree sordu.

ME başını öne eğdi. "En azından yaz sonundan beri. Daha spesifik bir zaman dilimi için onu üniversitedeki adli antropoloğa göndereceğiz. İşe yarayabilecek bazı yeni teknikler var."

"Ölüm nedeni?" Matt sordu.

"Şu anda belirsiz. Kemiklerde belirli bir travmaya işaret edecek belirgin bir yaralanma bulamadım. Analiz edilecek yumuşak doku kalmadı. Bir eşleşme için DNA çıkarabilmeliyiz."

Yine, uzmanlar zaman aldı. Çok fazla ölüm. Çok az kaynak. Herkesin bir birikmiş işi vardı. Ek raporların çoğu geri geldiğinde, vaka ya çözülmüş ya da bir buz torbası kadar soğuk olacaktı.

On beş dakika sonra Matt otoparka girdi ve serin, nemli havadan derin bir nefes aldı. "Tek kokladığım çürüme."

Bree kolunu kaldırdı ve üniformasının kolunu kokladı. "Aynen. Böyle kokarken ölüm bildirimi ya da basın toplantısı yapamayız. Evde durmamız gerekiyor."

Çocuklar okuldayken ve Dana ayak işlerini yaparken ev öğlen vakti bomboştı. Botlarını mutfak kapısının hemen içindeki bot tepsisinin üzerine bıraktılar. Matt botlarını son kez dışarıda bıraktığında, bir tarla faresi botlardan birini istila etmişti. Köpekler onları sallayarak ve burun çekerek karşıladılar. Brody ona şüpheli bir koklama yaptı. Bir polis K-9'u olan çoban köpeği çürüme kokusunu iyi bilirdi. Uğur Böceği Bree'nin bacaklarına süründü. Eski sokak köpeği yollarda ölmüş hayvanları ikinci kahvaltısı olarak görüyordu. Koku onu hiç rahatsız etmemişti.

Matt gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve Vader'ın buzdolabının tepesinden kendisine baktığını görene kadar kendi etrafında döndü. "Kedin benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor. Sadece başka bir erkeğin kendi alanında yaşamasından memnun değil. Alışacaktır." Bree yukarı uzandı ve

kedinin kulağının arkasını kaşıdı. Vader mırladı ve onun eline süründü. Ama Matt'e ters ters bakmaya devam etti.

Çamağırhanede soyundular ve giysilerini yıkayıcıya doldurdular. Matt bol miktarda deterjan ve beyaz sirke ekledi ve makineyi ağır devirde çalıştırdı. Dana'ya bir not bırakarak, her Geyi kurutucuya aktarmasını istedi. Eski bir cinayet masası polisi olarak nedenini biliyordu ve muhtemelen her Geyi iki kez yıkayacaktı.

Üst katta duş aldılar. Matt, Bree'nin bitki kokulu kullanarak burun deliklerine çürüyen bir cesedin kokusundan başka bir şey bulaştırdı. Temiz giysiler içinde mutfığa döndüler.

Matt bir sandalyeye oturdu ve botlarına uzandı. Burun deliklerine kötü bir koku çarptı. "Bu koku da ne?" Çizmelerinden birini kaldırdı. Koku daha da yoğunlaştı. İçinde bir şey olduğunu fark etti. Islak bir şey. "Argh. Kusmuk."

Çizmesini ondan aldı, içine baktı ve burnunu kırıştırdı. "Kıl yumağı."

"Çizmelerime kustun." Matt Vader'a döndü, o da gözlerini kırpmadan ona baktı. Kedi kendini beğenmiş görünüyordu. Kesinlikle üzgün değildi.

Bree'nin ağzı seğirdi. "Bunun için üzgünüm." "Gülmek istiyorsun."

"Özür dilerim. Özür dilerim." Bir parmak eklemine ağzına bastırdı ve boğazını temizledi. "Onları temizlemeye çalışacağım."

"Zor pas. Yeni bir çift sipariş edeceğim," dedi Matt. Kusmuk tabanlıkları ve deri iç kısmı ıslatmıştı. "Zaten eskiler. Kapısı olan bir dolaba ihtiyacımız var."

Bree ceketini kaptı ve kendi çizmelerini giydi. Matt bir çift spor ayakkabı giyerek evden çıktı, iğrenç botlarını çöpe attı ve yedeklerini almak için Suburban'ına gitti. Ayakkabılarını değiştirdikten sonra Bree'yle cipinde buluğtu. "Ölüm bildirimi mi?"

Başını salladı. "Eğer aile müsaitse. Basın toplantısından önce onlarla konuşmak isterim."

Kurbanın adresini bulmak için gösterge panelindeki bilgisayar  kullanmış. Emlak vergisi verilerini karşılaştırdı. "Ally Swanson tam burada, Grey's Hollow'da yaşıyormuş. Ev Heath Swanson'a ait."

"Mahalleyi biliyorum, tipik bir banliyö. Muhtemelen ailesiyle birlikte yaşıyordu. Sabıka kaydı var mı?"

"Evet." Matt kaydardı. "Uyuşturucu bulundurma. Fuhuş suçlaması düşürüldü."

"kayıp ihbarı yapıldı mı?"

Matt kontrol etti. "Hayır." Adresi GPS'e taktı ve Ally'nin ailesine çocuklarının öldüğünü haber vermek için kendini hazırladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree GPS'e baktı. "Yolda bir yerde durmak istiyorum. Dün, cesetlerle ilgili 911 aramasından önce, Juarez ve ben bir aile içi şiddet vakasını hallettik." Arabayı sürerken ona aile içi şiddet çağrısının ayrıntılarını anlattı.

"Bu işi sosyal hizmetlere bırakabilirsin."

"Yapabilirim."

Matt sessizce, "Ama yapmayacaksın," dedi.

"Onun durumunu anlıyorum." Çok iyi.

Matt konsolun üzerinden uzanıp onun elini sıktı. "Onu bu durumdan kurtarmanın ne kadar önemli -ve zor- olduğunu da biliyorsun."

"Sosyal hizmetlerdeki personelin yarısı da grip oldu." Bree durakladı. "Ayrıca, Grace'in dört yaşında bir çocuğu var."

Matt burnunun kenarını ovuşturdu. "Ah, kahretsin." "Evet." Bree arabayı kaldırıma park etti.

"Dışarıda beklememi ister misin?" Matt sordu.

Şöyle bir baktı. DV kurbanları erkeklerden, özellikle de iri yarı erkeklerden korkabilirdi. Kayla Matt'ten hiç korkmamıştı. Onun gözlerinde nezaket parlıyordu. Çocuklar fiziksel ziynetlerin ötesini görürlerdi. *Sizi* görürlerdi. Riley'nin iyi olacağını düşündü. Peki ya Grace? Bütün erkeklerin Howard Killian gibi olmadığını öğrenmesinin zamanı gelmişti. Dünyada bir sürü iyi adam vardı. Bir pislikle yetinmemeliydi. "Hayır."

Karanlığın içine adım attılar ve ön kapıya doğru yürüdüler. Bree kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama parmak eklemleri tahtaya değmeden kapı açıldı.

Grace Matt'i görünce irkildi. Bree onu tanıştırdı. " yok Grace."

Grace kapıyı açtı ve içeri girdiler. Oturma odasında, bir çocuğun araba koltu unun yanında    siyah çim torbası duruyordu.

Muhtemelen tüm eşyaları.

"Sosyal hizmetlerden haber aldınız mı?" Bree sordu.

Grace başını salladı.

"Fermuar sıkı mı , anne." Riley  i kin pembe sırt çantasını sürükleyerek koridordan çıktı. Çantanın a zından doldurulmuş bir hayvan patisi sallanıyordu. Riley'nin üzerinde pembe bir tayt ve önünde ı ıltılı mor bir tek boynuzlu at olan beyaz bir kazak vardı.

"Yardım edebilir miyim?" Matt  ocu a yakla madan önce sordu.

Büyük mavi gözleriyle onu değerlendirdi, sonra başını salladı.

"TAMAM."

Matt odayı geçti ve yere oturdu. K  k kız çantasını Matt'in ellerine tutu turdu.

K  k kız me gulken, Bree alçak sesle Grace'le konuştu. "Bir sı ına a mı gidiyorsun?"

Grace kaşlarını çattı. "Hayır.  ocuk bakımı yok ve bir i  bulmam gerekiyor. Howard çalışmamı istemedi. Ona odaklanmamı isterdi. Ama eski garsonluk i imi geri almaya  alı aca ım."

"Nereye gidiyorsun?"

Grace kaşlarını çattı. "Dün gece ailemi aradım. Bir süre orada kalmamıza izin verdiler."

"Howard seni orada aramaz mı?"

"Hayır." Grace'in sesi gerginle ti. "Babam ...  ey ... Howard ondan korkacaktır."

"Sen korkuyor musun?"

Bree endi elendi.

"Korkuyor musun?" Grace yutkundu. "Hayır."

"Dün gece onları aramak istemedin."

Grace'in gözleri bu ulandı. "Hamile hâlâ lisedeydim. Aylarca inkar ettim. Bol kıyafetler giydim, aynaya bakmadım. Kula a aptalca geliyor ama sizi korkutan bir şeyi ne kadar uzun süre görmezden gelebilece inizi bilseniz  a ırır sınız. Gerçekle yüzleşmek zorunda kaldı ımda be  aylık olmuştum ve artık e ofman ve büyük ti  rtlerle karnımı gizleyemiyordum. Annem tahmin etti. Bebekten vazgeçmemi istediler.

Reşit olmadığım için beni zorlamalarından korkuyordum." Burnunu çekti ve yutkundu. "Riley'nin babası Zach ve annesinin yanına taşındım. Bir süre için iyiydi. Harika değildi ama iyiydi. Riley vardı. Zach bitirdi. Ben GED aldım. Çok kavga ettik. Durumumuz iyi değildi ama Riley'nin için ilerlemeye devam ettik." İç çekişi tüm vücudunu titretti. "Sonra Zach bir araba kazasında öldü."

"Özür dilerim."

Grace başını salladı. "Artık ona aşık değildim. O da bana aşık değildi ama yine de bize karşı iyiydi. Riley'yi seviyordu ve bebek için elinden geleni yapıyordu. Riley ve benim sahip olduğumuz tek şey oydu."

"Annesine ne oldu?"

"Onun ölümüyle yaşayamadı. O öldükten sonra uyuşturucu batağına saplandı. Riley için orası artık güvenli değildi." Durakladı, hikâyesinin büyük bir kısmını atladığı belliydi. "Howard'la tanıştığım da ve buraya taşınmamızı istediğinde, sonunda bir çıkış yakaladığınızı düşünmüştüm ama bu bana asla olmayacak."

"İkiniz de ailenizin yanında güvende olacak mısınız?" Bree, Riley'nin onun varlığını onaylamayan büyükanne ve büyükbabasıyla yaşaması konusunda endişeliydi.

Grace bir kez başını salladı. "Eğlenceli olmayacak ama üstesinden geleceğiz. Ailemin Riley'ye tıpkı kardeşlerim gibi davranacağına inanıyorum. Doğum koşullarını ona karşı kullanacaklarını sanmıyorum. Suçun yüzde yüzünü bana yüklüyorlar." Kendini güçlendirmek istercesine hızlı bir nefes aldı. "Ayrıca dokuz çocuğun en büyüğü benim. Ben işe giderken Riley'ye bakacak birini bulmak sorun olmaz."

"Ama?"

Elini salladı. "Ama hiçbir şey. Kendi evim için yeterli parayı biriktirene kadar başımı öne eğmem ve ailemin kurallarına uymam gerekiyor." Aynı anda hem mutsuz, hem boyun eğmiş, hem de kararlı görünüyordu. Yüzü yumuşadı. "Kardeşlerim onu çok sevecek ve o da etrafında büyük çocuklar olmasını sevecek."

Bree kuralları sormak istedi ama hiçbir bilgi alamayacağını hissetti. "Peki Killian'a karşı bir şikayette bulunman için seni ikna edemez miyim?"

Grace'in vücudu gerildi. "Hayır." Ses tonu hiç .

Bree konuyu zorlamadı. Sert davranarak Grace'i kendinden uzaklaştırmaktansa onunla açık bir iletişim kurmayı tercih ediyordu. Grace'in başı derde girerse, Bree onun yardım isteme konusunda kendini rahat hissetmesini istiyordu. "Seni bırakacak biri var mı?"

"Babam benim için geliyor." Yumruğunu ağzına götürdü ve küçük tırnağını kemirdi. "Riley doğduğundan beri onu görmedim."

"Ailen Killian'la ilgili tüm bu durumdan haberdar mı?" Bree sordu.

." Grace dudağını çiğnedi.

Dışarıda bir aracın kapısı çarptı. Bir dakika sonra verandada ayak sesleri duyuldu. Grace kapıyı açtı, duruşu sertti. Eve adımını atan adam bir buçuk metre boyunda ve bir buzdolabının omuz genişliğine sahipti. Kırklı yaşlarının sonlarında ve saçları dökülmüş olan adam, hayatının her günü fiziksel emek sarf etmiş bir adamın kas yapısına sahipti. Onunla ilgili her şey sert görünüyordu: ifadesi, duruşu, gözlerindeki bakış. Kaşları alnında sert bir çizgi oluşturuyordu. Yıllardır görmediği kızına ya da ilk kez gördüğü torununa gülümsemiyordu. Tüm yüz ifadesi onaylamaz bir ifadeye kilitlenmişti.

Yere diz çökmüş, dizleri sadece yogilerin ve on yaşından küçük çocukların yapabileceği bir açıyla bükülmüş olan Riley ona baktı. Matt'e gösterdiği o neredeyse anlık güvenin hiçbirisi yoktu. Bunun yerine, büyükbabasını değerlendirirken gözlerini ihtiyat kapamıştı. Bu genç yaşında bile bir insanı öğrenmişti. Bree anlamıştı. O da anlamıştı. Çocuklar şiddetle yaşadıklarında hayatta kalma içgüdüleri erkenden devreye girerdi.

Grace ellerini önünde kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Merhaba baba."

Kaşlarını çatarak başını bir santim kadar Riley'ye doğru eğdi. "Bu o mu?"

"Evet, Efendim." Grace cevap verdi, onu gözler hala üzgün teslim edildi. Çenesini sallayarak çocuğu onayladı, sonra Bree'ye döndü. O teklif edildi a Elini. "Ben Şerif Taggert, ve Bu Müfettiş Flynn." Bay Abbott. Abbott's eller vardı iş pürüzlü ve kalın nasırlı. "Elijah Abbott. Bizden bir şey ister misin?"

"Hayır," dedi Bree.

Grace çöp torbalarına doğru ilerledi ve iki tanesini eline aldı. Babası hemen poşetleri ondan aldı sonra da üçüncüyü sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi kaldırdı. Kapıya doğru yöneldi. "İşe dönmem gerekiyor."

"Evet, efendim." Grace elini Riley'ye doğru uzattı. Küçük kız ayağa fırladı ve itaatkâr bir tavırla sırt çantasını sürükleyerek annesinin yanına gitti. Grace kayışı bir omzuna attı ve Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Teşekkür ederim."

Bree onları kapıya kadar takip etti. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Matt ayağa kalktı, araba koltuğunu aldı ve verandaya taşıdı.

Dışarıda, Grace kapıyı kilitledi. "Anahtarı ne yapacağım?"

"Onu alacağım ve Killian'a iade edilmesini sağlayacağım." Bree anahtarı cebine koydu. Grace'le irtibata geçmek için bir bahanesi olmasını istemiyordu.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi Grace.

"Bir değil. Sen ve Riley güvende kalın."

Bay Abbott uzun kabinli bir pikabın arka kapısını açtı ve çöp torbalarını içeri yerleştirdi. Gözlerini kısarak omzunun üzerinden Bree'ye baktı. "Evimde güvende olacaklar." Yanıt beklemeden direksiyona geçti.

Matt araba koltuğunu sabitledi. Riley sanki doğduğundan beri bunu yapıyormuş gibi kollarını ona doğru uzattı. Matt onu yerden kaldırdı, kamyonete bindirdi ve yerine oturttu.

Bree'nin yanına gitti ve büyük kamyonun uzaklaşmasını izlediler.

"Howard Killian'ın Bay Abbott ile uğraşacağını sanmıyorum" dedi.

"Ben de öyle," diye onayladı Bree. Grace ve Riley Abbott'ların evinde Killian'a karşı güvende olmalıydılar. Umarım Grace biraz para biriktirme ve kendi ayakları üzerinde durma fırsatı bulurdu.

"Yine de mutlu olacaklarından emin değilim." Matt arabaya doğru yöneldi.

Bree sürücü koltuğuna kayd. "Görünüşe göre bugün mutluluk günü değil."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yağmur hızlanmış, aracın üzerinde düzenli bir ritim tutturmuştu. Bree arabayı Ally Swanson'ın adresine sürdü, park etti ve kendini hazırladı.

Matt uzun ve sert bir nefes vererek kapının koluna uzandı. "Bundan nefret ediyorum."

"Ben de." Bree yağmura doğru adım attı. Ev temiz bir çiftlik eviydi. Panjurlar yeni boyanabilirdi ama öndeki çiçek tarhlarına mor ve beyaz hercai menekşeler ekilmişti.

"Çiçekler için erken görünüyor. Soğukta ölmezler mi?" Matt sordu.

"Hercai menekşeler çok dayanıklıdır." Bree derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı çaldı. Ağır ayak sesleri yaklaştı.

Kapıyı açan uzun boylu adam Bree'yi görünce sendeledi. Kendini ve Matt'i tanıttı. "Siz Ally Swanson'ın babası mısınız?"

Başını salladı. "Ben Tony Swanson."

Gece yarısı gelen telefonlar gibi, kapınıza gelen üniformalı bir memur da hiçbir zaman iyi haber getirmez.

"İçeri gelebilir miyiz Bay Swanson?" Bree nazikçe sordu.

Başıyla onayladı ve geri çekildi. Bree ve Matt yıpranmış ama düzenli bir oturma odasına girdiler. Bay Swanson'ı bir kanepeye yönlendirdiler. Dizlerinin bağı çözüldü ve sertçe oturdu.

Bree onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bay Swanson, buraya Ally için geldik."

Gözleri cansızlaştı. "O öldü."

Bree başıyla onayladı. "Evet. Kaybınız için çok üzgünüz. Bay Flynn ve ben Ally'nin davasını araştırıyoruz."

Bay Swanson kafasını kaldırdı. Gözlerinde bir şey parladı. "Ormanda bulunan kızlardan biri miydi? Haberlerde görmüştüm."

Bu darbeyi yumuşatmanın hiçbir yolu yoktu. Bree, "Evet." dedi.

"Biri onu öldürdü." Sesindeki inançsızlık Bree'nin kalbini kırdı. Birkaç saniye boyunca kederden boğazı düğümlendi.

Matt, "Ne olduğunu öğreneceğiz," dedi.

Ama Bay Swanson dinliyor gibi görünmüyordu. "Üç kız. Üç kız öldürdü. Ally'mi öldürdü." Sesi kırıldı. "Kim böyle bir şey yapar ki? O kendinden başka kimseye zarar vermez."

Matt ayağa kalktı ve bir kapı aralığından geçerek gözden kayboldu. Bree bir dolap kapısının vurulduğunu ve bir musluğun aktığını duydu. Matt elinde bir bardak suyla döndü ve adamın eline tutuşturdu. Bay Swanson bir robot gibi içti. Sonra bardağı dizlerinin arasından sarkıttı ve üzerine doğru eğildi.

Bree toparlandı. "Bayan Swanson evde mi?"

Bay Swanson'ın gözleri bir nefes için kapandı. Açtığında gözleri yaşlarla doluydu. "Karım iki yıl önce öldü. Kanserden." Bakışları sehpanın üzerindeki bir fotoğrafa kaydı. Lise çağındaki Bay Swanson futbol forması giyiyordu. Yanında küçük bir genç kız duruyordu. Kırmızı-beyaz bir amigo üniforması giymişti. Kolları birbirlerinin omuzlarına dolanmış, gözleri umutla parlıyordu.

"O kadar klişe değildik. Oyun kurucu . Zar zor ikinci koşucusuydum. Ama Angela, o bir yıldızdı. Uçan kız, havaya fırlatılan kız. Ne zaman onun dönüp takla atmasını izlesem, takımı onu yakalayana kadar nefesimi tutmak zorunda kalırdım. İnsanlar amigoluğun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor, özellikle de o zamanlar." Titreyen bir nefes için durakladı. Bakışları başka bir fotoğrafa kaydı. Mutlu küçük aile, on mumlu bir doğum günü pastasının arkasında kucaklaşıp gülümsüyordu. "Ally annesine çok benziyordu."

"Kızınızı en son ne zaman gördünüz?" Bree sordu.

"İki haftadan biraz daha uzun bir süre önce. Kavga ettik. Hepsi benim hatam. Bektan bir babaydım." Bir sonraki nefesi acı vericiydi.

"Eşim öldükten sonra umudumu kaybettim. Kendimi kaybettim. Yıllarca kanserle mücadele etmişti. Sonu çok acımasızdı. Kanser bir hırsızdır. Sizi öldürmeden çok önce hayatınızı elinizden alır. Tüm ailenizin mutluluğunu emen ve onlara boş bir kabuktan başka bir şey bırakmayan ruh emici bir hastalıktır. Angela öldükten sonra içmeye başladım. Reçetelerini tek tek gözden geçirdim. Onu kaybetmenin, onsuz yaşamının acısını dindirecek her şeyi yaptım. O benim ışığımdı ve geleceğim mezar derinliğinde bir çukur gibi görünüyordu." Durakladı, utanç acısının içinden parlıyordu. "Kederimde çok bencildim. Kızıma kendi acısında bile yardım edemedim. Ben buradaydım ama o hâlâ yalnızdı. Nasıl bir baba çocuğu ona ihtiyaç duyduğunda onu terk eder?"

Bree ve Matt üzgün bir bakış attılar.

Bay Swanson devam etti. "Altı ay önce yanlış hapları çok fazla içkiyle karıştırdım. Neredeyse ölüyordum. Ölmek istedim. Ama kardeşim Heath buna izin vermedi. Beni doğruca hastaneden aldı ve rehabilitasyona soktu. Detoks yaptıktan sonra Ally'ye ne yaptığımı anladım. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu yüzüstü bırakmıştım." Gözlerini su bardağına dikti. "Ama kendi depresyonumun o kadar derinlerine gömülmüştüm ki, başka bir şey göremiyordum." Bardağı üzerine koydu. "Rehabilitasyondan çıktığımdan beri ayığım. Ama olan olmuştu. Ally'nin de uyuşturucu ve alkol kullandığını öğrenmek için eve geleli sadece on dakika olmuştu. Belki de annesinden çok bana benziyordu. Birkaç hafta önce bu yüzden kavga etmiştik. AA'ya ek olarak bir yas destek grubuna katıldım. Onu da benimle birlikte toplantılara götürmeye çalıştım. Ona kederinden kurtulmak için temizlenmesi gerektiğini söyledim." Yüzü kızardı. "Bana siktir olup gitmemi söyledi. Aslında bağırdı. Sonra bavullarını topladı ve kapıdan çıkıp gitti." Ürperdi. "Benim yerime bağımlılığı seçmesine şaşırmadım. Ayık olana kadar ben de aynı şeyi yaptım."

"Nereye gittiğini bilmiyor musun?" Matt sordu.

Bay Swanson başını salladı. "Onu aramaya çalıştım. Beni engelledi. Geri dönmesi için dua ettim. Ama o bir yetişkin. Onu zorlayamam." Ayrıca şimdiki zaman kullanmayı da bırakmadı.

Onun kayıp olduğunu bildirmek için de bir gerekçesi yoktu. Kendi isteğiyle gitmişti. Bir yetişkin istediği gibi gelip gitmekte özgürdür.

Bree not defterini ve kalemini çıkardı. "Ally'nin arkadaşları var mıydı?"

"Lisedeyken biraz vardı. Son zamanlarda mı?" Omuz silkti. "Görüştüğünü bildiğim tek arkadaşı Jana Rynski. Numarasını bilmiyorum ama Greenwood Caddesi'nde bir apartman dairesinde yaşıyor. Ally taşındığında oraya gittiğini sanıyorum."

"Ally'nin erkek arkadaşı var mıydı?" Bree sordu.

"Kızlardan hoşlanırdı, erkeklerden değil," dedi Bay Swanson. "Ama o ve Jana ilkokuldan beri en iyi arkadaşlardı. romantik bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bir kız arkadaşına ne ?" Matt sordu.

Bay Swanson başını salladı. "kadarıyla hayır." "Ally'nin bir işi var mıydı?" Bree sordu.

Bay Swanson'ın sesi robotikti. "Pek güvenilir biri değildi. Shady Acres Motel'de ara sıra hizmetçi olarak çalışıyordu. Yardıma ihtiyaçları vardı ve onun düzensiz katılımına göz yumdular."

Shady Acres, müşterilerinin hain faaliyetleriyle tanınıyordu.

"Ne iş yapıyorsun?" Matt sordu.

"Hiçbir şey. Karıma bakmak için işimden ayrılmak zorunda kaldım." "Ally'nin odasını görebilir miyiz?"

Bree ayağa kalktı.

Başını kaldırmadı. "Merdivenlerin tepesinde. Sağdaki ilk kapı. Ama eşyalarının çoğunu yanında götürmüş."

Matt ve Bree adamı yas tutması için yalnız bıraktılar. Ölü bir çocuğun odasını görmek her zaman anne babanın kederine müdahale etmek gibi gelirdi. Ama elden bir şey gelmezdi.

Kapı girişinde durdular. Oda hem boş hem de dağınıktı. Kirli bardaklar ve tabaklar, beyaz fincan halkaları, kırıntılar ve gizemli yapışkan lekelerle birlikte şifonyerin üzerindeydi. Bir şişe siyah oje bej halının üzerine dökülmüştü. Makyaj malzemeleri komodinin üzerini kaplamıştı.

"Bütün gençler bu kadar özensiz midir?" Matt sordu.

"Luke öyle değil ama tipik biri olduğunu da sanmıyorum." Bree, Kayla'nın daha dağınık olacağından şüpheleniyordu.

Teknik olarak Ally bir yetişkindi ama yatak odası çocukluğuna bağlıydı. Genç vampir kitapları ve Stephen King romanları

Charlotte's Web'le aynı alanı paylaşıyordu. Raf ünitesinin tepesinde bir sıra Breyer atı vardı. K-pop kız gruplarının posterleri duvarı kaplıyordu. Yatak başlığına bir dizi ışık monte edilmişti. Polaroid fotoğraflar klipslerle tellere asılmıştı. Fotoğrafların çoğunda Ally ile birlikte kirli sarı saçlı bir kız vardı. *Jana mı?*

"Odanın videosunu çeker misiniz?" diye sordu.

"Evet." Matt cep telefonuyla birkaç video çekti. Sonra eldivenlerini giydi ve çekmeceleri açmaya başladılar.

"Görünüşe göre kıyafetlerinin çoğunu almış," dedi.

Bree cebinden eldivenleri ve bir kanıt torbası çıkardı. Fotoğrafları açıp çantaya koymadan önce ışıklı ipin ve Polaroidlerin kendi fotoğraflarını çekti. Yerdeki askılar ve birkaç atılmış gömlek dışında açık ve boş duran küçük dolaba gitti. En üst raftan bir oyuncak bebek boş gözlerle Bree'ye bakıyordu.

Matt dizlerinin üzerine çöktü, telefonundaki el feneri uygulamasını açtı ve yatağın altına baktı.

"Bir şey var mı?" Bree sordu.

"Sadece toz." Hapşırdı, sonra ayağa kalktı ve yüzünü sildi.

Bree yatağın karşı tarafına geçti. Birlikte yatağı kaldırdılar. Ama Ally geride pek bir Ğey bırakmış gibi görünmüyordu. Matt çekmeceleri çıkarıp arkalarını ve altlarını kontrol etti. Bree de saklanacak yer aramak için birkaç kitabı indirdi. ĞĞin garibi, içi boşaltılmış olan Ğncil'di. "Buraya her ne sakladıysa gitmiş." Kokladı. "Ama ot gibi kokuyor." Metodik olarak kalan her kitabın içine baktı ama hiçbir şey bulamadı.

Matt küçük beyaz masaya oturdu. "İki boş reçete şişesi." Başını eğdi. "İkisi de annesine yazılmış opioidler"

"Kesinlikle annemin yemek artıklarına saldırıyordu." Bree kendi etrafında döndü.

Bir ayak sesi dikkatini çekti. etrafında döndü. Mr. Swanson koridorda durdu.

Bakışları odanın içinde gezindi. "Gittiğinden beri kapısını bile açmadım. Başarısızlığımın yüzleşemedim. Onu terk ettim.

evden hiç çıkmadan."

"Bu Jana mı?" Bree Bay Swanson'a bir resim gösterdi.

"Evet," diye onayladıktan sonra fısıltıyla "Ally nasıl öldü?" diye sordu.

Bree ona ne kadarını anlatacağını düşündü ve o akşam medyaya anlatmak istediği her şeyi bilmesi gerektiğine karar verdi. "Boğularak öldürüldü."

İniltili bir ses çıkardı, sonra bir parmak eklemine dudaklarına bastırdı.

Onu yatıştıracak hiçbir sözü yoktu. "Senin için birini arayabilir miyiz? Bir arkadaşını ya da aileden birini?"

Sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Onların çoğunu kendimden uzaklaştırdım. Bencil bir piçtim."

"Kardeşin mi?" Matt sordu.

Bay Swanson iç çekti. "Benim için yeterince şey yaptı ve benden bıktı."

Ally'nin ölümüyle ilgili daha fazla ayrıntı istemedi ve Bree de vermedi. Zamanla daha fazla ayrıntı ortaya çıkacaktı -elden bir şey gelmezdi- ama bir insanın bir kerede kaldırabileceği çok fazla şey vardı.

Bree son soruyu sormaktan nefret ediyordu ama sormak zorundaydı. "Ally'nin hamile olduğunu biliyor muydun?"

Bay Swanson başını kaldırdı. "Bu olamaz. Dediğim gibi, Ally kızlardan hoşlanırdı, erkeklerden değil. Erkeklerle hiç ilgi göstermedi."

Bree, tek kaşını kaldıran Matt'e bir bakış fırlattı.

"Hamile miydi?" Bay Swanson kapının pervazına yaslandı, şaşkınlığı kederini bulanıklaştırıyordu.

Bree başını salladı. "Yaklaşık üç ay."

Başını bir elinin içine eğdi. "Bilmiyordum." Teselli edecek hiçbir söz yoktu.

"Ally şimdi nerede?" Bay Swanson'ın sesi boğuk bir törpü gibiydi. "Adli tabiple birlikte," dedi Bree, sesi Boğazında zımpara kağıdı kadar sertti. "Kız kardeşime göz kulak oldu. Ally'ye de aynı şekilde baktığını biliyorum."

Bay Swanson başını kaldırdı. Gözlerindeki kasvet acı verecek kadar tanıdıktı. "Onu nasıl geri getirebilirim?"

"Adli tabibin ofisini arayın." Bree cebinden not defterini çıkardı, numarayı yazdı ve ona uzattı.

"Sponsorun var mı?" Matt sordu. Bağımlılıkla mücadele eden yakın bir arkadaşıyla uğraşmıştı.

Bay Swanson başını salladı.

Matt sesini sertleştirerek, "Onu hemen ara," dedi.

Bay Swanson cebinden telefonunu çıkararak uzaklaştı. Bir dakika sonra, hıçkırarak ağlama sesi Bree'nin yüreğini parçaladı. Ama kendi kederinin yankısını bir kenara bıraktı ve işine geri döndü. Ally'yi kurtaramazdı. Belki başka birini kurtarabilirdi.

Aramalarını bitirip yatak odasından çıktılar ve Bay Swanson'ı oturma odasında, korkunç haberi verdikleri zamanki yerinde otururken buldular. Dümdüz önüne bakıyordu, yüzü şişmiş, omuzları çökmüştü. Geldiklerinden beri yirmi yıl yaşlanmış gibi . Bree onun bakışlarını duvara doğru takip etti, nerede okul Fotoğraflar görüntülenir Ally'nin İlerleme anaokulundan liseye kadar. At kuyruğu ve çillerden diş tellerine ve sivilcelere. Sondan üçüncü fotoğrafta, Bree'ye göre olmuştur ikinci sınıf öğrencisi veya küçük yıl, Ally vardı döndü garip bir ergenlikten güzel bir gençliğe. Ama bir sonrakinde parlaklık kayboldu. O yıl annesinin sağlığı bozulmuş muydu? Son fotoğrafta Ally kırılgan ve acılı görünüyordu. Annesi ölmüştü.

Bay Swanson elini burnunun altına götürdü. "Çok geç ayıldım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bu benim hatam. Onun ölümü benim elimde."

Bree onun koluna dokundu. "Hayır, efendim. Ölümünden katili sorumlu ve onu bulmak ve Ally için adaleti sağlamak için mümkün olan her şeyi yapacağız."

"Adaletin ne yararı var? Bu Ally'i geri getirmeyecek." Mr.

Swanson'ın sesi rahatsız edici bir şekilde duygudan yoksundu.

Biri kapıyı çaldı. Matt ayağa kalkarak altmış yaşlarında bir adama kapıyı açtı. Bree'nin tahminine göre sponsor.

Bay Swanson Bree'nin kolunu tuttu. "Başkasının bebeğini almadan önce onu durdurun."

"Sana söz veriyorum, onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bree'nin cinayet masasında geçirdiği yıllar ona söz vermemeyi öğretmişti.

kurbanların aileleri. Bazı davalar asla çözülemedi. Diğerleri onlarca yıl sürdü. Ama o kendi kalbinde bir yemin etti.

Bu katili bulacaktı.

Ama ondan önce tekrar cinayet işler miydi? Zaten onun gözetiminde üç kadını öldürmüştü.

ONUNCU BÖLÜM

Matt, Bree'nin aracının yolcu koltuğundan adli tıbbı arayarak son durumu sordu. "Hâlâ kanıtları kaydediyorlar." Adli tıp neredeyse yirmi dört saattir soğuk yağmur altında çalışıyordu. "Açık hava olaylarını incelemek zordur ama kemikler pek bir şey bulamadılar. Açıklık izole edilmiş. Tek bir su şişesi ya da protein bar ambalajı bile bulamadılar."

"Onlar da az adamla çalışıyor." Bree şerifin karakoluna doğru döndü ve cipi yavaşlattı.

"Geçen hafta hasta olduğuma neredeyse sevineceğim." Matt artık bağışıklığı olduğunu umuyordu. "Basın burada."

İleride, haber minibüsleri caddeyi tıkamış ve istasyonun otoparkını doldurmuştu. Ekipler gruplar halinde kümelenmiş, hiç şüphesiz ses kayıtları veriyorlardı.

Matt büyük bir şebeke tespit etti. "Hepsi yerel değil. İki ulusal kanal görüyorum."

"Seri katiller büyük haberdır." Bree yüzünü buruşturdu, sonra içini çekti. "İnsanlar korkuyor. Halkın bilmeye hakkı var."

"Ancak bu korkuyu tıklamaları artırmak, paniği yükseltmek ve ardından bu tırmanıştan kazanç sağlamak için kullanmak yanlıştır."

"Katılıyorum, ama bunu kontrol edemem." Arabayı arka otoparka sürdü. Arka kapıdan girdiklerinde kameralar onları gösteriyordu. İçeride ekip odası boştu. Ama Matt binanın önünden gelen kaos sesini duyabiliyordu.

Marge koridorda belirdi. "Burada olmana sevindim."

"Neler oluyor?" Matt ceketini bir sandalyenin arkasına astı.

Bree eşyalarını ofisine bıraktı. Masasındaki raporları gözden geçirdi. İki yardımcı daha grip olmuştu ama önceki hafta hasta olan iki yardımcı geri dönmüştü. En azından net bir kayıp yoktu. Howard Killian o öğleden sonra kefaletle serbest bırakılmıştı. "Basın toplantısına daha otuz dakika var."

"Muhabirler bir saat önce gelmeye başladı. Ayrıca bazı kayıp kızların aileleri de geldi." Marge lobiyi işaret etti. "Juarez dışarıda, gazetecileri dışarıda tutmak ve lobiyi ailelere ayırmak için elinden geleni yapıyor. Ama yalnız olduğu için nasıl gittiğini tahmin edebilirsiniz."

Bree kapı aralığında yeniden belirdi. "İyi olmadığını varsayıyorum. Devriye gezen kaç şerif yardımcısı var?"

"Dört," diye yanıtladı Marge.

"İki kişiyi buraya çağıralım," dedi Bree.

"Çoktan hallettim." Marge gerçekten ofisi yönetebilirdi.

Matt lobiyi doğru yürümeye başladı. "Ben Juarez'e yardım edeyim. Keşke Collins ve Greta görevde olmasaydı. K-9 birimi o muhabirleri hizada tutardı."

Ama köpeğin uzun geceden sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Bu çok komik." Bree onun yanına geldi. "Fazla mesai yapması için bir insan çağıracağım ama köpeği daha çok düşünüyorum."

"Bu iyi bir alıştırma." Matt başıyla onayladı. "Köpekler kendilerini yerin dibine sokarlar. Ne zaman duracaklarını bilmezler. Onların hızlanmasını sağlamalısınız."

Lobi insan kaynıyordu. Bree ve Matt'i gören, elinde mikrofon olan bir muhabir kalabalığın önüne doğru ilerlemeye çalıştı. Uzun boylu, kır saçlı bir adam dönüp onu geri itti. Juarez odanın diğer tarafında, altmış yaşlarında bir çiftle konuşuyordu. Tartışmaya doğru ilerlemeye başladı. İnsanlar onun önünden çekildi, ama Matt ve Bree daha yakındı. Matt daha iri ve uzun boylu olduğu için arbedeyi daha kolay yarıp geçti.

"Şerif!" Muhabir tekrar ileri atıldı.

O salak ne yaptığını sanıyordu? Bree zaten kısa bir süre sonra açıklama yapacakken ona özel bir haber vereceğini mi sanıyordu? Matt yerel medyanın çoğunu tanıyordu. Birkaçı hariç.

istisnalar dışında, genelde saygılıydılar. Bu adam onlardan biri değildi.

Uzun boylu adam muhabiri omzundan yakaladı ve geriye doğru çekti. "Sıranı bekle! Kayıp çocukları olan insanlardan daha fazla hakkınız olduğunu mu sanıyorsunuz?" Yüzü kızardı.

Daha genç ve güçlü olan muhabir elini sıktı. "Çek ellerini üzerimden. Bu benim işim, dostum. Geri çekil lan."

"İşin mi?" diye bağırdı adam. "Bunun kızımından daha önemli olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Siktir git, dostum," bağırdı muhabir.

Birisi uzun boylu adamın kolunu tuttu ama o geri çekilmedi. Muhabirin ceketini kavradı, onu döndürdü ve suratının ortasına bir yumruk indirdi.

Açıkçası, Matt kavgayı durdurmak için ikiliye doğru yürürken bile adamı suçlayamıyordu.

Muhabirin burnundan kan fışkırdı. Mikrofonunu bıraktı, elleri otomatik olarak yüzünü kapattı. Kalabalık uzaklaşarak iki adamın etrafında boş bir çember bıraktı. Muhabir elini indirdi, parmaklarındaki kana baktı, sonra bir kolunu geri çekti, saldırmaya hazırды.

Matt iki adamın arasına girdi ve çok daha büyük olan eliyle muhabirin yumruğunu yakaladı. Ėkisinin de üzerinde yükseliyordu. Ama uzun adamın yüzünde parlayan çaresizlik onu uyardı. İzlemesi gereken kişi buydu. Kaybedecek hiçbir Ėeyi olmayan adam buydu. Matt muhabire sırtını döndü ve omzunun üzerinden tek bir emir verdi. "Geri çekilin."

Matt çevresel görüşünde muhabirin geriye doğru bir adım attığını gördü. Yere düşen mikrofonunu almak için eğilirken bir elini burnuna götürdü. "Suç duyurusunda bulunmak istiyorum," dedi genizden gelen bir sesle.

Muhabirin sözlerine aldırmayan Matt, uzun boylu adamla yüzleşti. "Benimle gel." Adamın koluna girerek onu kalabalığın arasından geçirdi.

Bree adamın diğer tarafına geçti ve sesini yükseltti. "Eğer medya ile , bekleyeceksiniz.

Eğer aile üyesiyseniz lobide kalabilirsiniz." Homurdanmalar duyuldu ama ses tonu tartışmaya izin vermiyordu. "Sen hariç."

Matt bakmadan, onun kanlı muhabirle konuğuğunu anladı.

Matt uzun boylu adamı tezgâhın arkasına, lobiye istasyonun geri kalanından ayıran kilitli kapıya doğru götürdü. Matt onu daha fazla ilerletmeden durdu. "Ellerinizi kaldırın."

Adam itaat etti ve Matt onun üzerini sıvazladı. Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yaparlardı. Adamın kederli olduğunu hissetmesine rağmen, güvenlik riskini göze alamazdı. Adamın cebinde anahtar, cüzdan ve cep telefonundan başka bir şey olmadığından emin olunca, Matt onu ilk konferans odasına götürdü.

Birkaç dakika sonra Bree odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Muhabir nerede?" Matt sordu.

Bree başını iki yana salladı. "Yan oda."

"Hâlâ şikâyetle bulunmak istiyor mu?" Matt sordu.

Bree omuz silkti.

Uzun boylu adamın vücudu, sanki öfkeden kan kaybetmiş ve bütün enerjisini de beraberinde götürmüş gibi çökmüştü. Az önce Bay Swanson'la ilgilenen Matt, adamın ıstırabını anlamıştı. Tekerlekli bir sandalyeyi yakına çekti ve adamı içine oturttu.

Bree ona dönük bir sandalyeye oturdu. Öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve tüm dikkatini ona verdi. "Adın ne senin?"

"Joel Hopkins." Tekrar yüzüne baktı. "Neden buradasın Joel?" Bree sordu.

"Kızım, Sabrina-" Sesi kesildi ve konuşmaya başladı sob.

Ona öfkesini boşaltması için bir dakika verdiler.

Titrek bir nefes aldı. "Özür dilerim. Karım bana Gel. Reddetti. Cesetlerden birinin Sabrina olup olmadığını yakında anlayacağımızı söyledi. Bunu daha önce de yaşadık."

"Ne zaman kayboldu?" Matt sordu.

Başını kaldıran Bay Hopkins koluyla yüzünü sildi. "Geçen Ağustos ayında kayboldu. Redhaven polisine kayıp ihbarında bulundum. Onu zar zor aradılar."

"Kız kaç yaşında?" Matt sordu. O ve Bree son zamanlarda Redhaven polis şefiyle uğraşmışlardı. Matt pek hayranı değildi.

"O zaman on yedi yaşındaydı ama Şubat ayında on sekiz yaşına girdi. Neredeyse bir yetişkin olduğunu söylediler ama hala lisedeydi. O sadece bir çocuk, gerçekten. Cinayet belirtisi yok, dediler." Ellerine baktı. "Bir tartışma yaşamıştık. Muhtemelen kaçtığını söylediler. Kim ergenlik çağındaki çocuğuyla tartışmaz ki? Yanına hiçbir şey almamış. Hiçbir şey. İşe gitti ve eve hiç dönmedi."

Matt, Bay Swanson'ı ve onun acımasız kederini hayal etti. Bay Swanson

Hopkins yakında benzer haberler alacak mı?

"Neye benziyor?" Bree sordu.

Bay Swanson bir parmak ucunu gözlerinin altına götürdü. "Beş iki, bir oh beş, sarı saçlı, kahverengi gözlü." Sanki yüzlerce kez yapmış gibi tarifini tekrarladı.

Dehşet Matt'in içine çöktü. Sabrina, katilin tipiyle ilgili kaba varsayımlarına uyuyordu. Çocuğunun kaybolduğunu hayal bile edemiyordu. Bulduğu her kalıntı onu panik moduna sokacaktı. Bay Hopkins gibi Matt de aramaktan asla vazgeçmeyecekti.

Bree birkaç not aldı. "Sabrina'nın dış kayıtları dosyada var mı?"

Başını salladı. "Ve son röntgenler, DNA'sı."

"Adli tabibi arayacağım." Bree, Bay Hopkins'in koluna dokundu. "Raporu çıkarabilir. Sabrina'nın orada olup olmadığını en kısa zamanda öğreneceğiz." Bree koridora çıktı ve birkaç dakika içinde geri döndü. "Adli tabibin ofisi ilgileniyor."

Bay Hopkins'in başı sarsıldı ve omuzları titredi. "Bilmek istiyorum. Bilmek zorundayım. Ama aynı zamanda bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedi Matt. "Açıklamak zorunda değilsin. Sabrina'yla ne hakkında tartıştınız?"

Pişmanlık Bay Hopkins'in yüzünü gerdi. "Bir gece önce sokağa çıkma yasağını kaçırmıştı. Okul geceleri saat 10'da evde olması gerekiyordu. Bir sonraki hafta sonu için ona ceza verdim. Çok kızmıştı. Şubat ayında on sekiz yaşına giriyordu. Yakında ona ne yapacağını söyleyemeyecektim." Durakladı, sanki tartışmayı zihninde tekrarlıyormuş gibi duvara baktı. "Bazen nasıl yapacağını bilemiyorsun

Onları kontrol edin ve kendi ebeveynlerinizin sözlerinin ağzınızdan çıktığını duyun. Ona benim çatım altında yaşadığı sürece benim kurallarına uyması gerektiğini söyledim." Birkaç saniye için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, içlerini tam bir ıssızlık kapladı. "Bunu gerçekten söylediğime inanabiliyor musun? Mantıklı tepki, ona işten eve döndüğünde bunu tartışacağımızı söylemek ve günü seçenekleri değerlendirerek geçirmek olurdu. Ama kendimi kaybettim. Lanet . Ben daha iyi biliyorum. Ergen olan o. Benim olgun bir yetişkin olmam gerekiyor."

Matt bir şey söylemedi. Bay Hopkins'in sözünü bitirmediğini hissetti. Ayrıca, sözcükler onu rahatlatmayacaktı.

"Arkadaşlarını aradım. Okulu aradım. Patronunu aradım. Kimse onu görmemişti. Sabrina böyle biri değildir. Evet, son bir yıldır biraz geveze oldu ama bunun alışılmadık bir şey olduğunu sanmıyorum. Büyük çocuklarımız da aynısını yaptı ama sanırım Sabrina'yı biraz şımarttık. En küçükleri o. Sınırlarımızı diğerlerinden daha fazla test etti."

"Başka kaç çocuğun var?"

"İki. Bir oğlum ve bir kızım var. İkisi de üniversitede okuyor." Derin bir nefes aldı. "İkisi de lisenin son yılında sınırları zorladılar. O yaştaki çocuklar büyümek için sabırsızlanırlar. Bu doğaldır."

Birkaç saniye sessizlik içinde oturdular. Matt'in, Bay Hopkins'in de kendisiyle aynı Geyi düğündüğünden hiç Güpyesi yoktu: Sabrina büyüyecek miydi? Yoksa o da açıklıktaki cesetlerden biri miydi?

"Onu her yerde aradım." Bay Hopkins şaşkın görünüyordu. "Haftalarca tüm şehri dolaştım. Ama o gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Modern dünyada bu nasıl olur?"

"Kredi kartı var mıydı?" Matt sordu.

"Evet," dedi. "Benim hesabıma bağlı, bu yüzden kullanılmadığını görebiliyorum. Alışveriş merkezindeki bir giyim mağazasında çalışıyordu. Vardiyası akşam dokuzda bitmiş. Otoparkın güvenlik kamerasında arabasına binip tek başına uzaklaştığı görülüyor. Eve hiç gelmemiş. Alışveriş merkezine giden ve geri dönen her yolu . Arabasından hiçbir iz yoktu."

Bree ayağa kalktı. "Tamam, Bay Hopkins. Ben muhabirle konuşurken burada beklemeniz gerekiyor."

Bay Hopkins başını ama suçlamalarla karşılaşmaktan endişeli görünmüyordu. Muhtemelen hiç umursamadı.

Çıkarken Matt'e bir bakış attı. Matt bebek bakıcılığı için sessiz bir istekte anladı.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde geri döndü. "Şikayette ."

Bay Hopkins hiçbir tepki vermeden ona baktı.

Bree kapıya doğru işaret etti. "Gitmekte özgürsünüz."

"Sabrina ne olacak?" diye sordu.

"Haber aldığımda seni arayacağım-" Bree'nin telefonu çaldı ve sözünü kesti. Ekranı okudu. "O kurbanlardan biri değil. Diş kayıtları yakın bile değil."

Bay Hopkins'in omuzları çöktü. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum." Başını kaldırdığında gözleri kaybolmuş, öfkesi buharlaşmıştı. "Rahatlamış olmalıyım. Bunun yerine, ben Bilmiyorum bile."

Bree onun koluna dokundu. "Evinize gidin Bay Hopkins. Karınıza söyleyin."

Titreyerek ayağa kalktı. "Teşekkür ."

"Umarım Sabrina'yı bulursun," dedi Bree. "Seninle dışarıda görüşürüz."

Matt onları odadan çıkarken izledi ve lobinin kapısına kadar ona eşlik etti.

Bir dakika sonra geri döndü. "Keşke ona gerçekten yardım edebilseydim."

"Dinledin," dedi Matt. "Ve sorusunun cevabını aldın."

"Yeterli gelmiyor." Bree lobiye geri döndü. "Şu basın toplantısını aradan çıkaralım."

Matt lobide gördüğü çaresiz yüzler denizini düşündü. "Oradaki bütün anne babalar seslerini duyurmak istiyor, buna ihtiyaçları var."

Durdu. "Lobide basın mensubu gibi görünmeyen kaç kişi vardı?"

"Yirmi mi?"

Bree iç çekti. "Onlarla özel olarak görüşmeyi teklif edelim. Her aileyle bir görüşme yapabiliriz."

Matt, "Ayrılırsak bu akşam halledebiliriz," dedi. "Sonunda başka bir kurbanın kimliğini tespit edebiliriz."

Bree telefonunu çıkardı. "Çocuklara ve Dana'ya akşam yemeğinde evde olmayacağımızı haber vereyim."

Görüşükleri aileler her akşam kayıp üyelerinin hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmeden yemeğe oturuyordu. Bu gece bu değişecek miydi?

Matt cevaplar istiyordu. Katili bulmak için kurbanların kimliklerini tespit etmek şarttı. Ancak her kurbanın, çocuklarının öldüğünü, işkence gördüğünü ve o açıklıkta çürümeye terk edildiğini öğrenince yıkılacak bir ailesi vardı. Üçüncü kurbanın durumunda, aile eve tam bir kalıntı seti bile getiremeyecekti.

Bree'yi dışarı kadar takip etti. Lobide basın toplantısı düzenleyemeyecek kadar çok muhabir vardı. Çatıdaki çıkıntının altında, davanın gerçekleri hakkında kısa bir açıklama yaptı. "Kurbanlardan birinin on dokuz yaşındaki Ally Swanson olduğu tespit edildi. Ally, Grey's Hollow'da ikamet ediyordu. Diğer iki kurbanın kimlikleri henüz belirlenemedi."

Bir muhabir "Kadınlar kesinlikle öldürüldü mü?" diye bağırdı.

Bree, Matt'in toplayabileceğinden daha büyük bir sabırla, "Evet," dedi.

Daha fazla muhabir dikkat çekmek için bağırarak sorular soruyordu. "Bu bir seri katil mi?"

Bree tereddüt etmeden, "Bu kesin bir olasılık," diye cevap verdi. "Ama bu soruşturmanın henüz başındayız ve erken bir açıklama yapmak istemiyorum." Başka bir muhabiri işaret .

"FBI'ı arayacak mısınız?"

"Gerekli olduğunu hissedersen, kesinlikle," dedi Bree. "Benim için önemli olan tek şey bu katili bulmak ve insanları güvende tutmak. İşimi yapmak için elimdeki tüm araçları kullanacağım."

"Randolph İlçesi sakinleri endişelenmeli mi?"

Bree başını salladı. "Kimsenin paniğe kapılmasını istemiyorum ama herkes ekstra dikkatli olmalı ve sağduyulu önlemler almalı. Gruplar halinde kalın. Kapılarınızı kilitleyin. İnsanların nerede olduğunuzu ve ne zaman evde olmanız gerektiğini bildiğinden emin olun."

Birkaç dakika sonra sorular tekrarlanmaya başladı ve Bree elini kaldırdı. "Şu anda elimizde daha fazla bilgi yok. Bilgi edindiğimizde sizi bilgilendireceğim." Bir an durdu ve sanki izleyicilerle doğrudan temas kuruyormuş gibi doğrudan birkaç kameraya baktı. Ela gözleri kararlılıkla kısıldı. "Bu katil zeki olduğunu sanıyor ama değil. Bu ahlaksız eylemlerden kim sorumluysa onu bulacağım."

Sesi neredeyse tehditkâr çıkınca kalabalık sessizleşti ve Matt, kadının ilçe sakinleriyle değil de katille konuştuğunu düşünerek rahatsız oldu.

Bu hareket onu şaşırtmadı. Bree kızları kurtarmak için her şeyi yapardı, hatta katilin dikkatini kendi üzerine bile çekebilirdi.

Katil izliyor muydu ve doğrudan bir meydan okumaya nasıl tepki verecekti?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bree konferans odasında bu geceki sıradaki son ebeveyni bekliyordu. Son birkaç saat içinde beş kayıp kızın ailesiyle görüşmüştü. Şimdiye kadar, adli tabibe göndermesi gereken iki isim daha vardı; bunlar yaklaşık olarak doğru bir süredir kayıp olan kızlardı. Yan odada Matt başka bir çiftle görüşmesini tamamlıyordu. Saat neredeyse dokuz olduğunda lobi nihayet boşalmıştı.

Bir şerif yardımcısı kırk yaşlarında bir kadın ve erkeği açık kapıya doğru götürdü. Bree'nin karnı düğümlendi, bakışları ufak tefek, ince ve sarışın kadına takıldı.

Tıpkı Ally Swanson gibi.

Adam uzun boylu ve geniş omuzluydu; kalın, simsiyah saçları vardı. "Ben Ronald Bitten, bu da karım Miranda." Bay Bitten bir elini karısının sırtına koyarak onu yönlendirdi.

Bree ayağa kalktı ve masasının karşısındaki boş sandalyeleri işaret etti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bayan Bitten sanki tüm vücudu ağrıyormuş gibi bir sandalyeye çöktü. Kucağındaki çantasını bir can simidi gibi tutarak kaskatı oturdu.

Kocasını yanındaki sandalyeye oturmadan önce onun oturmasını bekledi. Öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. "Kızımız Trish, Ocak ayının ilk haftasında özel bir kış okulu kursuna katıldıktan sonra kayboldu."

"Trish kaç yaşında?" Bree sordu.

"On sekiz." Bayan Bitten çantasından bir fotoğraf çıkardı. Titreyen elleriyle masanın üzerinde tuttu.

Bree onu almak için ayağa kalktı. Yüzünü hiçbir şey belli etmeyecek şekilde düzeltti, ancak midesinin içi boşaldı.

Resim. Ufak tefek sarışın kız Ally Swanson'a şaşırtıcı bir benzerlik taşıyordu.

"Onu en son ne zaman gördün?" Bree fotoğrafı masasının üzerine koydu.

Bayan Bitten'in ağzı açıldı, ama hiçbir kelime çıkmadı.

Kaşlarını çatan kocası onun yerine konuştu. "Trish sabah sekizden öğlene kadar derse katıldı. O zamandan beri kimse onu görmemiş."

"Kayıp olduğunu bildirdiniz mi?" Bree sordu.

Bay Bitten'in gözlerinde öfke parladı. "Tabii ki yaptık!" Durdu, elini kaldırdı, sonra bir nefes aldı. "Özür dilerim." Kendini toparladı.

"Scarlet Falls polisine bir rapor doldurduk. Cinayet belirtisi bulamadılar, bu ne anlama geliyorsa artık, ama kızımızı da bulamadılar. Hâlâ araştırdıklarını söylüyorlar ama haftalardır onlardan bir haber alamadık."

Bayan Bitten ağlamaya başladı. Kocasının yüzü kızardı. Karısı yıkıldığı için utanmış mıydı?

"Sakin ol Miranda," diye azarladı kocası.

Karısı itiraz etmedi ama Bree onun emredici ve küçümseyici ses tonuna içerledi.

Bayan Bitten'in nefes alışları neredeyse hırıltılı hale gelene kadar hızlandı. Bree dinlenme odasından bir kâğıt torba ve bir şişe su almak için ofisten çıktı. Geri döndüğünde çantayı açtı ve Bayan Bitten'a uzattı. "Bunun içine nefes alın."

Kocası onun için çantayı tuttu. "Sana bu gece evde kalmanı söylemiştim," dedi sert bir ses tonuyla.

Bree kılandı. Karısının sözünü dinlemediği için kızgın gibiydi.

Bayan Bitten kocasına kızgın bir bakış fırlattı. Çantayı kocasının elinden kaptı ve onun ulaşamayacağı bir yere doğru eğildi. Çantanın içine doğru nefes aldı. Nefes alış verişleri düzeldikten sonra çantayı kucağına indirdi. "Teşekkür ederim," dedi Bree'ye.

"Uzun bir gece oldu." Bree ona bir şişe su uzattı.

Kadın kapağını çevirdi ve küçük bir yudum aldı.

"Miranda güçlü değil." kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dinleniyor olmalı."

"Özür dilerim." Bayan Bitten hıçkırdı. "Birazdan iyi olacağım. Evde öylece oturup bekleyemem. Bir şeyler *yapmam* gerek."

"Üzgün olmak için bir neden yok." Bree koltuğuna geri döndü. "Bu akşam yıkılan tek ebeveyn sen değilsin. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum." Bakışlarını kocasına çevirdi. "Ve son derece normal."

Bay Bitten'in ağzı onaylamayan sert bir çizgi halinde düzleşti. Aşırı kontrollü tavrının normalden daha az olduğu imasını anlamış mıydı? Bree'nin umurunda değildi. Zavallı karısı için kalbi kırılmıştı.

Bayan Bitten su şişesini indirdi. "Polis Trish'in arabasını bulamadı bile. Bir kız ve bir araba nasıl ortadan kaybolabilir?"

Bree'nin aklına yirmi yol geliyordu ama bunları sıralamadı. "Trish'in kaybolduğu gün hava nasıldı?"

Bay Bitten, karısı daha konuşmadan cevap verdi. "Soğuk. Ocak ayıydı."

Bree bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Tek bildiği, Bay Bitten'in zorba davranışlarının, kontrolü dışında gelişen bir durumla başa çıkma mekanizması olduğuydu. Bay Bitten'in tavrı yıpratıcı olsa bile, yargılamaktan kaçınacaktı. Kontrollü bir ses tonuyla sordu: "Buzlu muydu? Yağmur mu yağıyordu? Kar mı yağıyordu?"

Başını iki yana salladı. "Soğuk ve temiz."

Bir kaza hala mümkündü. Şehirde sokaklar nispeten açık olsa bile, kırsal yollarda buzlu bölgeler olabilirdi. Kar erir, yollara akar ve yeniden donarak siyah buza dönüşürdü. Arabalar yollardan hendeklere, yamaçlara ve göllere düşerdi. Bazen bahara kadar ortaya çıkmazlardı. Su altında ya da vadilerde yıllarca fark edilmeden kalabiliyorlardı.

Bree tüm soruşturma detaylarını orijinal polis raporundan alacaktı. "Raporu alıp adli tabibe göndereceğim. Dosyada diş ve tıbbi kayıtlar var mı?"

"Evet." Bay Bitten sertçe başını salladı.

Bree ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "O zaman adli tabip Trish'in kurbanlardan biri olup olmadığını anlayabilmeli."

Bay Bitten ona bir cep telefonu numarası verdi. "Ne kadar bekleyeceğiz? Ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Bree söz veremezdi ama bu insanlar aylardır bekliyordu. "Bir cevap alsam da almasam da yarın sizinle irtibata geçeceğim."

"Teşekkür ederim." Bay Bitten'ın sesi yumuşadı. "Son zamanlarda bunlardan pek görmedik." Ayağa kalktı ve karısına elini uzattı. Kısa bir duraksamadan sonra kadın elini tuttu ve ona doğru eğildi. Aralarındaki gerginlik azaldı.

Bree kendine bu çiftin aylardır büyük bir stres altında olduğunu hatırlattı. Anlaşmazlıklar yaşamaları kaçınılmazdı.

"bunlar geldiği için üzgünüm." Bree ayağa kalktı.

"Öyle olduğunu biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Bir kolunu karısına doladı ve onu dışarı çıkardı.

Yine uzun bir gece geçireceklerdi ve Bree'nin korktuğu gibi yarın daha da kötü olacaktı.

Yorgun bir halde dosyalarını topladı ve postacı çantasına doldurdu. Matt onu çıkışta karşıladı, az onun kadar sıkıntılı görünüyordu. Kolunun altında bir akordeon klasör taşıyordu. içinde, "Bu yürek parçalayıcıydı," dedi.

"Tamamen." Eve doğru döndü. "Geç saate kadar kalmak istedim ama çocukları görmeye de ihtiyacım var. Ve bir ekranda değil." Üst üste ikinci gece de Kayla'nın yatma saatini kaçırmıştı.

"Aynı." Dosyasını okşadı. "Daha sonra evden çalışabiliriz."

Normal bir işe sahip olmak ve işi ofiste bırakmak nasıl olurdu?

Eve vardıklarında Dana'yı mutfakta çay yaparken buldular. "Sizi televizyonda gördüm ve ikinizin de yemek yemediğini düşündüm."

"Bu doğru olur." Bree ceketini ve botlarını arka kapıya bıraktı. Brody onları kibarca selamladı. Uğur Böceği Bree'nin dizlerine vurdu. Kurtarma köpeği çok sevmişti. Köpeği biraz tırmaladıktan sonra Bree kedinin başını okşamak için durdu. Mırlayan Vader, Matt'in botlarını çamaşır odasına götürüp yüksek bir rafa koymasını kendini beğenmiş bir eğlenceyle izledi.

"Çizmelerinin nesi var?" Dana buzdolabından yemek artıklarını aldı.

Bree musluğu açtı ve ellerini köpürttü. "Vader Matt'e kıl yumağı şeklinde bir mesaj bırakmış."

"Ah. Kediler." Dana dolaptan iki kase çıkardı ve içine makarna koydu. Durdu ve birkaç saniye kediye inceledi. "Üzgünüm Matt, ama kedi *kabul edilmiş bir meydan okuma* yansıtıyor."

Matt içini çekti. "Umalım da öyle olmasın. Yeni botlarım yarına kadar gelmeyecek."

"Fazladan sipariş vermeliydin." Dana bir kâseyi çalkaladı ve tahta bir kaşıkla çamaşır odasını işaret etti. "Üzerlerini kapattın mı?"

Matt'in kahverengi gözleri kıvrıldı. "Hayır."

Dana buzdolabından bir parça taze parmesan çıkardı. "Yapmalısın."

Matt kediye bir bakış attı, sonra bir dakikalığına çamaşır odasına gitti. Döndüğünde lavaboda ellerini yıkadı. "Kahve isteyen başka biri var mı?"

"Evet, lütfen." Bree ellerini kuruladı. "Çocukları kontrol etmek için yukarı çıkacağım." Basamakları ikişer ikişer çıktı, çoraplı ayakları parke üzerinde sessizdi. Uğur Böceği de onu takip etti, neredeyse Bree'nin bacaklarına cırt cırtla yapışmıştı. Kayla'nın odası karanlıktı, kapı neredeyse kapanmak üzereydi. Bree tahtaya dokunarak birkaç santim daha açtı.

Çarşaf lar hışırdadı. "Bree Teyze?"

Bree odaya girdi. "Uyandırdıysam özür dilerim."

"Sen yapmadın." Kayla doğruldu ve komodinin üzerindeki ışığı açtı. Uğur Böceği zıpladı ve uzandı, koca kafası küçük kızın kucağındaydı.

Bree yatağın kenarına oturdu ve Kayla'ya sarıldı. Saçları saç açıcı sprey gibi kokuyordu. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel. 4-H gösterisinde Pumpkin'e binmek istiyorum.

Binebilir miyim?" "Elbette. Ne zaman?"

"İki hafta içinde."

"Takvimi işaretleyeceğim ama yapman gereken bazı işler var. Mera çamurlu ve midilliniz yuvarlanmaya bayılıyor."

Kayla kıkırdadı. "Beast kadar değil ama yine de onu okşadığımda toz bulutu oluşturun. Yardım eder misin?"

"Elbette," dedi Bree ama suçluluk duygusu onu rahatsız ediyordu. Zamanı olacak mıydı? Cinayet soruşturması, katili yakalayana kadar günlerini ve gecelerini tüketecekti.

Umarım iki hafta dolmadan davayı çözerdi. Çözemezse, zaman yaratırdı.

7/24 çalışamazsınız.

Kayla esnedi.

Bree yatağın başucundaki saate baktı. "Uyusan iyi olur. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kayla yorganına sarıldı. "İyi geceler demek için eve zamanında gelmene sevindim. Seni görmeden yatağa girmeyi sevmiyorum."

"Ben de öyle." Bree yorganı küçük kızın üzerine örttü. "İyi geceler."

Bree odadan çıktığında köpek geride kaldı. Sonra Luke'un odasına gitti. Kapısı açıktı. Yatağa yayılmış, bir kitabın üzerinde uyukluyordu.

Bree onun kapısını çaldı. "Selam."

Başını . Gözlerini ovuşturarak, "Hey." dedi. Bree kapı çerçevesine yaslandı. "Ne okuyorsun?" Kitabı kaldırdı.

"Hamlet."

Bree yüzünü buruşturdu. "Yorgunken okumak zor oluyor."

"Evet." Görüşünü netleştirmek istercesine gözlerini kırıştırdı. " sevindim. Neredeyse uyuyordum."

"Bitirmene izin vereceğim." Doğruldu. "Sıcak çikolata ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır. Neredeyse bitirdim." Luke esnedi. "Hâlâ ahır kontrolü yapmam gerekiyor."

"Ben ."

"Teşekkürler."

Omuz silkti. "Benim için fark etmez. Atlar beni rahatlatıyor." "Bunu anlıyorum." Luke onun bakışlarına karşılık verdi.

Bree hayvanlarla aralarındaki bağın genetik mi yoksa ikisinin de ahırda Erin'e yakın hissetmelerinden mi kaynaklandığını merak etti. Her neyse

paylaşıyorlardı. "İyi geceler."

"İyi geceler." Luke uzun kollarını ve geniş omuzlarını gerdi. Son bir yıl içinde birkaç santim uzamıştı. O da olgunlaşmıştı. Annesinin ölümü onu yetişkinliğe itmişti. Artık bir çocuktan çok bir erkekti.

Ve kız kardeşi her şeyi özliyordu. Tıpkı onu ilk oyununa götürmeyi özlediği gibi. Bree'yi üzüntü kapladı ama bu uzun sürmedi. Erin, Bree'nin onun yerini almasından mutlu olacaktı. Erin'in ölümünden önce Bree ev hayatını hiç hayal etmemişti. Emekli olana kadar cinayetleri araştıracağını düşünmüştü. Dana gibi, Bree'nin de sonrası için bir planı yoktu.

"İyi geceler. Sizi seviyorum." Bree onları her gün sevdiğini söylemeyi alışkanlık haline getirmişti ve çocuklar da bunu öğrenmişti. Hepsinin yarının garanti olmadığını biliyordu.

"Ben de seni seviyorum." Luke dikkatini tekrar kitabına verdi.

Eşofmanlarını giydi ve mutfığa döndü. Matt çoktan bir kâse makarnayı mideye indirmeye başlamıştı. Bree onun yanına oturdu. Dana masaya bir fincan çay taşıdı. Bree aç değildi ama yine de yedi. Daha sonra Matt'le birlikte ahıra gittiler. Büyük bedenler yer değiştirdi. Koca kafalar yarım kapılardan fırladı. Ahırdaki en büyük at -Bree'nin gördüğü en büyük at- Canavar kışnedi. Burun deliklerinden buhar çıkıyordu.

"Geliyorum, seni koca bebek. Kenara çekil." Matt atı dürterek ahıra girdi.

Saman ve su kontrolünü bitirdikten sonra Bree, boyalı iğdişinin ahırına girdi. Kovboy Erin'in atıydı ve onunla birlikte olmak Bree'ye huzur veriyordu. Eve ve cinayet soruşturmasına dönmeden önce on dakika boyunca onun sakinliğini içine çekti.

Matt kahve fincanlarını evdeki ofise taşıdı ve orada akşamki ebeveyn görüşmelerinden elde ettikleri ifadeleri yazıp karıştırdılar. Bir saat sonra Matt eliyle yüzünü ovaladı. "Geçmişte kayıp çocuk vakalarında çalışmıştım. Aileler için hep çok kötü hissederdim ama şimdi Luke ya da Kayla'nın işten ya da okuldan eve gelmeyeceğini düşünmek bile ..." Pencereden dışarı bakarak durakladı. "Kendimi fiziksel olarak hasta hissediyorum."

"Ben de." Bree bundan sağ çıkabileceğini düşünmüyordu ve o en iyi sağ çıkanlardan biriydi. "Onları bytmek beni farklı bir insan yaptı."

"Onlarla birlikte yaşamak beni de değiştirdi, daha iyiye doğru. Daha fazla ..." Parmaklarını şıklattı. "*Sempati* demek istiyorum ama bu doğru kelime değil."

Bree onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Empati."

"İşte bu kadar. şiddete ve trajediye maruz kalan insanlar için her zaman çok kötü hissedebilirdim ama şimdi onların nasıl hissettiğini çok daha derinden *anlıyorum*. Çocuklar beni daha iyi bir insan yaptı."

"izmelerinize bir kedinin kusmasına katlanacak kadar mı?"

"O bile." Güldü. "Yine de Vader sorunlarını çözene kadar ayakkabılarım için daha güvenli bir yer bulmaya niyetliyim."

Bree ona kedilerin sorunları çözemediğini söylemedi. İnsanlar zerdi. Raporlarını ve dizüstü bilgisayarını çantasına geri koydu. "Hadi biraz uyuyalım. Yarın zor olacak."

Adli tabibe dört isim göndermişler.

İçlerinden biri kalıntılarla eşleşir mi?

Matt evraklarını topladı. "Bu çok ironik. O kızlardan hiçbirinin ölmesini istemiyoruz. Ailelerine haber vermek zorunda kalmak istemiyoruz. Ama yine de katillerinin peşine düşmek için kurbanların isimlerine ihtiyacımız var."

Kurbanların her biri birilerinin çocuğu, karısı, kızıydı ve her bildirim kalpleri paramparça edecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Matt istasyonun arka kapısını Bree için açık tuttu. Nemli rüzgâr yüzüne çarptı ve tıraş olmak için zaman ayırmadığına sevindi. Sakalı bir atkı kadar iyiydi. Park yerinden haber geçen haber minibüsü görmüştü. Önceki günkü kaosla kıyaslanamazdı ama medyanın ilgisi katil yakalanana, insanlar sıkılana ya da ilgi çekici başka bir hikâye manşetleri ele geçirene kadar devam edecekti.

Ekip odasında, Şef Yardımcısı Todd Harvey bir masada oturmuş, bir yığın evrakı gözden geçiriyordu.

Bree onun önünde durdu. "Daha iyi misin?"

"Evet." Kaşlarını çattı. "Ne yazık ki Cady'de."

Matt şaşırmamıştı. Todd ve Cady bir önceki sonbahardan beri birlikteydiler. Matt kız kardeşini arayıp kontrol etmek için bir not aldı.

Bree gözlerini kısarak baş yardımcısını değerlendirdi. "İşe hazır olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Todd. "Aklımı kaçıracak kadar sıkıldım."

"Bu durumda, geri döndüğünüz için çok mutluyuz," dedi Bree. "Cinayetler hakkında sizi bilgilendirmemiz gerekiyor."

"Bunları imzalamam için bana on dakika verin." Todd önündeki formları işaret etti.

"On beş olsun. Mesajları kontrol etmem gerekiyor." Bree ofisine doğru yöneldi.

Matt bir masaya el koydu ve ceketini sandalyenin arkasına bıraktı. Sonra dosyalarını konferans odasına taşıdı. Cinayet panosu üzerinde çalıştı, açıklığın resimlerini ve Ally Swanson'un bir fotoğrafını ekledi. kelimesini yazdı.

Şüpheliler kuru silgi kalemiyle yazılmıştı ama ekleyecek tek bir ismi bile yoktu. Duvardaki ilçe haritasına döndü ve Echo Road Köprüsü yakınındaki suç mahallinin üzerine üç sarı raptiye yerleştirdi.

Bree elinde bir dosyayla odaya girdi. Kapının hemen içinde durdu ve duvara yaslanarak dosyalarını göğsüne yakın tuttu. "Dr. Jones'tan haber aldım. İkinci kurban Trish Bitten. Nasıl olduğundan emin değilim ama dün gece ailesiyle konuştuğumda bunu anladım."

"Özür dilerim." Matt ona sarılmak istedi.

Bree duvarı itti ve tahtaya bakmak için ona katıldı. "Yapabileceğimiz en iyi şey onu durdurmak."

Todd elinde bir dizüstü bilgisayar ve bir fincan kahve ile içeri girdi.

Bree eliyle işaret etti. "Doug ve Steve Winner kamp yapmak için ormana doğru ilerlerken bir açıklıkta saklanmış bir ceset buldular. En son kurbanın on dokuz yaşındaki Ally Swanson olduğu tespit edildi. Bir ya da iki hafta önce elle boğularak öldürülmüş. Ally yaklaşık üç aylık hamileydi."

"Katil muhtemelen siyah naylon ip gibi bağlayıcılar kullanmış. Onu bir yerde tutmuş ve işkence etmiş." Matt, Ally'nin ayaklarındaki yaraları tarif etti. "Belki de kaçmasını istemiyordu ya da kaçmaya çalıştığı için onu cezalandırıyordu."

"Hiç şüphelimiz var mı?" Todd bilgisayarını açtı.

"Belki." Bree dosyasını salladı. "İki yürüyüşçünün geçmişini araştırdım. Doug'ın sabıka kaydı yok ama Steve dört yıl önce eski kız arkadaşını takip etmekten tutuklanmış."

Matt başını kaldırdı. "O formda. Yolları biliyor. Daha fazla ayrıntı öğrenelim."

"Bir katil saklamaya özen gösterdiği cesetleri bize neden gösterebilir?" Todd sordu.

"Can sıkıntısı mı?" Matt bunu önerdi. "Ya da Doug Echo Yolu patikasını kullanmakta ısrar etti ve Steve de açıklığı kazasız belasız geçeceklerini umdu. Kim bilir? Seri katiller her zaman mantıklı davranmazlar." Tahtadaki suçlamayı not etti ve Steve'in adını daire içine aldı. "Bunu ona sormamız gerekecek."

"O ve kardeşinin resmi ifadelerini imzalamak için gelmeleri gerekiyor," dedi Bree. "Onları yazdıracağım ve

onun yerine evlerine gidelim. Oradayken onlara bazı sorular sorabiliriz."

Matt onların isimleriyle yeni bir liste başlattı. "Cesetleri bulmuş gibi yapan ilk katiller onlar olmazdı."

"Hayır," diye kabul etti Bree.

"Peki ya Ally'nin ailesi?" Todd sordu.

Matt Bay Swanson'ın adını da ekledi. "Ally'nin bebeğinin babası da listeye girmeli."

"Bay Swanson'a göre Ally eşcinselmış," dedi Bree. "Bu yüzden hamilelik özellikle anlamlı."

Todd'un parmakları klavyesinin üzerinde durakladı. "Ya da Bay Swanson yanılıyor. Ebeveynler bazen en az bilgi sahibi olanlardır."

Bree çenesine vurdu. "Oldukça emin görünüyordu ama en iyi arkadaşı Jana Rynski ile konuşmamız . O yaştaki kızlar en iyi arkadaşlarına her şeyi anlatırlar."

Matt, Jana'nın adıyla röportajlar için bir sütun başlattı.

Todd, "Ally hakkında kayıp ihbarı var mı?" diye sordu.

"Hayır." Bree başını salladı. "Evden kendi başına ayrıldı. İkinci kurban Trish Bitten on sekiz yaşındaydı, o da minyon tipli ve sarışındı." Dosyadan bir fotoğraf çıkardı ve tahtaya ekledi. "Dört Ocak'ta kaybolduğunu biliyoruz."

Matt fotoğraflarını yan yana asmak için yerlerini değiştirdi. "İki kız da yaşlarına göre genç görünüyordu."

Bree başını salladı. "Trish'in ölüm nedeni çürüme nedeniyle belirlenemedi. Öleli altı ila on iki hafta olmuş." Telefonunu açtı. "Gideli on bir haftadan biraz fazla oldu. Ally'yi ayaklarındaki yaraların iyileşmesi için yeterince uzun süre tutmuş. Trish ölmeden bir ya da iki hafta önce göz çukurunu çatlatmış." Bree telefonunu kaldırdı. "Kaçırılmadan önce göz çukurunun kırık olmadığını varsayarsak -ki sanırım ailesinin bu kadar ciddi bir yarayı fark edeceğini varsayabiliriz- onu Ocak ortası ile Şubat'ın ilk haftası arasında bir yerde öldürdü."

Todd klavyesine dokundu. "Bir takvim yazdırıyorum." Köşedeki makine tıkırdadı, sonra bir parça kağıt çıkardı. Todd ayağa kalktı ve kağıdı aldı. Masaya döndüğünde, dördüncü Ocak'ı daire içine aldı. Sonra bir fosforlu kalem alıp bir hafta atladı ve

Ocak ayının on birinden Şubat ayının ilk haftasına kadar sarıya boyadı. Turuncu bir fosforlu kalem aldı. "Ally öleli bir ya da iki hafta mı oldu?"

"Evet," diye onayladı Bree.

Todd haftaları turuncu renkle işaretledi. "Üçüncü kız -genç kadın- en geç geçen yaz öldürüldü. Yani cinayetler arasında altı aydan fazla bir süre varken altı haftadan daha az bir süre geçmiş. Tırmanıyor olabilir."

Oda otuz saniye boyunca sessiz kaldı.

Matt takvimi aldı ve bir mıknatısla beyaz tahtaya yapıştırdı. Todd ve Bree'ye baktı. "Yakında yine öldürecek mi? Ve biz bunu nasıl bileceğiz?" Tekrar haritaya döndü. "Bulduğumuza göre artık aynı çöplüğü kullanmayacaktır."

Bree iç çekti. "Onu tahmin edemeyiz. Ama daha önce işlediği cinayetleri araştırabiliriz. Trish ve ailesinin geçmişlerini ve mali durumlarını araştıralım."

"Üçüncü kurbanın ölüm nedeni belirlenememiştir. Kimliği bilinmiyor," dedi Todd. "İskeletin büyük bir kısmı kurtarılamadı, bu yüzden kimliğini tespit etmek zor olacak. Eşkaline uyan kadınlar için yerel kayıp kişi raporlarını inceleyeceğiz. Şansımız yaver gidebilir."

"Katil hakkında ne biliyoruz?" Matt tahtanın temiz bir bölümüne geçti.

"Büyük olasılıkla erkek ve güçlü," dedi Bree. "O cesetler ormanın derinliklerine taşınmış."

"Bir kadını bağlı tutmak için izole bir yeri olmalı. Ona işkence ederken çığlıklarını kimsenin duymayacağı bir yer." Todd haritaya bir göz attı.

Matt, *ne kadar çok yeşil var*, diye düşündü. Bölgenin büyük bölümü kırsal ve ağaçlıktı. "Kızların tecavüze uğrayıp uğramadıklarını bilmiyoruz, ama yine de cinsel suçlular sicilini kontrol etmeliyiz."

Todd öksürdü. "Bunların onun tek kurbanları olduğunu bilmiyoruz. Benzer suçlar için ViCAP'i kontrol edeceğim." FBI'ın Şiddet Suçlularını Yakalama Programı şiddet ve cinsel suçları içeren bir veri tabanıydı.

"Matt ve ben Bittens ve Jana Rynski ile röportaj yapacağız." Sadece üçü için çok fazla iş var.

Matt tekrar Ally'nin fotoğrafına döndü. Fotoğrafta Ally'nin gözleri öylesine hüzün doluydu ki, onun acısını hissetti. "Ally'nin moteldeki iş arkadaşlarıyla da görüşmeliyiz ve evden ayrıldıktan sonra nerede yaşadığını hâlâ bilmiyoruz." Tahtaya bir göz attı. Ölü kızların bakmak zordu ama bir planı olduğu için kendini daha iyi hissediyordu. Kâğıtlarını topladılar ve bir ölüm bildirimi daha yapmak üzere kapıya yöneldiler.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Grace sırtını germek için doğruldu. Küçük bir kızın ciyaklaması bakışlarını eski lastik salıncağa çekti. İkizler Riley'i itiyordu. Kızı arkasına yaslanmış, saçları rüzgârda uçuşuyordu. Çocuklar sağanak yağmur arasındaki kısa molanın tadını çıkarmak için dışarı koşmuşlardı. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Riley burnunu koluna sildi. Grace'in kalp atışları tekledi, sonra artık Howard'la birlikte olmadığını hatırladı. Riley tüm çocukların yaptığı normal -bazen iğrenç- şeylerden birini yaptığında Howard'ın kızmasından endişe etmesine gerek yoktu.

Dokuz çocuklu bir annenin kimseyi idare edecek zamanı yoktu. Burası telaşlı bir ev değildi. Çocukların kirlenmesine izin veriliyordu. Grace her ne kadar ailesinin evine dönmeyi sevmese de, bunun faydaları da vardı.

Grace eğildi ve çamurlu toprağı çapayla kazımaya başladı. Sebze bahçesini hazırlamak için gönüllü olmuştu. Annesi bu hafta bezelye ve brokoli dikmek istiyordu. Bahçeyi ayıklamak tüm Abbott çocukları için korkulan bir işti ama bugün Grace yüzünü nemli rüzgara döndü, çapasına yaslandı ve dışarıda olmanın tadını çıkardı. Havanın tadı özgürdü.

Ev her zaman kalabalıktı. Ama Grace'in annesi ona ve Riley'ye çalışma odasını vererek onu şaşırtmıştı. Grace, Riley'nin diğer çocuklarla yatması için ısrar edeceklerini ve Grace'in bir kanepede uyuyacağını düşünmüştü. Bu mahremiyet beklenmedikti ve takdire şayandı.

Grace daha fazla toprağa döndü. Minnettarlığını göstermek için çok çabalıyordu. Ev işlerine yardım eder ve babasından mümkün olduğunca uzak durursa bunu atlatabilirdi. Tüm planı

Riley ile birlikte ailesine yük olmamak için işe yaramasına bağlıydı. Evde hâlâ sekiz çocukları vardı. Grace'in en büyük erkek kardeşi lise son sınıftaydı ve en küçükleri -şu anda Riley ile oynayan ikizler- sadece altı yaşındaydı.

İçinde garip bir his kıpırdandı, sanki biri onu izliyormuş gibi kemiklerinde bir karıncalanma oldu. Grace çalışmayı bıraktı ve bir daire çizerek bahçeyi ve boş araziye taradı. Üç çocuk dışında görünürde kimse yoktu. Yüzünü eve döndü ama pencerelerde kimseyi göremedi.

Bir hareket onu evin arkasındaki sokağa çekti. Kaybolan gri bir BMW'nin kuyruğunu yakaladı. Dondu kaldı, parmakları çapanın sapını sıkıca kavradı.

Howard gri bir BMW kullanıyordu.

Yargıç ondan uzak durmasını söylemişti ama Howard emirlere itaat eden biri değildi. İsteddiği her şeyi yapmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Evi mi gözetliyordu? Grace'in babasının ne zaman işte olduğunu mu öğreniyordu?

"Kızlar?" Grace çocuklara doğru yürüdü. Çapayı vücudunda taşıyor, sanki bir silahmış gibi iki eliyle sıkıca kavriyordu, ki öyle de olabilirdi. Grace kurban olmaktan bıkmıştı. "Kurabiye pişirmek ister misiniz?"

Kızlar arka kapıya doğru koşuştular.

"Yaşasın!" İçeri girdikten sonra Grace arka kapıyı kilitledi.

Annesi masanın üzerine yığılmış bir yığın çamaşırı katlıyordu. Kaşlarını çattı ve sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

Grace sadece gülümsedi ve malzemeleri toplamaya başladı. Riley'i gün boyunca içeride tutacaktı. Babası eve geldiğinde rahatlayacaktı. Howard onunla uğraşmayacaktı.

Her korkak gibi Howard da sadece küçük ve zayıf olana zorbalık ederdi.

Riley bir bankın üzerine diz çöktü ve dirseklerini masaya dayadı. Grace dörde kadar sayarak nefes aldı ve daha da yavaş nefes verdi. Daha iyi bir geleceğe dair umudu, zoraki gülümsemesi kadar kırılğan hissediyordu.

Bir sonraki blokta gri BMW'siyle giden başka biri de olabilirdi. Howard'ı görmemişti bile. Ama biliyordu.

olduğunu biliyordu.

Kızacaktı, çok kızacaktı. Ürperdi. Grace'in onu şikâyet eden kişi olmaması önemli değildi. Şerifi arayanın Grace olmaması da önemli değildi. Howard'a göre, tutuklanması tamamen onun suçuydu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree, Bitten'ların evine giderken Steve Winner'ın evine de uğradı. Uzun bir toprak yolun sonundaki küçük bir kulübede yaşıyordu. Ölü yapraklar verandanın önüne yığılmıştı. Kirişlerde örümcek ağları kümelenmişti. Kulübenin önündeki boş yere park etti ve kapıya gittiler.

Kenara çekilen Bree kapıyı çaldı. "Sesler boş geliyor." Tek duyabildiği gölgelikten süzülen yağmur damlalarıydı.

"Ürkütücü görünüyor." Matt bir elini gözlerine götürdü ve kirli ön pencereden bakmaya çalıştı. "Güçlü bir *Deliverance* havası alıyorum."

"Evde değil." Verandanın basamaklarını koşarak indi ve bir daire çizerek döndü. Arka bahçede birkaç ek bina sıralanmıştı. Uzaktan bile tüm kapılardaki asma kilitleri görebiliyordu, hatta küçük bir kulübenin bile. Ellerini ağzının etrafında kavuşturdu ve ona seslendi. Kimse cevap vermedi.

Matt, "Avazın çıktığı kadar bağırırsan da kimse duymaz," dedi.

Bree ürperdi.

Matt açıklığı taradı. "Keşke etrafa bakabilseydik."

"Yapamayız." İzinsiz bir arama sırasında bulabilecekleri herhangi bir kanıt kabul edilemez. Hepsi mahkemeden atılır. "Hadi gidelim. Ürkütücü bir evi olması onu katil yapmaz."

İkisi de büyük bir gürültüyle sıçradı. Bir motor yaklaşıyordu. Araç ilk orman suç mahallindeki gümüş Prius değil, pas lekeleriyle dolu eski bir Ford pikaptı.

Steve Winner dışarı çıktı, uzun saçları dökülmüş, başı şüphayle eğilmişti. "Yardımcı olabilir miyim, Şerif?"

Bree, "Buradan ve imzanız için bu ifadeyi getirmeyi düşündüm" dedi.

"Oh. Tamam." Omuz silkti ama onları içeri davet etmedi.

Bree kâğıdı ona uzattı. Hızlıca okudu ve altına imzasını attı.

Kâğıdı geri aldı. "Sicilinizdeki taciz suçlamasını sormam gerekiyor."

Öfke bakışlarını keskinleştirdi. "Ben hiçbir şey yapmadım. Kendisinden ayrıldığım için benden öç almak için uydurdu."

"Ondan ayrıldınız mı?" Bree sordu.

"Evet." Dudakları düzleşti. "Gerçi onun sözüne karşılık benimki vardı ve daha iyi bir avukatı vardı ve babasının politik bağlantıları vardı. Boku yemiştim."

Bree başıyla onayladı. "Açıklama için teşekkürler."

Matt'le birlikte tekrar cipe bindiler. Kapılar kapanır kapanmaz Matt, "Ona inanıyor musun?" diye sordu.

Bree motoru çalıştırdı. "Bilmiyorum. Ne olursa olsun, şüpheli listesinde kalmaya devam edecek."

On beş dakika sonra, Bree arabasını Bitten'ların evinin önüne park ettiğinde güneş bulutlardaki bir aralıktan içeri süzüldü. Uykusuzluktan başı ağrıyordu. Arabayla gitmeden önce Bay Bitten'ı aramayı düşünmüştü ama mümkünse haber verme işi yüz yüze yapılmalıydı. Telefon görüşmeleri böylesine mahrem bir görev için fazla kişiseldi.

Matt ön camdan gözlerini kısarak baktı. "Bir süredir güneşi görmemiştim."

"Şu anda ortaya çıkması yanlış geliyor." Bree, Bitten'ları tekrar görmek için kendini hazırladı. "Bayan Bitten dün geceki tartışmamızı zar zor atlattı. Bu zor olacak."

Matt onun yanında, "Hiç kolay olur mu?" dedi.

Bitten'lar lüks bir mahallede yaşıyorlardı. Üç arabalık bir garaj herhangi bir aracı gizliyordu, bu yüzden evde birinin olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Motorlu taşıt kayıtları iki lüks araç kiraladıklarını gösteriyordu: son model bir Mercedes ve bir Audi SUV.

Siyah güneş ışıklarıyla kaplı bir parke yol, araba yolundan ön sahanlığa kadar kıvrılıyordu. Parlak siyah kapının üstünde altı ayak kemerli bir pencere vardı. Bree pencereden kristal bir avize görebiliyordu. Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor ve kristallerden yansarak gökkuşağı prizmalarından oluşan bir kaleydoskop oluştuyordu.

Kapı ziline bastı. Zarif zil sesi evin içinde yankılandı. Ayak sesleri yaklaştı, hızlı ve hafif. Bay Bitten değil.

Bree kendini destekledi. Kapı açıldı. Bayan Bitten onları görünce dondu kaldı. Sonra dizleri büküldü. Matt öne fırladı ve yere düşmeden önce onu yakaladı.

Birkaç saniye içinde toparlandı ve ayaklarını vücudunun altına aldı. "Özür dilerim."

"Tuttum seni." Matt onu dengeledi.

Bree sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Yan komşu posta kutusunun başında durmuş onlara bakıyordu. Bree antreye adım attı ve kapıyı kapattı. Mobilyaların seyrek olduğunu fark etti. Bu mahalledeki insanların genellikle parası vardı. Profesyonel dekoratörler tutarlardı ve odaları çıplak bırakmazlardı. Bitten'lar imkânlarının üstünde mi yaşıyorlardı?

Matt Bayan Bitten'in oturma odasına girmesine yardım etti ve onu beyaz bir kanepeye yatırdı.

"Kocanız evde mi?" Bree sordu.

Tam Bay Bitten odaya girerken başını salladı. Kısa bir süre durdu. "Şerif." Sesi son derece kesindi. Neden orada olduklarını biliyordu. Kanepeye gidip karısının yanına oturdu ve Bree'ye önce onun elini iki elinin arasına aldı. "Trish mi?"

"Evet, efendim. Özür dilerim." Bree *kaybın için üzgünüm* derken boğuldu. Kelimelerin içi boştu ve o da öyle hissetti.

Bayan Bitten tepki vermedi. Sadece önüne baktı, hiçbirine ya da hiçbir şeye odaklanmadı.

Bree bundan sonra söylemesi gereken sözlerden nefret ediyordu. "Sana birkaç soru sormam gerekiyor."

Bay Bitten'in gözlerinde öfke titreşti. "Karımın durumu iyi değil."
Ama karısı omuzlarını dikleştirdi. "Yardım etmek istiyorum."
Elini onunkinden çekti.

Kocasını onun elini tutmaya çalıştı. "Dinlenmelisin.
Güçlü değilsin."

Bayan Bitten'in gözleri kurumuştı. Yanaklarında kırmızı lekeler belirmişti. "Ocak ayından beri dinleniyorum. Bu bana ne kazandırdı? Ölü bir kız. Onu arıyor olmalıydım." Sesi fısıltıya dönuştü. "Ya onu kurtarabilseydim?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Bree sert bir sesle. "."

Bayan Bitten'in başı döndü. Yavaşça Bree'nin bakışlarıyla buluştu. "Ne kadar zamandır ..."

"Altı ila on iki hafta." Bree, Trish'in öldürölmeden önce muhtemelen dövüldüğünü ve en az bir ya da iki hafta esir tutulduğunu söylemedi. Aileye ne kadar bilgi vereceğine karar vermek her zaman zor olmuştur. Bree, kendisine doğrudan bir soru sorduklarında Bitten'lara yalan söylemeyecek ya da medyanın haber yapmasını beklediğı bilgileri atlamayacaktı. Kimse sevdiği birinin cinayetiyle ilgili korkunç şeyleri sosyal medyada öğrenmek istemezdi. Ama o da kanlı ayrıntıları gönüllü olarak anlatmazdı. Bree daha sonra muhtemelen daha fazla soruyla kendisine biliyordu. Ama insanlar bir seferde ancak bu kadar dehşeti özümseyebilirdi. Bugün, Bitten'lar yeterince şey duymuştu.

"Bunca zaman ..." Bayan Bitten yumruğunu ağzına bastırdı.

"Bunca zamandır onu arıyorduk," diye devam etti kocası. "Ve o çoktan ölmüştü."

"Çoktan atılmış." Bayan Bitten'in sesi sanki olanları anlayamıyormuş -işleyemiyormuş- gibi düzleşti. "Dışarıda, soğukta tek başınaydı."

Bay Bitten'in çenesi gevşedi, sonra tekrar gerildi. Elleri dizlerinin üzerindeydi, yumrukları bir açılıp bir kapanıyordu. Sanki karısına destek vermediğı sürece ne yapacağını bilmiyordu.

Yan yana oturuyorlardı, dokunmuyorlardı, bağlantı kurmuyorlardı. Trish'in kaybolmasından önce evlilikleri nasıl ilerlemişti? Şimdi bozulmuştu.

Kırılmışlardı.

Sonunda Bay Bitten sanki dakikalardır nefesini tutuyormuş gibi sert bir nefes verdi. "Nasıl öldü?"

"Bilmiyoruz," dedi Bree.

"Bilmiyorsun!" Yüzü sağlıksız bir tonda kızardı.

Kırmızı.

"Hayır, efendim." Bree onlara nedenini söylemek istemedi. Ama ihtiyaçları vardı.

bilmek için. "Ölüm nedeninin belli olması için çok uzun süre açıklıktaydı. . ." Çürüme kelimesini kullanmaktan kaçındı ama anlamı yine de açıktı, bir ailenin asla duymak zorunda kalmaması gereken bir başka ayrıntı.

Bayan Bitten inledi ve sallandı. Kocasını hareket etmedi. Ama Bree, şokta olduğu belli olan karısının aksine, onun bilgiyi işlediğini görebiliyordu.

"Arkadaşlarının bir listesini yapabilir misin?" Bay Bitten başını salladı.

"Elbette."

"Erkek arkadaşı var mıydı?" Matt sordu.

"Evet. Adı Jacob Gatt. Numarası bende var." Bay Bitten cep telefonunu çıkardı ve rakamları okudu.

"Ne kadar süre çıktılar?"

"Yaklaşık bir yıl. Onun ortadan kaybolmasıyla harap oldu. Şimdi-" Bay Bitten'in parmakları telefonunun etrafında kıvrıldı. Bree onun telefonu fırlatacağını düşündü ama birkaç nefesle sakinleşti.

"Hiç şüpheli oldu mu?" Matt sordu.

"Ne? Hayır." Bay Bitten'in kafası karışmış görünüyordu.

"Neden?" Gözleri farkındalık ve şaşkınlıkla parladı. "Bir şey mi biliyorsun?" "Hayır." Matt tutulan dışarı her ikisi de Eller, palmiyeler ileri. "Polis her zaman kurbanı en yakın kişilerle işe başlar, daha sonra

Dışarıya doğru. Bu standart bir prosedürdür."

"Jacob iyi bir çocuk. İlk ay, gelişmeler için bana her gün mesaj attı." Bay Bitten kaşlarını çatı. "Hâlâ birkaç günde bir benimle iletişime geçiyor." Durakladı. "Jacob'ın öldüğünü öğrenince yıkılacak.

. . ." Bay Bitten bir eliyle gözlerini kapattı. Omuzları birkaç nefes boyunca titredi. Sonra sertçe nefes verdi ve başını kaldırdı. Bir elini kan çanağına dönmüş gözlerinde gezdirdi.

"Trish'in bir işi var mıydı?" Matt sordu.

"Resmi bir okul değil. Ekstra dersler alıyor, iki yıllık kredisini erken bitirip bir devlet okuluna geçmeye çalışıyordu. Bazen fazladan para kazanmak için yan komşusuna bakıcılık yapıyordu." Başparmağını duvara doğru sallayarak hangi komşu olduğunu gösterdi. "İsimleri Kier ve Marion Reich."

Bree isimleri not defterine yazdı. "Trish hiç Reich'larla ilgili sorunlardan şikâyet etti mi?"

"Hayır. Çocukları severdi. Yaşları altı ile on iki arasında değişen dört çocukları var. Ne zaman bebek bakıcılığı yapsa, Trish eğlenceli aktiviteler planlardı. Gerçekten yaratıcı şeyler. Oyunlar yazdılar ve onları canlandırdılar. Bir keresinde kendi kısa filmlerini yönetmelerine yardım etmişti. Öğretmen olmak istiyordu." Bay Bitten *öğretmen* sözcüğünde boğuldu. Dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru eğildi ve alnını bir dakikalığına ellerinin arasına aldı. Büyük bir iç çekişle başını kaldırdı. "İyi bir öğretmen olabilirdi."

Bree ona kendini toparlaması için bir dakika verdi.

Bir yumruk yaptı ve kendi vurdu. "Keşke onu büyük bir okula gönderebilseydik ama buna gücümüz yetmedi."

"Avukat mısın?" Bree sordu.

Burnunu çekti. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Avukatlar zengindir. Ortaklarımızdan biri hastalandı. Bu da şirketin nakit akışını zorluyor." Sesindeki burukluk Bree'ye hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyordu. Ailenin mali durumunu araştıracaklardı.

"Trish'in takvim tutup tutmadığını biliyor musun?" Trish'in annesine endişeli bir bakış attı. Gözleri şimdiki zamana yeniden odaklanmamıştı.

"Telefonunda," dedi Bay Bitten. "Hiç ortaya çıkmadı ama polis bulut hesabındaki verilere erişti."

"Teşekkür ederim." Bree ayağa kalktı. "Onlarla irtibata geçeceğim ama muhtemelen daha sonra size soracağım başka sorular da olacak."

"Sizin için arayabileceğimiz biri var mı?" Matt'in bakışları Bayan Bitten'a kaydı.

Kocası dönüp karısına baktı. "Büyük kızımız Diane'i arayacağım. Kalbi kırılacak. O ve Trish arasında sadece iki yaş vardı."

"Yakın mıydılar?"

Bay Bitten başını salladı. "En iyi arkadaşlar."

Bree, Diane'in adının yanına bir yıldız işareti çizdi.

"Bizi Trish'in odasına yönlendirebilir misiniz?" Bree sordu.

"Merdivenlerin tepesinde. Soldan ikinci kapı, ama ne bulacağınızı bilmiyorum. Polis orayı çoktan aradı. Yanlarında bazı fotoğraflar ve belgeler götürdüler." Bay Bitten'in sesi çatallaştı. "Ayrıca diş fırçasını da."

Diş fırçası Trish'in DNA'sını almak için kullanılacaktı.

Telefonuna baktı. Arama yapmak istemiyordu.

Bree onu suçlamadı. "Sanırım dizüstü bilgisayarını da aldılar?"

Bay Bitten başını salladı. "Hayır. Yanında vardı ama okul ödevlerini de bulutta yedekledi."

Matt'le birlikte merdivenlerden çıkıp Trish'in odasına girdiler.

Trish'in çocukluğundan beri yeniden dekore ettiği bu oda, soluk lavanta rengi duvarları, modern beyaz mobilyaları ve soluk gri halısıyla genç bir yetişkinin zevkini yansıtıyordu. Ailesinin ve arkadaşlarının çerçeveli fotoğrafları duvarlarda sanatsal gruplamalar halinde asılıydı. Bazı çerçeveler boştu. Bree kayıp fotoğrafları Scarlet Falls Polisi'nin aldığını düşündü. Bree cep telefonunu çıkardı ve odanın fotoğraflarını ve videosunu çekti.

Matt ağır adımlarla dolaba gitti ve ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı. Bree komodine ve yatağa baktı. Olağandışı bir şey bulamadı. Masaya yöneldi, ama bariz ve ilginç olan her şey SFPD tarafından toplanmıştı.

"SFPD'nin kanıt olarak ne topladığını öğrenmemiz gerekecek." Bree eldivenlerini çıkardı.

Matt, "Umarım işbirliği yaparlar," dedi.

"Davadaki dedektif Stella Dane." Geçmişte Dane ile birlikte çalışmışlardı. "İyi bir polistir."

Aşağı indiklerinde Bayan Bitten'ı hâlâ boşluğa bakarken buldular. Bay Bitten her birine kehribar renkli bir sıvıdan kısa birer bardak doldurmuştu. Kendininkini iki elinin arasında tutuyordu. Karısınınkine dokunmamıştı. Bardağını boşalttı, ayağa kalktı ve yeniden doldurmak için köşedeki bar arabasına gitti. "Bizi bilgilendirmeye devam edecek misin?"

"Evet," dedi Bree.

Kendilerini dışarıya uğurlarken başını eğdi ve öylece kaldı. Matt dışarıda, ön sahanlıkta durmuğ, körük gibi ciğerlerine hava çekip çıkarıyordu.

Bree onun koluna dokundu. "İyi misin?"

"Evet. Bu davalar beni hep etkiliyor."

Ön kolunu hafifçe sıktı. "Bunu yapmadıkları gün endişelenmen gereken gündür."

"Biliyorum, ama kesinlikle hissettirmiyor."

"Hayır, öyle değil." Bree havada asılı duran hüznü ve hayal kırıklığını, ezici kederi hissetti. Evin siyahla örtölmesine gerek yoktu. Üzerine kül gibi yapışan kendi karanlık ve umutsuzluk aurası vardı. Burası bir daha asla mutlu bir yuva olamayacaktı.

Matt indi. "Sence iyileşecekler mi?"

Bree onu araba yolundan aşağıya kadar takip etti. "Hayır. Hiç kimse çocuğunu kaybettikten sonra iyileşemez. Bazıları ilerlemeyi öğrenir ama elde ettikleri mutluluk asla daha önce sahip oldukları mutluluk değildir."

Zaman tüm yaraları iyileştirmede. Bazen kalın yara izleri oluşuyordu. Diğer zamanlarda, iltihaplandılar.

Bree Stella Dane'e bir mesaj bıraktı. Sonra arabayı sessizlik içinde Jana Rynski'nin dairesine doğru sürdü, arka planda sadece radyo konuşmaları vardı. Artık bir ilişkide en üst düzey rahatlığın birlikte sessiz kalabilmek olduğunu anlamıştı.

Son olarak Matt, "Bir insan bakış açısını kaybetmeden önce kaç cinayet davasında çalışabilir?" diye sordu.

Bree ilk cinayet soruşturmasını düşündü. "Hiç mi?"

Homurdandı. "Muhtemelen haklısın. İlk cinayet soruşturmam, bir soygun sırasında yüzünden vurulan bir market tezgâhtarıydı. Adam kasadan otuz yedi dolar çaldı. Otuz yedi dolar. Aileye haber verdiğimde, güvenlik kameralarını izlediğimde, tanıklarla görüştüğümde, bu rakam kafamda çığlık atmaya devam etti. Bir insanın nasıl bu kadar az empatiye, bu kadar az insanlığa sahip olabileceğini, silahsız bir adamın yüzüne silah dayayıp hiç tereddüt etmeden tetiğı çekebileceğini anlayamıyordum. Bir sineğe vurmak gibi."

"İyi ve normal bir ailede büyümüşsün. Bu işte karşılaştığım hiçbir şey benim için sürpriz olmadı."

"Sanırım öyle değildi." Matt konsolun diğer tarafına uzandı ve onun elini kendi eliyle kapattı. "Böyle büyüdüğün için üzgünüm."

Bree yanıt vermedi. Çocukluğundaki şiddet ona dayatılmıştı ama o geri kalanı için gönüllü olmuştu. "Birimizin ya da ikimizin de canına tak ettiği bir gün gelebilir. Muhtemelen buna hazır olmalıyız."

Matt başını salladı. "Seninle tanışmadan önce hayatımda ne yapacağımı bilmiyordum. Yıllar sonsuz bir işe yaramazlık çizgisinde uzayıp gidiyordu. Şimdi, bunu birlikte çözeceğimizi biliyorum."

"Yapacağız." Rahatlamış bir halde onun parmaklarını sıktı. Gelecekte ne olursa olsun bir takım olacaklardı. "Jana hakkında ne biliyoruz?" diye sormadan önce bir süre geçti.

Matt aracın bilgisayarına erişti. "Sabıka kaydı yok. Hareket ihlali yok. Birkaç yıldır şu anki adresinde yaşıyormuş."

GPS geldiklerini haber verdi ve Bree girişe yöneldi. Jana eski bir apartman kompleksinde yaşıyordu. İki katlı üç tuğla bina park alanının etrafında U şeklinde dizilmişti. Birimler arka arkaya inşa edilmişti ve karşı taraftaki birimlere erişmek için binanın etrafında bir yürüyüş yolu vardı. Tasarım nedeniyle arka kapılar, avlular ya da balkonlar yoktu. Bree cipi bir boşluğa kaydırды ve yerlerini merkeze bildirdi.

"Birinci katta. Son katta." Matt ilerideki binayı işaret etti.

Araçtan dışarı çıktılar. Asfalttaki çatlaklardan yabani otlar büyümüştü. Arazinin arka tarafındaki çöp bidonundan çürümüş çöp kokusu yayılıyordu. Çöp konteynirinin ve geri dönüşüm kutusunun etrafını kırık camlardan oluşan bir halka çevreliyordu.

Binalar eski ve demodeydi. Beyaz fırtına kapılarının pervazları paslanmıştı. Klima üniteleri pencerelerden eğri büğrü sarkıyordu. Meşe ağaçlarının güneş ışığını engellediği yürüyüş yolunda siyah küf lekeleri vardı. Burası gösterişsiz bir komplekti.

Jana'nın ön kapısına iki basamakla çıkılıyordu. Uzun bir çatlak beton ikiye bölüyordu. Bree ve Matt her zamanki gibi kapının yanında duruyordu.

ölü merkezden uzakta. Bree kapıyı çaldı. Kimse cevap vermedi. Tekrar kapıyı çaldı.

"İşte olabilir."

"Bree." Matt kaşlarını çatarak kapının yanındaki pencereye baktı. Pencere kilidinin yanındaki boyadaki oyukları işaret etti. Pencereye doğru ilerledi ve parmaklarının ucuna kalkarak kilidi daha yakından inceledi. "Birisini kilidi zorlamış. Kırılmış."

Bree'nin kollarında tüyler diken diken oldu. Kapı kolunu sallamak için kolunu kullandı. Döndü ve kapı birkaç santim açıldı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. "Kilitli değil."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bugünlerde kim kapısını açık bırakır ki?" Matt kalp atışları hızlanırken fısıldadı.

Bree, "Kimse yok."
dedi. "Hadi onu
arayalım."

Matt telefonunu çıkardı ve rakamları tuşladı. Hat üç kez çaldı ve sonra telesekretere geçti. Kadının kendisini geri aramasını isteyen bir mesaj bıraktı.

Bree kapıyı tek parmağıyla itti. "Alo? Ben Şerif Taggart. İçeri geliyoruz."

Matt gizlice girmelerini tercih ederdi ama prosedür böyleydi. Elleri arama izni yoktu. Jana'nın dairesine, onun güvenliği ve iyiliği için endişelendikleri için giriyorlardı.

Bree bir süre bekledikten sonra silahını çekti ve kapıyı sonuna kadar iterek küçük bir oturma odası açtı. Oturma odasında geleneksel mobilyalar yerine bir şövale ve resim malzemeleri vardı. Bree'nin erkek kardeşi bir ressamdı ve daire onun evi gibi kokuyordu. "Alo?"

Onları sessizlik karşıladı. Bree eĞikten geçmek için ayağını kaldırdı, ama Matt onu geri çekti. Krem rengi halıyı işaret etti.

Koyu kırmızı damlalardan oluşan bir iz, dairenin arka tarafını kapıya bağlıyordu.

"Boya mı?" Bree sordu.

Matt resmi taradı. Ormanlık bir manzara. "Renk karışımından anlamam ama bu tuvalde hiç kırmızı boya göremiyorum."

Bakıştılar.

Kan mı?

Bree dondu ve bir adım geri çekildi. "Destek çağıracağım."

Departmanından kaç kişinin hasta olduğunu düşünürsek, Matt nefesini tutmayacaktı. Yakınlarda bir devriye biriminin olup olmadığını Çans belirleyecekti. Bir AR-15 almak için koşarak cipe geri döndü. O ve Bree muhtemelen tek başlarına olacaktı. Elindeki sinir hasarı tabanca kullanmasını engelliyordu ama tüfekte nişancılığı mükemmeldi. Bir seri cinayet davasına karışmış birinin evinde kan izlerini takip ederek işini şansa bırakmazdı.

Döndüğünde Bree, "Destek yolda," dedi. "Tahmini varış süresi on beş dakika."

"Beklediğimden daha iyi."

Dairenin arka tarafında bir şey gümbürdedi. Bree silahını çekti ve Matt yanında olduğu halde içeri girdi. Kırmızı izlerden kaçınarak sola döndü, Matt ise sağa dönerek tüfeğini bir köşeden diğerine savurdu. Mutfakta küçük bir masa ve iki sandalye vardı. Kiler yoktu. Matt bir dolap açtı. Boştu.

Acele etmediler ama dikkatlice ilerlediler. Arka kapı olmadığından, davetsiz misafirin kaçabileceği bir yol yoktu. Öte yandan, belki de davetsiz misafir yoktu. Belki de Jana'nın kedisi bir şeyi devirmişti.

Ama Matt'in ensesindeki tüyler bu açıklamadan hoşlanmamıştı. Dairede birinin olduğunu *hissedebiliyordu*.

Kırmızı iz, T ile biten dar bir koridora çıkıyordu. Bree sağa döndü. Matt kanı yatak odasına kadar takip etti. Kapı aralığında durakladı. Damlacık izi odanın ortasında basketbol topu bir lekeyle son buluyordu. Birbiriyle rekabet eden keskin kokular burun deliklerine çarptı. Orta boy bir yatak uzak duvarı kaplıyordu. Yorgan yere sürüklenmişti. Pembe çarşafla kaplı yatağın ortasında ıslak bir leke vardı. Leke kırmızı değil, berrak ya da açık renkliydi.

Matt bir boğuşmanın izlerini fark etti. Tek komodinin yanındaki halının üzerinde bir başucu lambası duruyordu. Ampul parçaları saçılmıştı. Komodinin çekmecesini halının üzerinde duruyordu,

kırılmış. Şifonyer çekmeceleri açık kalmış, içindekiler halıya dökülmüştü.

Matt'in bakışları köşeye atılmış boş bir terebentin kutusuna takıldı. Yatağın üzerindeki leke kan değildi. Damarları dondu. *Terebentin mi?*

Matt yatağın altını kontrol etmek için eğildi. Dolabın kapısı pat diye açıldı ve kot pantolonlu, siyah kapüşonlu ceketli, uzun boylu bir adam dışarı fırladı. Elini Matt'in kafasına doğru indirdi.

Yakın mesafelerde, tüfek pozisyon için çok uzundu. Matt namluyla darbeyi engelledi, sonra da silahın kabzasını saldırganın yüzüne doğru çevirdi.

Adam geriye doğru sıçradı. Elini cebine attı ve bir kibrit kutusu çıkardı. Hızlı bir hareketle bir kibrit çaktı ve yatağın ortasına fırlattı. Örtüler bir *vınlamayla* tutuştu.

"Polis!" Matt ona doğru hamle yaparken bağırdı. Adam döndü, televizyonu sehпасından kaptı ve kapıya doğru koşmadan önce Matt'e fırlattı.

Matt geriye doğru sıçradı ve televizyon yere düştü. Bree kapı aralığından hızla içeri girdi. "Duman kokusu alıyorum!"

Koşan adam onu duvara çarptı ve yatak odasından dışarı fırladı.

Dengesini yeniden kazanan Bree eliyle işaret etti. "Peşinden git. Ben bu işi halledeceğim ve hemen arkanda olacağım."

Kapıya doğru koştu ve telsizini kullanarak itfaiyeyi aradı.

Matt şüphelinin peşinden duman alarmı çalmaya başladı. "Dur!"

Oturma odasına doğru koştu ve şüphelinin çimlerin üzerinde koştuğunu görmek için tam zamanında kapıya ulaştı. Bree aracından bir yangın söndürücü çıkarıyordu.

Matt ileri atıldı ve anında ona yetişti. Adam omzunun üzerinden baktı. Matt, adam başını tekrar çevirmeden önce, koyu renkli kapuğunun altından solgun bir yüz gördü. Matt hızını artırdı. Adam caddeyi geçti ve bir evin arkasındaki altı metrelik tahta çitin üzerinden tırmandı.

Matt adımlarını güçlükle atarak çitten atladı. Avını, dar avlunun karşı tarafındaki çitin yarısında gördü. Soldan çılgınca havlama ve hırlama sesleri geliyordu. Matt donakaldı. Kocaman beyaz bir pitbull ona doğru g lle atıyordu. Köpek ona ulaşmadan Matt avluyu asla ge emeyecekti.  ki adım geri gitti ve tam büyük köpek tahtaya çarpıp onu sarsarken çitin üzerinden başardı.

Bree onun yoluna paralel olarak koşuyordu. Sokağa doğru el salladı ve " itin diğer tarafına geçti" diye bağırdı.

Matt döndü, evin etrafında hızla dönüyordu. Davetsiz misafir yüz metre kadar ilerideydi, ama dayanıklılığı açıkça azalıyor, adımları yavağlıyor ve d zensizleğiyordu. T kezledi, bu da benzininin tükenmekte olduğunu gösteriyordu. Matt adımlarını daha da sıklaştırdı ve ona yetişmeye başladı. Başka bir eve ve başka bir  ite yaklaştılar. Kukuletalı Adam en üstteki tahtaya tutundu, ama Matt onu yakalamıştı. Matt onun omuzlarına uzandı ve geriye doğru çekti.  kisi de çimlerin üzerine düştü. Matt yüzüne gelen bir spor ayakkabısını engelledi. Ayağı yakalayan Matt bir elini topuğun altına soktu, diğer eliyle de ayak parmaklarını kaldırdı. Bu hareket adamı yüzüstü çevirdi. Adam nefesini tutamadan Matt ellerini arkasına götürdü.

Bree koşarak geldi ve Matt'e bir çift kelepçe uzattı. Matt mahk munun bileklerini bağladı ve onu yüzüstü çimlerin üzerine bıraktı.

"Sağ ol." Matt ayağa kalktı ve dizlerindeki kiri temizledi.

"Bir şey değil." Bree mahk mun üstünü aradı.  n cebinden bir cüzdan çıkardı. "Adı Chevy Calhoun."

Matt yüzüne vurdu. "Jana nerede, Chevy?"

"Bilmiyorum." Chevy başını geriye çekti. "Muhtemelen iş."

"Muhtemelen mi?" Matt sordu. "Ona ne yaptın?"

"Ne? Hiçbir şey." Chevy bir omzunu kaldırdı. "Genelde ikiye ya da   e kadar çalışır-"

"Nerede  alışıyor?" Bree araya girdi.

"Gündoğumu Kafe'de," dedi Chevy.

Bree arama yapmak için uzaklaştı. Birkaç saniye sonra telefonu kapattı. "Kimse ." Geri döndü

Chevy. "Neden Jana'nın dairesindeydin, Chevy? Yatağını ateşe vermenin dışında."

Chevy hırıldadı ve öksürdü. "Eşyalarımı alıyorum."

"Eşyalarını mı?" Matt sordu.

Chevy kıpırdandı ve Matt onun doğrulmasına yardım etti. Chevy yirmili yaşlarının başındaydı, uzun boylu ve zayıftı, kirli sarı saçları alınına dökülüyordu. Bira kokan nefesine ve kan çanağına dönmüş gözlerine rağmen, sarhoş değildi. Koşabiliyor ve çitlere tırmanabiliyordu. Onu aptallaştıracak kadar alkol almıştı ama yine de işlevseldi.

"Kaltak AirPods'umu geri vermedi." Çimlerin üzerine biraz kan tükürdü. "Dudağımı patlattın."

"Neden bir kibrit yakıp kaçtın?" Matt onun gözlerinin içine bakmak için çömeldi.

Chevy gözlerini kırıştırdı ve çimlerin üzerindeki pozisyonunu değiştirdi. "Beni korkuttun."

Yalancı. Kıç kaydırma klasik bir söylemdi.

Matt, "Yatağı çoktan terebentine bulamıŷtın," dedi. Chevy ters ters baktı ama bir ŷey söylemedi.

"kalk." Bree Chevy'yi ayaŷa kaldırdı. "Hadi eve geri dönelim. araba."

Jana'nın dairesine geri döndüklerinde, bir devriye birimi ve itfaiye aracı gelmişti. Apartmanın duman alarmı susturulmuştu. İki itfaiyeci ellerinde yangın söndürücülerle apartmandan çıktı. Biri başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Yangın söndü."

"Teşekkürler." Bree takdir etmek için elini kaldırdı. Yangını çoktan söndürdüğünden yüzde 98 emindi ama itfaiyeciler titiz olmaya inanırlardı, bu yüzden polisler bazen onlara şaka yollu EDU, yani Kanıt İmha Birimi derlerdi.

Bree devriye aracının yanında Chevy'nin yanında durdu. Bir elini görev kemerinin üzerine koydu.

"Jana'nın dairesine nasıl girdin?"

"Anahtarım var." Chevy onun bakışlarına karşılık verdi. "Kaltak iki hafta önce beni kovana kadar orada yaşadım."

Bree devam etti. "Bugün dairesine girmek için izin aldınız mı?" Chevy'nin yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi. "Anahtarım var," diye tekrarladı çenesini kaldırarak.

Bree daha yakına eğildi. "Jana ile en son ne zaman konuştun?"

"Bilmiyorum. Onu birkaç kez aramaya çalıştım ama beni engelledi."

Neden acaba?

Bree yardımcısına işaret etti. "Onu arkaya koyun."

Bree aracına gitti ve arka kapağı açtı. İnsan kanı için Hızlı Leke Tanımlama test kitini aldı. "Hadi içeri dönelim."

İçeri girmeden önce patiklerini giydiler. Bree mavi bir eldiveni çekiştirdi, sonra kırmızı bir lekenin kenarına dokundu. "Bu kuru. Alarm vermeden önce kan olduğunu teyit edeceğim." RSİD kitini açtı.

O testi yaparken Matt eldivenlerini giydi ve Jana'nın üzerinde çalıştığı ormanlık manzarayı inceledi. Yakından bakınca, sanki biri - muhtemelen Chevy- tuvali bıçakla ya da jilette kesmiş gibi kesikler görebiliyordu. Şövalenin yanında küçük bir masa duruyordu. , yağlı boya tüpleri ve fırçaların yanında bir maket bıçağı duruyordu.

Matt kırmızı izi yatak odasına kadar takip etti. Kapı aralığında durup odayı taradı. Bütün bu hasara Chevy mi yol açmıştı? O ve Jana kavga mı etmişlerdi?

Oda ıslak kül ve başka bir şey kokuyordu. Matt şifonyere doğru yürüdü. Öne doğru eğilip kokladı.

"İnsan kanı pozitif," dedi Bree arkasından. "Ne kokusu alıyorsun? Terebentin mi?"

Bütün daireyi mi planlamıştı?

"Ve idrar." Matt doğruldu. "Ew."

"Evet."

"Yani buraya zorla girdi, kızın resmini parçaladı, kıyafetlerine işedi ve onu terk etmesine misilleme olarak yatağı ateşe vermeye mi karar verdi?"

Matt odanın durumunu ve Chevy'nin tavrını değerlendirdi. "Bu doğru gibi geliyor."

Bree, "O bir ressam, yani terebentin muhtemelen zaten buradaydı," diye belirtti. "Ateş yakmak isteyen çoğu insan benzin kullanır."

"Belki de yangın sonradan düşünölmüş bir şeydi. Chevy *bir* planlamacıdan ziyade *biramı tutmayı* seven *birine* benziyor."

"Belki." Bree başını eğdi. "Ama katilimiz üç cinayetden paçayı sıyırdı."

"Kızları öldürüp ormanda ıssız bir yere atmak için dahi olmaya gerek yok."

"Sanırım hayır," dedi Bree. Dairenin içinde dolaştılar. Matt her odanın videosunu çekti. Bree de fotoğraflarını çekti. "Sorun şu ki, Chevy doğruyu söylüyorsa ve Jana'ya ne olduğunu bilmiyorsa, o zaman burada başka biri vardı."

Matt yatağa baktı. "Ve Chevy bize kim olduğunu söyleyebilecek kanıtları yok etti."

"Yangının yakmadığı şeyleri itfaiyeciler muhtemelen çöpe atmıştır." Bree sertçe nefes verdi. "Bir adli tıp birimi talep edeceğim."

Matt onu dışarı kadar takip etti. Telefon etmek için cipine doğru ilerledi. Matt yan dairenin sahanlığında duran en az yetmiş beş yaşlarında yaşlı bir kadın gördü. Rüzgâra karşı siyah ceketinin fermuarını çekmiğti. Yaşlı olduğu her halinden belli olmasına rağmen, duruşunda bir kamburluk yoktu. Geniş omuzlu, neredeyse bir metre boyundaydı. Mor Minnesota Vikings şapkasının altından iki uzun beyaz saç örgüsü uzanıyordu.

Matt geldi ve kendini tanıttı. El sıkıştılar. "Ben Noreen Hamlin."

Noreen'in elinde bir oduncu tutuşu vardı.

"Kapı zili kameranız olduğunu görüyorum." Matt işaret etti. "Komşunuzun dairesine kimin yaklaştığını gösterme ihtimali var mı?"

"Hayır, üzgünüm. Kapının nedeniyle binanın kenarı o tarafın görünmesini engelliyor. Jana'ya bir tane alması gerektiğini söyledim. Burada paketler o kadar sık kayboluyor ki, süt kutularının üzerinde olmalılar." Başparmağını devriye aracına doğru salladı. "Sanırım Jana'nın evine giren o şerefsiz eski sevgiliyi yakaladınız?"

Matt kayıtsız bir ses çıkardı. "Onun nerede olduğunu biliyor ned musun?
ir?"

"Muhtemelen iştedir." Noreen cep telefonunu kaldırdı. "Ben sadece mesaj attı." Ekrana bir göz attı. "Henüz cevap vermedi. Mola verdiğinde mesajlarını kontrol edecektir."

"Jana'yı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Noreen binaya doğru el salladı. "Ben yan dairede oturuyorum. Jana'yla birkaç yıldır komşuyuz. Çok tatlı biri. Burada yaşayanların çoğu yaşlı. Jana ve ben her zaman yaşlılara yürüteçleri ve yiyecekleri konusunda yardımcı oluyoruz."

Matt bir gülümsemeyi bastırdı. Noreen de biriydi, ama onda zayıflık namına hiçbir Gey yoktu.

Noreen devam etti. "Jana ve ben diğer sakinleri birkaç gün görmezsek onları kontrol ediyoruz. Bu tür şeyler işte. Şuradaki salak eziği kovduğunda" - Chevy'nin arka koltukta somurttuğu devriye arabasını işaret etti - "bir kutu mendil ve biraz ev yapımı getirdim."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Matt sordu.

Noreen çenesine vurdu. "Birkaç hafta. Ona kilitlerini değiştirmesini söyledim. Anahtarını geri aldı ama ona o piç kurusuna güvenmemesini söyledim." Yüz ifadesi sertleşti.

Eğer anahtarını geri aldıysa, neden Chevyde hala duruyor?

"Jana'yı en son ne zaman gördün?" Matt sordu.

"İki gün önce, yani Salı günü. Posta kutusunda buluştuk ve birkaç dakika sohbet ettik." Noreen elli metre ötedeki ortak posta kutusunu işaret etti. "Akşam yemeğimi yemiştım, yani akşam beş ya da altı civarıydı."

"Chevy ya da başka birinin ona zorluk çıkardığından bahsetti mi?"

"Onun numarasını engellemek zorunda kaldı. Telesekreterine kötü mesajlar bırakıyormuş. Ona bir de penis fotoğrafı göndermiş, *"işte bunu kaçırıyorsun"* gibi bir mesajla birlikte. Sanki *bunu* bir daha görmek istermiş gibi." Noreen gözlerini devirdi, sonra ciddileşti. "Bu konuda şaka yaptı ama onu rahatsız ettiğini biliyorum."

"Ondan neden ayrıldığını biliyor musun?" Matt sordu.

"Oh, evet. Duvarlar ince. O kadar çok sebep vardı ki." Noreen elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Tembellik, sarhoşluk, genel düşüncesizlik, hırs eksikliği. Jana işe giderdi -o bir garsondu- ve o bütün gün bira içerek yatardı. Yemek ya da kira için hiçbir katkıda bulunmaz, yemek pişirmez ya da temizlik yapmazdı. Buraya taşındığında bir işi vardı ama onu kovdular ve başka bir iş bulamadı." Noreen durakladı. "Ama başka bir şey daha oldu. Bana ne olduğunu söylemedi ama çok kötü olmalı çünkü bana her şeyi anlatıyor."

"Son zamanlarda başka tehditlerden bahsetti mi? Onu takip eden erkekler? Onu taciz eden?" Matt sordu.

Noreen başını salladı. "Hayır. O daha çok Chevy için endişeleniyor. Bedava gezintisi sona erdiği için üzgün. Bir süredir orada iyi bir işi vardı."

Matt, "Jana'nın arkadaşı Ally'yi tanıyor musun?" diye sordu. "Tanıyorum."

"Ally burada Jana ile mi yaşıyordu?"

"Hayır." Noreen'in dudakları düzleşti. "Ama Jana onun için çok endişelendi. Ally onun telefonlarına cevap vermeyi bıraktı. Ally'nin babası onu aramaya geldi. Jana'nın kafası gerçekten karıştı. Ally'ye yardım etmek istiyordu ama babasını işe karıştırmanın doğru bir hareket olup olmadığını bilmiyordu. Ally ile babası arasında çok fazla sürtüşme vardı." Noreen'in rengi soldu. "Onun öldürüldüğüne inanamıyorum."

"Jana, Ally'nin öldürülmesine sinir krizi geçirecek kadar üzülür mü?"

Noreen çaresiz bir omuz kaldırdı. "Jana oldukça akli başında biridir -erkek seçimleri dışında- ama en iyi arkadaşının öldürüldüğünü öğrenmek Bu herkesi alt üst edebilir."

"Jana uyuşturucu kullandı mı?"

"Kesinlikle olmaz," dedi Noreen. "Çok fazla çalışıyor ve uyuşturucunun Ally'nin hayatına verdiği zararı gördü."

"Jana'nın ailesi var mı?"

"O tek çocuk. Babasını yıllardır görmedi ama annesi buralı. Adı Crystal. Acil durumlar için numarası bende var." Noreen telefonunu çıkardı.

"Annesine yakın mı?" Matt sordu.

Noreen başıyla onayladı. "Crystal altı ya da yedi yıl önce kötü bir araba kazası geçirdi. O zamandan beri sakat. Sürekli ağrı çekiyor. Nasıl çalıştığını bilmiyorum." Saygı sesini kalınlaştırdı. "Haftada birkaç kez ziyaret eden bir hayır kurumu var, bakım yapıyorlar ama işin çoğu Jana'nın omuzlarında."

Matt Crystal'ın numarasını aldı, ardından Noreen'in iletişim bilgilerini topladı ve ona teşekkür etti.

Kenara çekilip telefonunu kullanarak Sunrise Café'yi ikinci kez aramaya çalıştı. Bir kadın telefonu açtığında Jana'yı sordu. Kadın, "Burada değil. Bugünkü vardiyasına gelmedi."

"Teşekkür ." Matt aramayı sonlandırdı ve Bree'yi aramaya gitti. Onu aracının arkasında dururken bulmuş.

"Mavi bir Ford Escape Jana adına kayıtlı," dedi. "Otoparkın arka tarafına park edilmiş. Kapılar kilitli ve motor soğuk."

"Adli Tıp'ın aracına ve apartman kapısıyla otopark arasındaki açık alana bakması gerekiyor." Matt geniş açık alanı taradı. "Eğer biri zorla içeri girip Jana'ya saldırdıysa, bu çok cesurca. Chevy olmama ihtimali beni endişelendiriyor."

"Aynen. Çünkü fail hâlâ dışarıda bir yerlerde olabilir." Bree elektrik direğine monte edilmiş bir güvenlik kamerasını işaret etti. "Apartman yöneticisi kamera görüntülerine erişti. Jana arabayı Salı günü işten sonra park etmiş. O zamandan beri hareket etmemiş."

"Komşunun kapı zili kamerası var ama sadece onun kapısını gösteriyor, Jana'ninkini değil." Matt, Noreen'le yaptığı konuşmayı özetledi. "Sunrise Café telefonlarını açtı. Jana bugün işe gelmedi. Annesini aramak istemedim."

"Hayır," diye kabul etti Bree. "Jana'nın annesiyle yüz yüze konuşacağız."

Matt dairedeki kanı düşündü. "Jana'nın kendini kesip dikiş attırmak için bir yere gitmiş olma ihtimali nedir?"

"Aracı hâlâ burada ama bir Lyft ya da Uber çağırabilirdi. Yerel acil servisleri ve acil bakım merkezlerini arayalım."

merkezler." Ama Bree'nin ses tonu şüpheliydi. Arka kapağı açtı ve bir rulo olay yeri bandı çıkardı. "Muhtemel bir seri katil kurbanıyla olan ilişkisini göz önünde bulundurarak, bunu bir suç olarak ele alacağız. Eğer yanılıyorsak, önemli değil."

Ama araştırmamanın sonuçları ölümcül olabilirdi. Daireye döndüler, yeni eldivenler ve patikler giydiler ve içeri girdiler. Oturma odası ayrıldıkları zamanki gibi görünüyordu. Kan lekelerinin yanından geçip yatak odasına doğru ilerlediler. Yangın söndürücü köpük yatağı ve çevresindeki halıyı ıslatmıştı.

Bree ıslak alanın birkaç adım ötesinde durdu. "Orada işe yarar bir kanıt olduğundan şüpheliyim."

"Muhtemelen hayır." Matt komodine doğru ilerledi ve aramaya başladı.

Bree şifonyere gitti. Nefes nefese geri döndü. Yüzü tiksintiyle buruştu. "Sanırım buradaki kıyafetlerine de işemiş." "Ne göt herif ama." Matt, Jana'nın odasında ilginç bir şey bulamadı. İki nasıl yapılır kitabı dışında. *Psikolojik Taciz İçeren Bir İlişki Nasıl Sonlandırılır ve Kişisel Sınırların Belirlenmesi*. Chevy'nin saklandığı dolaba döndü.

Bree de ona katıldı. Palto ceplerini kontrol ettiler ve giysilerin aralarını aradılar. Bree ana odalara geri döndü ve mutfak tezgâhında şarj olan bir dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Adli tıbbi dizüstü bilgisayarını aldıracağız."

Matt kapının yanındaki küçük sandığa gitti ve bir çekmeceyi açtı. "İşte cüzdanı!"

Üstünü açtı. Ne yazık ki Jana'nın yanında cüzdan, dudak kremi ve güneş gözlüğünden başka bir şey yoktu. Matt cüzdanı açınca benzin ve market alışverişlerinin küçük bir makbuz yığınıyla karşılaştı. "Jana aslında nakit kullanıyordu." Bu da onun hareketlerini izlemeyi zorlaştırırdı.

"Telefon yok mu?" Bree sordu.

"Çantasında değil." Matt, seyahat boyu bir ibuprofen ÇiÇesi ve bir rulo antiasit bulunan küçük bir bölmenin fermuarını açtı.

"Telefonumu genellikle cebimde tutarım ve evin taşırım."

Matt çantanın fermuarını çekti ve çekmeceye geri koydu. "Umalım da dizüstü bilgisayar iğimize yarasın." Toparlanıp kapıya doğru ilerlerken eski makineye G pheyile baktı.

Matt dışarıda, devriye arabasındaki eski sevgilisine baktı. "Genellikle eski sevgilidir."

Chevy, Jana'nın evine zorla girmiş, yatağını ateşe vermiş ve Matt'e bir televizyon fırlatmıştı. Onu suçlamak için birden fazla seçenekleri vardı: B ve E, kundaklama, saldırı. Kesinlikle hapse girecekti.

"Jana için BOLO alarmı vereceğim. Chevy'yi karakola götürelim ve orada sorgulayalım. Belki gözaltında olmak onu sarsar."

Matt, "Vücut diline bakılırsa, sanırım bir konuda yalan söylüyor," dedi. Ama Jana'nın kayboluşu hakkında mı yoksa başka bir konuda mı yalan söylüyordu?

ON ALTINCI BÖLÜM

Bree görüşme odasına girdi. Chevy masada oturuyordu, kelepçeleri metal halkaya bağlıydı. Kadın onunla yüzleşti. "Kelepçeleri çıkarırsam uslu duracak mısın?"

"Evet," dedi, sanki polisten kaçmak için birden fazla şiddet gerçekleştirmemiş gibi.

Matt tam Bree kelepçeleri açarken odaya girdi.

Chevy bileklerini ovuşturdu ve Matt'e saygıyla baktı. Boyları hemen hemen aynıydı ama Matt bir aksiyon kahramanının fiziğine sahipti.

"Bu görüşme kayıt altına alınıyor." Bree Miranda uyarısını okudu, masanın üzerinden bir onay kâğıdı geçirdi ve Chevy'ye bir kalem uzattı. Okumadan imzaladı. Bu ilk tutuklanması değildi ama önceki suçları düşük seviyeli ihlallerdi: huzuru bozmak, vandalizm ve izinsiz girmek. Bir depodaki işinden kovulmuştu. Misilleme olarak çitlere tırmanmış ve binaya spreyci boyayla küfürler yazmıştı. Para cezalarını ödemiş ve kamu hizmeti yapmış.

Bree kollarını masaya dayadı. "Peki, Jana nerede?"

Chevy kollarını kavuşturdu. "Sana zaten söyledim. Bilmiyorum amına koyayım."

"Neden onun dairesindeydin?" Bree sordu.

Chevy tiksintiyle iç geçirdi. "Bunu zaten konuşmuştuk." Bree,

"Resmi cevabınızı almamız gerekiyor," dedi.

"Jana"-Chevy onun adını daha önce *kaltakla* konuşurken kullandığı tonlamayla söyledi-"AirPods'umu geri vermedi."

"Onunla ne kadar yaşadın?" Bree sordu.

"Birkaç ay." Umursamaz bir omuz kaldırdı. "Ta ki . . ." Bree bir el salladı.

"Ta ki işimi kaybettiğim ve yeterince hızlı yeni bir iş bulamadığım için beni evden atana kadar." Acı tonuna bir bira nefesi eşlik etti.

Matt öne doğru kaydı. "İşini ne zaman kaybettin?"

"Ocak ayında."

"Nerede çalışıyordun?" Matt sordu.

"Elektronik Deposu." Chevy omzunu gerdi. "Rafları falan doldurdum."

"Seni neden kovdular?" Matt sordu.

Chevy kaküllerini gözlerinden silkeledi. "Ben hiçbir şey yapmadım. Tamamen saçmalıktı. Müdür kaltağın tekiydi. Bir kadın için çalışmaktan nefret ediyorum. İşin başına bir kadın getirirsen erkek düşmanı bir lezbiyen olur," dedi Matt'e. Kadın patronu Bree de Chevy üzerinde güç sahibiydi ve tam o masada oturuyordu. Bu gerçek Chevy'nin aklına gelmemiş gibiydi.

Oh, ironi.

"Ve başka bir iş bulamadın mı?" Matt onayladı.

Chevy gözlerini kırptırdı. "Ben de daha iyisini bulmaya çalışıyordum." Bree gözlerini devirmede ama bu çaba gerektirdi.

"Ama Jana yine de seni kapı dışarı mı etti?" Matt kollarını kavuşturdu. "Bu kulağa pek destekleyici gelmiyor."

"Değil mi?" Chevy iki elini birden havaya kaldırdı.

Matt sempatik adamın adamını çok iyi oynadı. Bir şüphelinin pisliklerinden faydalanabilir ve bunu ona karşı kullanabilirdi. Bir sorgunun amacı kazanmak ya da itiraf almak değildi; bilgi almaktı. Bazen bu amaca ulaşmak düşmanlık yerine duygudaşlık yoluyla daha kolay oluyordu, her ne kadar süreç iğrenç olsa da. Bree, adli tabibin masasındaki üç kalıntıyı hayal etti. Jana'yı bulmaları gerekiyordu. Matt'in şüpheliyle arasında geliştirmekte olduğu yakınlaşmayı sürdürmesine izin verdi.

"Kadınlar ..." Matt'in sesi iğrenmiş gibiydi. "Ne istediklerini asla anlayamıyorum. Gçini kaybettiği için onu terk etseydin insanların sana ne diyeceğini hayal edebiliyor musun? Tam bir çifte standart."

"Sen ." Chevy ofladı pufladı. "Sana söylüyorum dostum. Bu hiç adil değil." "Sana ihanet etmiş gibi hissetmiş olmalısın," dedi Matt.

"Acıttı." Chevy öfkeden deliye döndü. "Bir gece birkaç bira içmek için dışarı çıktım. Döndüğümde bütün eşyalarım dışarıdaydı." Yüzü kızardı.

Matt iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Ve sana anahtarını geri mi verdirdi?"

Chevy gösterge tablosundaki bir köpek gibi başını salladı. "Ben teslim edene kadar dizüstü bilgisayarımı bana vermedi. Kalacak bir yer bulmam için bana bir gün bile vermedi. Bir arkadaşımın kanepesinde yatmak zorunda kaldım."

"Ve sana herhangi bir neden göstermedi mi?" Matt başını salladı. Chevy başka tarafa baktı. "Pek sayılmaz."

Yalancı.

"Şimdi nerede kalıyorsun?" Matt sordu.

"Aynı yer. Bir iş bulana kadar bir yer kiralayamam." İş düşüncesi onu rahatsız etmişe benziyordu.

Matt sanki baskı yokmuş gibi Chevy'ye biraz kişisel alan bırakarak arkasına yaslandı. "Anahtarı geri verdiysen, bugün onun evine nasıl girdin?"

Chevy sırttı. "Bir süre önce bir kopyasını yaptırmıştım." Bunu gözünü kırpmadan itiraf etti. "Aptal sürtük hiçbir şeyden şüphelenmedi."

Şüphelilerle görüşmek bir sanattı. Matt bir ustaydı.

Matt tarafsız, yargılamayan bir sesle sivri bir soru sordu. "Ama yine de onun izni olmadan dairesine girdiniz, öyle mi?"

"Sadece AirPods'umu almak için," diye cevap verdi Chevy, sanki *neden*

bir fark yarattı. "Onlar benim mülküm. Haklarım var."

Bree hiçbir şey söylemedi. Matt de öyle. Çoğu insan sessizliğe dayanamaz ve onu doldurmaya ihtiyaç duyardı. Chevy yeniden konuşmaya başlayıncaya kadar sessizliğin sürmesine izin verdiler. "Ama oraya gittiğimde, ne bileyim, kaybettim. Onu çok özlüyorum ve o benimle konuşmuyor bile. Bu gerçekten adaletsiz hissettiriyor, anlıyor musun? Ben onu geri istiyorum ama o benimle konuşmuyor bile."

Matt heyecanla başını salladı. "İçeri girdiğinde o da orada mıydı?"

Chevy'nin kaşları düştü. "Hayır. Genelde ikiye kadar çalışır."

Bree, "Hep aynı günlerde mi çalışır?" diye sordu.

"Genellikle."

"Halıdaki kırmızı lekeler ne olacak?" Matt sordu.

Chevy omuz silkti. "Onlar hakkında fazla düşünmedim. Bunun boya olduğunu varsaydım."

Matt, Chevy'nin anlattıklarından kuşku duyduğunun ilk işareti olarak başını eğdi. "Yatak odasına kadar damlattığı? Genelde bu kadar dağınık mıdır?" Dairenin başka hiçbir yerinde boya görmemişlerdi ve Jana şövalesinin altında bir örtü kullanmıştı.

"Başka ne ki?" Chevy sordu.

Bree cevabın oldukça açık olduğunu düşündü. *Kan*. Ama onun henüz konuşmayı kesmesini istemiyordu. "Jana'nın evine ne zaman gittin?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki on."

"Önce birkaç bira içmeye mi gittin?" Matt sordu.

Chevy başını salladı. "Jana'nın buzdolabındakileri içtim. Onlar zaten benimdi."

"Oraya vardığında ne oldu?" Matt ses tonunu nötr tutuyordu ama Bree onun bakışlarının keskinleştiğini görebiliyordu. Soruları büyük bir beyaz gibi etrafında dönüyordu ve Chevy de kayaya sıkışmış bir fok balığıydı.

"Biramı içtim." Chevy *benimkini* vurguladı. "Sonra benimle nasıl konuşmadığını düşünmeye başladım. Sanki aylarca birlikte yaşadıktan sonra hiçbir hakkım yokmuş gibi."

Matt, "Bu beni çok kızdırırdı," diye dert yandı. "Teşekkür ."

Chevy avuçlarını masaya vurdu. Sonra da başını eğdi. "Tek istediğim benimle konuşması, ama o beni dışladı." Öfkesiyle birlikte rengi de yükseldi.

"Bana soğuk geldi," dedi Matt. "Terebentini yatağın üzerine ne zaman döktün? İçine içedikten sonra mı, önce mi? Daireye yangın çıkarma niyetiyle mi girdin?"

Chevy dudaklarını ezdi. "AirPods'umu arıyordum ve muhtemelen altılı paketin tamamını içmemeliydim." Yüzü kızardı. "Şimdi bununla gurur duymuyorum ama evet, onun yatak odasına işedim. Sonra onun yatağımızda başka bir erkekle olduğunu düşünmeye başladım. Bu

beni delirtti. Düzgün düşünemiyordum. Terebentini aldım ve .
Sonra sizin duyduğum ve ne bileyim, tepki verdim."

"Bugün Jana'yı hiç görmedin mi?" Matt sordu.

"Onu haftalardır görmedim." Chevy başını eğdi. Bree
öyle olduğunu tahmin etti. "Onu takip etmedin mi?"

Gözleri kaçtı. *Bingo*. "Bir kere, ama benimle . Beni attıktan
birkaç gün sonra. Arabasının yanında onu bekledim. Jana için
bana bağırdı." Chevy kaşlarını çatı. "Yandaki yaşlı sürtük dışarı
çıktı ve polis çağırmakla tehdit etti."

"Jana'nın şu anda nerede olduğunu bilmiyor
musun?" Bree sordu. "Hayır." Chevy ona ters ters
baktı.

Matt öne doğru eğildi. "Ve onu son birkaç gündür görmedin
mi?"

"Hayır," dedi Chevy.

"Ally Swanson'ı tanıyor musun?"

Chevy durdu ve birkaç saniye tavana baktı. "İsim tanıdık
geliyor." Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Jana'nın bir arkadaşıydı."

Chevy kopmuş onun Parmaklar. "Bu o.
I Hatırla Jana ondan bahsediyor. O bir
keş, değil mi?"

Bree cevap vermedi. "O öldü."

"Ne?" Chevy'nin duruşu dikleşti.

Matt, "Muhtemelen bir seri katil tarafından öldürüldü," diye ekledi.

"Oh." Chevy başını salladı. "Ormanda bulunan kızlardan biri
miydi?"

"Evet," dedi Bree.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım."
Chevy bakışlarını kaydırdı. "Gidebilir miyim?"

"Hayır." Bree işaret parmağıyla masaya vurdu. "Seni birden
fazla suçtan tutukluyoruz."

Ayıldı. "Ağır suçlar mı?"

"Kundaklama, kırılma ve Giriyorum,
Vandalizm, saldırı." Bree parmaklarıyla
suçlamaları sıraladı.

Chevy'nin çenesi düştü. "Yapamazsın. Sadece şaka
yapıyordum."

Bree tek kaşını kaldırmak dışında cevap vermedi.

"Bütün o apartmanı ." Matt'in sesi kuşkulu geliyordu.

Chevy'nin bakışları bulanıklaştı, sanki düşünüyormuş da çalışması gerekiyormuş gibi. Bakışları Matt'e kaydı, Matt'in dost-arkadaş yüzü ciddileşmişti. Chevy yutkundu. "Bir avukat istiyorum."

Bu sözlerle birlikte görüşme sona erdi.

Bree, Chevy'nin işlemlerini yapması için bir yardımcısını çağırdı. Ofisine dönüp kapıyı kapattı.

Matt sordu, "Gerçekten o kadar aptal mı? Yoksa rol mü yapıyor?" "Rol yaptığını sanmıyorum."

Matt sakalını sıvazladı. "Tekrar eve tağınmak istiyordu ve hayır cevabını kabul etmek zorunda olmadığını düşünüyordu. Apartman kompleksinin otoparkında ona saldırdı. Kadın onunla konuşmayınca da evine girmiş ve her yeri dağıtmış. *Yatağını ateşe vermiş.*"

Bree mesajlarına göz gezdirdi. Şu anda yanıt vermek istediği bir şey yoktu. "Bu bir seri katilin davranışı mı?" "öldürdüğünü kanıtlayamayız. Komşusu onu Salı akşamı beş ile altı arasında görmüş. Yani Jana'yı

o zaman."

"Halıdaki kan kurumuştur. Bu ne kadar sürerdi?"

Matt, "En azından bir ya da iki saat," dedi.

Todd kapıyı çaldı ve içeri girdi. "Yerel acil servisleri ve acil bakımları aradım. Kimsede Jana'nın geldiğine dair bir kayıt yok."

"Teşekkürler Todd," dedi Bree.

"İyi bir şüphelimiz var mı?" Todd sordu. "Peki ya Chevy?"

"Henüz bilmiyoruz. İyi olan şey, başka suçlardan dolayı kesinlikle hapse girecek olması."

"Ama kefaletle serbest kalacak mı?"

Bree mesaj kâğıtlarını masasının üzerine koydu. "Bu işi çözene kadar onu gözaltında tutmak isterdim ama hepimiz bunun pek mümkün olmadığını biliyoruz."

"Sence ormana bir ceset taşıyabilecek fiziksel güce sahip mi?" Todd sordu.

"Bana bir televizyon fırlatacak kadar güçlüydü," dedi Matt. "Ve içtikten sonra bile koşacak ve çitlere tırmanacak kadar formda olduğu açık."

Bree Todd'a, "Arka plandaki verileri toplamaya devam et," dedi. "Matt ve ben Jana'nın annesi ve patronuyla konuşacağız ve Jana'nın gerçekten kayıp olup olmadığını belirleyeceğiz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Matt şerifin cipindeki mobil dizüstü bilgisayardan bir şeyler okudu. "Crystal Rynski elli beş yaşında. Evini kiralamış ve en az beş yıldır orada yaşıyor. İki eski hız cezası var. Suç geçmişi temiz."

"Uyuşturucu tutuklaması yok mu?"

Matt kaydıldı. "Bulabildiğim kadarıyla yok."

"Orada." Bree çakıllı bir bağlantı yolunu işaret etti.

Küçük tabelayı okudu. "Holiday Estates, aktif bir yetişkin topluluğu."

"Bana pek aktif görünmüyor." Direksiyonu çevirdi. Sitenin içine doğru yuvarlanırken lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdadı. Dar şeritler küçük, neredeyse birbirinin aynısı imal edilmiş evlerin arasında kıvrılıyordu. SUV kaçınılmaz çamurlu çukurlardan geçerken zıpladı.

Matt, tek genişlikte bir karavandan biraz daha büyük olan 42 numaralı binaya varana kadar posta kutularındaki numaraları okudu. Bree, dikiz aynasından engelli park levhası sarkan, paslanmış bir Buick'in yanına park etti.

Çiseleyen yağmur ön cama vuruyor ve katı bulut örtüsü yeşil evin üzerine kasvetli gri bir ışık düşürüyordu. Plastik çiçekler pencere kutularını doldurmuştu, doğal olmayan pembeleri ve mavileri parlak ve ıslaktı. Parlak renkler, çevrenin geri kalanının mutlak griliğini vurguluyordu. Çatının kiremitleri eksikti ve küf, bir böcek sürüsü gibi dış cephe kaplamasına tırmanıyordu.

Matt genel bakımsızlığı ve yoksulluğu fark etti. "Bu çok iç karartıcı."

Bree içini çekti. "Evet, öyle."

Araçtan indiler ve eve yaklaştılar. Tahta merdiven gıcırdadı ve ağırlıklarının altında titredi. Ön kapıyı çalarlarken hafif yağmur Matt'in yüzünü buğulandırdı. Karışık ayak sesleri yaklaştı. Kapıyı açan kadın gerçek yaşından yirmi yıl daha yaşlı görünüyordu. Zaman ona çok acımasız davranmıştı. Gözlerinden derin çizgiler yayılıyor ve ağzının etrafında büzülüyordu. Kırıksıklıklar güneşten zarar görmüş cildini fırça izleri gibi kazımişti. Ağzının kenarından bir sigara sarkıyor, onlara kuşkulu ve sevimsiz bir ses tonuyla hitap ederken titriyordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Crystal Rynski?" Bree sordu.

"Evet." Crystal Bree'nin üniformasını incelerken gözleri kısıldı.

Bree kendi göğsüne dokundu. "Ben Şerif Taggart-"

"Bunu görebiliyorum." Crystal sigarasını sürükleyerek içti. Öfkeli gözlerle iki parmağıyla sigarayı ağzından çekip aldı ve Bree'nin yüzüne doğru bir duman üfledi. "Ne istiyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım." Bakışları daha az düşmanca bir ifadeyle Matt'e kaydı.

"Kızınız Jana için buradayız." dedi.

"Jana mı?" Crystal inanamayarak başını salladı. "Kızımın yanlış bir şey yapmadığını *biliyorum*. O olabildiğince iyi biri." Elindeki sigarayı Bree'nin burnuna doğru tutarken sesi gururla çınlıyordu. "Yapmadığı bir şeyi ona yüklemenize yardım etmeyeceğim."

"Hayır, hanımefendi," dedi Bree. "Onun yanlış bir şey yaptığını düşünmüyoruz. Biz Jana için endişeleniyoruz."

Crystal öksürdü. "Sorun nedir? Daha geçen gün onunla konuştum. İyiydi."

Bir ses Matt'in dikkatini çekti. Yana doğru baktı. Yandaki evin verandasında yaşlı bir adam yaslanmış, pervasızca kulak kabartıyordu.

"İçeri girebilir miyiz?" Matt komşuya doğru başını salladı.

Crystal yaşlı adama küçümseyici bir el sallayarak birkaç adım geri gitti, döndü ve bir park yerinden ancak daha büyük olan oturma odasına doğru ilerledi. Bir uzanma koltuğu ve döşemeli bir sandalye düz ekran televizyonla karşı karşıyaydı. Yatar koltuğa rahatça uzandı.

Bree ikinci sandalyeye oturdu ve minderdeki açık bir çukura gömüldü. Matt sedirin üzerine tünedi. Sigara dumanı gözlerini ve ciğerlerini yakan yoğun bir sis bulutu içinde asılı duruyordu.

Crystal, "Şimdi bana neler olduğunu anlat," diye sordu.

Bree başladı. "Jana'nın arkadaşı Ally'nin bir cinayet kurbanı olduğu tespit edildi. Ally hakkında bazı sorular sormak için Jana'nın dairesine gittik. Kapının kilitli olmadığını ve halıda kan lekeleri olduğunu gördük. Jana orada değildi."

Matt ekledi, "Bugün de işe gelmedi."

Crystal güvensiz gözlerle sigarasını sehpanın üzerindeki kül tablasına koydu. "Jana her zaman işe gelir. Her zaman." Cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. "Alo? Sandy? Ben Crystal. Jana'yı arıyorum." Dinlerken dudakları birbirine yapıştı. "Ondan haber alırsan beni arar mısın? Teşekkürler." Telefonu kapattı. Bree ve Matt'in yalan söylemediğini doğruladığına göre bakışlarındaki şüphe azalmıştı. "Jana asla bu kadar sorumsuz olamaz. Bunu herkes bilir."

"Jana'yı en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zaman konuştunuz?"

Crystal telefonunun ekranına dokundu. "Salı akşamı sekiz buçukta beni aradı. Onu en son Pazartesi günü işten sonra uğradığında görmüştüm. Kafede kızarmış tavuk spesiyali vardı ve bana biraz getirmişti. Sandy-Jana'nın patronu- eve yemek artıkları gönderme konusunda çok nazik."

"Jana seni düzenli olarak arıyor mu?" Bree sordu.

"Haftada birkaç kez." Crystal'ın bakışları keskinleşti. "Eski erkek arkadaşını mı bulman gerekiyor?" *Erkek arkadaş* kelimesini küfür gibi telaffuz etti. "Adı Chevy."

"Chevy Jana'nın dairesindeydi." Bree tereddüt etti.

"Onu kovdu!" Crystal haykırdı, sonra eforla öksürdü.

Bree başını salladı. "Mülke zarar veriyordu ve biz de onu tutukladık."

"O... çocuğu..." Crystal iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Jana'nın onu neden biliyor musun?" Matt sordu. Crystal hiç tereddüt etmedi. "Ona vurdu."

Bree'nin kaşları kalktı. "Bundan emin misin?"

Crystal sigarasını aldı, son bir nefes çekti ve söndürdü. "Evet. Birkaç hafta önce."

"Sana söyledi mi?" Bree sordu.

Crystal sertçe başını salladı. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Anlayacağımı biliyordu. Jana daha bebekken babası bizi terk etti. Birkaç yıl sonra yeniden evlendim. Yeni kocam bana kez vurdu. Her seferinde, bunun son olduğuna yemin ederdi. Bir gün, onun bifteğini yaktım. Sarı bir ceket kadar kızgındı. Yüzüme tokat attı. Crystal - o zaman sadece on bir yaşındaydı - aramıza girmeye çalıştı ve ona vurmak için elini kaldırdı." Crystal'ın sesi yükseldi ve kararının akıllıca olmadığını ima etti. "Masanın üzerinden bifttek bıçağını kaptım ve kalçasına gömdüm. Kimse benim kızıma dokunamaz."

"mı?" Bree sordu.

"Onu acil servise bıraktım, eve gittim ve tüm eşyalarını dışarı attım. Birkaç saat sonra arkadaşı onu geri getirdi. Kapıya vurdu ve onu içeri almamı istedi. Onu bir kasap bıçağıyla karşıladım. Daha fazla dikiş isteyip istemediğini sordum. Eğer zorla içeri girerse, onu uykusunda bıçaklayacağımı söyledim. Hemen geri çekildi. Bir daha da başıma bela olmadı." Sigarasını aldı, paketten bir tane çekti ve yaktı. "Jana bana gelip Chevy'nin ona tokat attığını söylediğinde ona ne gerektiğini söyledim. Ona bir kere vurduysa, bir yapacaktır. Eski sevgilimle çok uzun süre bekledim. Onun da aynı hatayı yapmasını istemedim."

"Jana ayrılık konusunda ne hissetti?" Matt sordu.

Crystal gözlerini kıstı. "Üzgündü ama bunun yapması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Hiçbir kadın böyle bir durumda olmak istemez. Onun yanına taşınmasına izin vermişti, yani ona karşı bir şeyler hissediyordu. Jana böyle bir kararı kolay kolay vermez."

"Pazartesi günü bundan bahsetti mi?" Bree sordu.

Crystal başını salladı. "Hayır. Ama kesinlikle dikkati dağılmıştı."

Bir kız çocuğu her şeyi annesine anlatmak zorunda değildir, özellikle de annesinin bir konuda çok güçlü fikirleri varsa.

Konu. Kadınlar arkadaşlarına güvenirdi.

"Jana'nın bağlantı kurabileceğimiz başka arkadaşları var mı?" Matt öksürdü.

"Ally, Noreen ve benden başka mı? Bir düşüneyim." Crystal sigarasını dudaklarına götürdü ve emdi. "Arada bir birlikte film izleyebileceği birkaç kız var. Ama o ezik herifle birlikte olduğundan beri değil. Onun arkadaşları olmasından hoşlanmıyordu."

"Jana'nın hobileri var mı?" Bree sordu. "Sık gittiği yerler?"

"Pek sayılmaz." Crystal tavana doğru duman üfledi. "Okulu bitirmek için para biriktiriyor. Devlet üniversitesinde birkaç ders aldı ama parası bittiği için bu öğretim yılını dondurmak zorunda kaldı. Kızımı bulacak mısın?" Kadının sesi yumuşadı ve Matt'in kalbi kırıldı. Bu kadının zor bir hayatı olmuştu. Şimdi dünyada sahip olduğu tek iyi şey, yani kızı tehlikedeydi.

Bree, "Kayıp kişi raporu doldurmanı istiyorum," dedi. "Ve bana Jana'nın arkadaşlarının isimlerini bul."

Crystal'ın gözleri buğulandı. "Ne istersen yaparım. Sadece kızımı bul. Lütfen."

Matt ve Bree oradan geçerken Sunrise Kafe kapalıydı, bu yüzden sahiplerinin ehliyetlerinde yazan adrese gittiler. Sandy ve Eric Zolek yüz dönümlük bir arazide yaşıyorlardı. Hiç çiçek ya da süs çalıları yoktu. Görünürdeki her şey verimli görünüyordu. Bir sera uzun ve alçak bir şekilde uzanıyordu. , çitlerle çevrili bir bahçenin toprağı sürülmüştü. Tavuklar tamamen kapalı bir kümesin etrafını gagalıyordu. İki ahır, bir garaj ve hatta eski bir silo vardı. Burası pek iyi durumda değildi. Boyalar soyulmuş, çitler sarkmıştı. Ama tavuklar sağlıklı görünüyordu ve kümes temizdi.

Bree park ettikten sonra ön kapıyı çaldılar. Kimse cevap vermedi.

Matt bir motor sesi duydu. "Arkadan dolaşalım. Çiftçilerin çoğu genellikle arazilerinde bir yerlerde çalışıyorlardır."

Evin yanından döndüklerinde traktörün üzerinde bir ağaç kütüğünü tarladan çekmeye çalışan bir adam gördüler. Traktörün tekerlekleri dönerek çamur parçalarını makinenin yirmi metre arkasına gönderdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi biri.

Matt döndü. Ellili yaşılarının ortalarında, bir deri bir kemik kalmıŞ bir kadın, elinde dirgenle büyük ahırdan çıktı. Kot pantolon, göğsünde Sunrise Café logosu olan polar bir fermuar ve diz hizasında lastik çizmeler giymiŞti. Küçük ahırın çift kapısından kol kalınlığında metal bir çubuk sarkıtıldı. Matt büyük ahırın açık kapısından, saman çığneyen inekleri görebiliyordu. Matt ve Bree, ahırın çatısındaki çıkıntının altında kadına katıldılar.

Kadın boştaki elini kalçasına dayadı. "Bu Jana'yla mı ilgili?"

"Evet, hanımefendi." Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Siz Sandy Zolek misiniz?"

"Öyleyim," dedi.

Matt elini salladı. "Tüm bunları sadece ikiniz mi yapacaksınız?"

"Çiftçiliğin çoğunu Eric yapıyor." Traktörün üzerindeki adamı işaret etti. "Ona biraz yardım ediyorum ama çoğunlukla restorani ben işletiyorum."

Matt, "Çok fazla iş var gibi görünüyor," dedi.

"Sunrise Café çiftlikten sofraya." Bir omzunu kaldırdı. "Çiftlik kısmı çok önemli."

Küçük ahırın içinden bir böğürtü duyuldu. Büyük bir şey duvara çarptı ve görünüşe göre yapıyı sarstı.

"Neydi o?" Matt sordu.

"Kocamın boğası." Sandy gözlerini devirdi. "Eric'e birini öldürmeden önce onu bir dondurucu dolusu ete dönüştürmemiz gerektiğini söyledim. İğrenç bir hayvan. Eric başka bir boğaya paramızın yetmeyeceğini söylüyor, bu yüzden ona kaldık."

Traktör, kütüğü çekerek onlara doğru gümbür gümbür geliyordu.

"Son iki gün içinde Jana'dan haber aldın mı?" Bree sordu.

Sandy başını salladı. "Bugün işe gelmediğinde bir şeylerin ters gittiğini ."

"Peki ya dün?" Matt ellerini ceketinin ceplerine soktu. Avucundaki yara dokusu soğuktan ağrıyordu.

Sandy, "İzindeydi, o yüzden nerede bilmiyorum," dedi. "Son çalıştığı gün Salı günüydü."

"Bir şey için endişeleniyor muydu?" Bree küçük bir ürperti geçirdi. "Evet." Sandy polarının fermuarını çenesine kadar çekti. "Bu

Chevy adındaki pislik, yaklaşık bir hafta önce gelip restoranın arkasında onu taciz etmiş. Ondan uzaklaşmak için içeri girmiş. Eric oradaydı. Dışarı çıktı ve onu kovaladı."

Traktör gümbürdeyerek bahçeye girdi. Adam traktörden indi ve kütükten bir zincir çıkardı. Sonra traktöre yeniden bindi ve onu garaja sürdü.

Sandy düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "Tam olarak hangi gün olduğundan emin değilim."

"Güvenlik kamerası var mı?" Bree sordu.

"Sadece üzerinde ve kapılar," Sandy dedi.

"Bizim sistem yükseltilmesi gerekiyor, ancak tüm bu teknoloji paraya mal oluyor."

Onun koca sol ve garaj ve yaklaştı. Sandy onları tanıştırdı. "Bu benim kocam, Eric."

Eric yardım teklif etmedi. Ama sonra, elleri ve geri kalanının çoğu çamurla kaplandı.

Matt, "Güçük temizlemek zor bir iş," dedi.

Eric başıyla onayladı. "Büyükbabam dinamit kullanarak parmaklarını havaya uçurdu, bu yüzden traktör için minnettarım."

Sandy, "Onlara Jana'nın eski sevgilisinin onu restorana kadar takip ettiğini anlatıyordum" dedi.

Eric sıkıntıyla homurdandı.

Sandy devam etti. "Her neyse, Chevy yüz metre kadar uzaktaydı. Kamyonunun yarısı bir teslimat kamyonunun arkasındaydı ve Jana'nın çıkmasını bekliyordu."

"Sinsi davrandığını düşündüm," diye ekledi Eric. "Ona gösterdim." Eli yumruk şeklinde büküldü.

"Onu gördüm." Sandy dudaklarını bükte. "Daha önce hiç sorun yaşamamıştık ama daha fazla kamera ekleyeceğiz."

Eric homurdanarak onayladı.

"Chevy'nin Jana'yı doğrudan tehdit ettiğini duydun mu?"

Bree sordu. Eric başını salladı.

Sandy, "Sayılır. Tartışıyorlardı. Ona kendisini takip edemeyeceğini söyledi. O da buranın özgür bir ülke olduğunu söyledi. Eric dışarı çıkar çıkmaz, Chevy kaçtı."

Matt, "Jana son zamanlarda zor zamanlar geçiriyor gibi görünüyor," dedi. "Hobileri var mı? Arkadaşları? Başı sıkıştığında arayabileceği bir kişi ya da biraz yalnız kalmak istediğinde gidebileceği bir yer olduğunu gösteren herhangi bir şeyden bahsetti mi?"

Sandy parmağıyla dirgeninin sapına vurdu. "Annesiyle ve komşusu Noreen'le konuşuyor. En iyi arkadaşı telefonlarına cevap vermiyordu ve bu onu endişelendiriyordu."

"Ally Swanson?" Matt sordu.

"Kulağa doğru gibi geliyor," diye onayladı

Sandy. Bree, "Ally öldü," dedi.

Sandy eliyle ağzını kapattı. "Oh, hayır." Eric kollarını kavuşturdu ve duruşu sertleşti.

Bree başını salladı. "Geçen gün ormanda bulunan cesetlerden biriydi."

"Eğer Jana öğrenirse ..." Sandy bir an düşünür gibi uzaklara baktı. Sonra elini indirdi. "Çok üzülürdü."

Matt, "Jana'nın halısında kan vardı," dedi.

Sandy'nin bakışları onunkilerden Bree'ninkilere kaydı. "Ona şiddet içeren bir şey mi oldu?"

"Biz de bunu çalışıyoruz," dedi Bree.

"Jana diğer çalışanlardan herhangi biriyle yakın mı?" Matt sordu.

"Bir şeyler içmek için dışarı çıktıklarını ya da buna benzer bir şey yaptıklarını hiç duymadım." Ağzını büken Sandy birkaç saniye bu soru üzerinde düşündü. "Garsonların çoğu benim gibi yaşlı. Jana açık ara en genç olanı. Jana arkadaş canlısı ama tanıdık değil, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Matt başını salladı. "."

Sandy yabanın dişlerini kazıdı. "Sence o seri katil onu yakalamış mıdır?"

"Bilmiyoruz," dedi Bree.

Sandy, "Ben olsam paramı o Chevy'nin kışına yatırırdım," dedi.

Eric sabırsızmış gibi ayaklarını kaydırđı. "İşe gerekiyor. Umarım onu bulursunuz." Arkasını döndü ve ineklerin bulunduğu ahıra doğru yürüdü.

Sandy kocasının kayboluşunu izledi. Sonra Bree ve Matt'e döndü. "Beni eve kadar takip edin. Yemeğe başlamam gerekiyor, size başka ne söyleyebileceğimi de bilmiyorum."

"Jana restoranda herhangi bir kişisel eşya bulunduruyor mu?" Matt, Bree'yle birlikte onun yanına gelirken sordu.

"Hayır. Dolabımız ya da başka bir şeyimiz yok. Herkes çantasını arka dolaba atıyor. Biz aile gibiyiz." Sandy burnunu çekti, etkili tavrı sarsıldı.

"Chevy dışında onu takip eden ya da tehdit eden birinden bahsetmedi mi?" Bree sordu. "Başka endişesi yok mu?"

"Hayır. Sadece o." Sandy dondu kaldı. "Bekle. Bu tam olarak doğru değil. Birkaç hafta önce bir gün, onu takip eden siyah bir araba olduğunu söyledi. Chevy bir Ford kamyonet kullanıyor, ki bunu ironik buluyorum. Jana, o olduğunu anlamasın diye bir araba ödünç almış olabileceğini düşündü. O olduğunu *varsaydı* ama aslında *bilmiyordu*."

"Ne tür bir araba olduğunu söyledi mi?" Matt sordu. Sandy başını salladı. "Hayır. Üzgünüm."

Matt başıyla onayladı. "Ama *araba* dedi, *SUV* ya da *kamyonet* değil?"

"Kesinlikle *araba* dedi ve o bir pikap kullanıyor. Bir ayrım yapıyordu." Sandy'nin gözleri buğulandı. "Jana tatlı bir kız. Onu bulacaksın, değil mi?"

Bree, "Bu davayı çözene kadar çalışacağız," dedi.

Sandy'nin adımları durakladı, sonra tekrar düzeldi. "Sanırım senin işinde söz vermemeyi öğreniyorsun."

Ne Bree ne de Matt cevap verdi. Sandy verandaya doğru yürüdü ve lastik çizmelerini çıkardı. "Bu yağmur bittiği zaman çok sevineceğim. Hiç bu kadar çamur görmemiştim. Bir saniye bekle." İçeri girdi ve bir dakikadan kısa bir süre içinde elinde bir karton kutuyla geri döndü,

Matt'e uzattı. "Eminim bu gece geç saatlere kadar çalışacaksın."

"Evet, hanımefendi." Matt kutuyu aldı ve kapağını açınca ev yapımı bir turta gördü. "Elmalı mı?"

"Evet," dedi Sandy.

"Hediye kabul etmememiz gerekiyor," diye itiraz etti Bree.

Sandy elini kaldırdı. "Yiyecek olmadan Jana'yı bulamazsın ve eminim uzun bir gece geçireceksin. En azından bunu yapabilirim. O zavallı kıza yardım etmek için kendimi işe yaramaz hissediyorum."

Arabaya döndüğünde, Bree pasta kutusuna kaşlarını çattı. "Gerçekten hediye kabul etmememiz gerekiyor."

Matt, "Bu bir pasta," diye homurdandı. "Bazen insanlar yardım etmek ister ama yapabilecekleri sınırlıdır. Ayrıca geç saatlere kadar çalışacağız ve akşam yemeğini kaçıracağız. Şeker yardımcı olur."

Bree teslim oldu. "Evi arayalım ve akşam yemeğinde onlara katılamayacağımızı bildirelim."

Matt kutuyu açtı ve içine çekti. Tarçın kokusu burnuna doldu. "En azından açlıktan ölmeyeceğiz."

Sandy bir konuda haklıydı. Geç bir gece olacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree yemek artıklarını dinlenme odasına taşıdı. Matt'le birlikte dönerken sandviç yemek için durmuşlardı. Matt onun hemen arkasında fırın kutusunu tezgâhın üzerine koydu.

Todd bir fincana kahve dolduruyordu. Kokladı. "Bu da ne?"

"Elmalı turta." Matt kutuyu açtı. "." Todd turtaya doğru ilerledi.

"Akşam yemeği yedin mi?" Bree sordu. Todd başını salladı.

Bree ona kocaman yarım sandviçini uzattı. "Sadece bu yarım sandviçte çeyrek kilo hindi kızartması var."

"Etkileyici." Todd sandviçin bir ucunu açtı ve kocaman bir ısırık aldı. "Davayı gözden geçirmemiz gerekiyor. Davalar mı?"

Bree baş yardımcısına baktı. Triatloncu vücudu her zaman zayıftı ama grip yüzünden kesinlikle kilo kaybetmişti. "Mesajlarımı kontrol etmem gerekiyor. Sen yemek için zaman ayır. O turtadan da biraz al."

Sırıttı. "Yapacağım."

"Konferans odası 10 dakika içinde." Gelen kutusunu kontrol etmek için ofisine yöneldi. Sonra dosyalarını topladı ve cinayet tahtasına yöneldi. Matt zaten oradaydı, beyaz tahtayı inceliyor, notlar ve resimler ekliyordu.

Bree panonun önünde durdu. Trish'in bir fotoğrafı eklenmişti. Matt, Jana'nın fotoğrafını sabitlemek için bir mıknatıs kullanmıştı. İskelet kurbanın yerini işaretlemek için bir X işareti kullanmıştı. Kimliği tespit edildiğinde, fotoğrafı diğerlerine katılacaktı.

Todd elinde dizüstü bilgisayar, bir klasör ve bir parça turta ile içeri girdi. "Çalışırken yemek yiyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

cinayet."

"Kendini aç bırakmak davayı çözmene yardımcı olmaz." Bree masanın başına oturdu. "Uyku yoksunluğu kaçınılmaz. Faydalı olmak istiyorsan kendine iyi bakmalısın. Bu da aç olmasan bile beslenmene öncelik vermen anlamına geliyor." Elmalı turtanın beslenme skalasında çok üst sıralarda yer aldığından emin değildi ama elindekiyle idare ediyordun.

"Benden yemekten daha kötü şeyler yapmam istendi." Todd turtasına yumuldu.

Bree, Ally'nin cinayet defterini açtı; kalın bir klasör olan bu defterde sorgu özetleri, fotoğraflar, laboratuvar raporları ve tanık ifadeleri de dâhil olmak üzere soruşturmayla ilgili tüm bilgiler yer alıyordu. "Elimizde üç cinayet ve bir kaybolma vakası var. Kayıp kız Jana Rynski, cinayet kurbanlarımızdan biri olan Ally Swanson'ın arkadaşıydı. Ancak Jana'nın kaybolmasının Ally'nin cinayetiyle ilgili olup olmadığını bilmiyoruz."

"Öyle." Matt kuru silgi kalemle tahtayı işaret etti. "Kesin bir kanıtım yok, ama tesadüflerden hoşlanmam. Jana tam da Ally'nin cinayeti hakkında onu sorgulamak istediğimiz sırada mı ortadan kayboldu? Ally'nin en iyi arkadaşı olarak Jana bir şeyler biliyor olabilir. Ya da katil onun bir şeyler bildiğini düşünmüş olabilir."

"Zamanlama şüpheli," diye hemfikir oldu Bree. "Benim içgüdülerim de aynı şeyi söylüyor ama eğitilmiş teorilerimiz bir şey ifade etmiyor. Kanıtları takip etmek zorundayız."

"Elimizde çok az şey var," dedi Matt.

Todd elini kaldırdı. "Kalıntıları bulan yürüyüşçülerle başlayayım. Steve'in eski sevgilisini takip etmekten sabıkası olduğunu biliyoruz. Kadının intikam için şikayette bulunduğunu söylüyor. Tutuklama kayıtlarını kontrol ettim. Kızın iddiasını destekleyecek hiçbir fiziksel kanıt yoktu ama savcı onun peşini bırakmadı. Hikaye onun anlatısına uyuyor *olabilir* ama elimizde somut bir kanıt yok. Onu şüpheli listesinde tutmak istiyorum."

"Evet. Listede kalacak." Bree parmak uçlarını şakaklarına bastırarak beyin hücrelerinin daha fazla çalışmasını istedi. "Ally ve Trish arasında herhangi bir bağlantı var mı?"

"Bulabildiğim kadarıyla yok." Todd peçeteyle ağzını sildi. "Trish ve Jana arasında potansiyel bir bağlantı buldum. Trish devlet üniversitesine gitmiş. Jana da öyle ama aynı zamanda değil. Trish Bitten geçtiğimiz sonbaharda başlamış, Jana ise bir önceki öğretim yılında. Yolları sınıflarda kesişmezdi."

Bree, "Üniversiteden kayıtlarını alalım ve aralarında başka bir bağlantı olup olmadığına bakalım," dedi.

Todd boş tabağını masanın ortasına itti ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Bir arama emri üzerinde çalışacağım."

"Geçmiş kontrollerinde ilerleme kaydettiniz mi?" Bree sordu.

Todd dizüstü bilgisayarını uyandırdı. "Tutuklanan tek kişi Ally ve tek bulabildiğim son uyuşturucu bulundurma tutuklaması ve düşürülen fuhuş suçlaması. Jana hiç ceza bile . Trish'birkaç park cezası var, çoğu da üniversite kampüsü yakınlarında, ama hepsi bu kadar." Ekranı kaydırarak ekranına odaklandı. "Kızların hiçbirinin fazla parası yok. Ally'nin kredi kartı yok. Banka hesap bakiyesi beş doların altında. Trish'in babası tüm hesaplarında, birikimlerinde ve çeklerinde yer alıyor. Düzenli olarak küçük meblağlar yatırıyor ama kızın kendine ait fazla parası yokmuş, açıkçası ailesinin de yokmuş. Evleri çatı katından bodruma kadar ipotekli ve faturaları ödemek için para karıştırıyorlar."

Todd sayfayı kaydırmak için durakladı, sonra devam etti. "Jana yaklaşık bin dolar birikim ve birkaç yüz dolarlık çek ile en çok paraya sahip olan kişi. Minimum düzeyde kullandığı ve her ay tamamını ödediği bir kredi kartı var. Hesap geçmişisi düzenli para yatırma işlemlerini ve tutumlu bir yaşam tarzını gösteriyor."

"Daha fazla üniversite dersi almak için para biriktiriyor," dedi Bree. "Peki ya Chevy?"

Todd, "Zaten bildiğimiz kabahat suçlarından başka bir şey bulamadım," dedi. "Chevy beş parasız ve üç kredi kartının da limiti dolmuş. Araç kredisi ödemelerini geciktirmiş. F-150'yakın gelecekte haczedileceğini tahmin ediyorum."

"Şok edici," dedi Matt. "İşi olmadığı için."

Bree, Sandy'nin Jana'nın muhtemelen siyah bir araba tarafından takip edildiğine dair verdiği bilgiyi onlara aktardı. "Belirsiz ama bunu aklımızda tutmalıyız."

Todd tahtaya soru işaretiyle birlikte *siyah bir araba* yazdı. "Ally'nin babasının iki yıl önce büyük bir mali sıkıntı yaşadığını ve iflasını ilan ettiğini doğruladım."

Bree notlarını kontrol etti. "Bu, karısının kanserden öldüğü zaman."

Todd, "Evet, borçların çoğu tıbbi nitelikte görünüyor," dedi. "Son açıklamaları daha istikrarlı görünüyor. Gelen ya da giden fazla para yok. Kiraladığı ev Heath Swanson'a ait."

"Bu onun kardeşi," dedi Bree.

Todd başını salladı. "Bu da çek hesabından çıkan ödemelerin neden gülünç derecede düşük görüldüğünü açıklayabilir. Kardeşi evini sübvanse ediyor."

Bree'nin telefonu titredi. "Ben Stella Dane." "Cevapla" tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü.

"Şerif, sizin için ne yapabilirim?" Stella sordu.

"Trish Bitten'in kayıp davasıyla siz mi ilgilendiniz?"

"Evet." Stella'nın yanıtı sertti.

"Sizi hoparlöre almak istiyorum," dedi Bree. "Matt Flynn ve Baş Yardımcı Todd Harvey de burada."

"İyi," diye kabul etti Stella.

Bree telefonunu masanın üzerine koydu. "Ormanda bulunan kurbanlardan birinin kimliği bugün Trish Bitten olarak belirlendi."

Stella, "Bunu duyduğuma çok üzüldüm, ama bir seri katilin kurbanı olması beni hiç şaşırtmadı," demeden önce birkaç sessizlik oldu.

"Neden söylüyorsun?" Bree sordu.

Stella içini çekti. "Çünkü ona ne olduğuna dair hiçbir ipucu olmadan yeryüzünden koparıldı. Davada hiç ilerleme kaydedemedik. Hayatındaki herkesi araştırdık ama sonuç alamadık. Haftalarca hiçbir ilerleme kaydedemeyince, şef

bizi uzaklaştırdı. Zamanımız olduğunda yine de çalıştık, ancak hiçbir zaman gerçek bir ipucu çıkmadı."

"Aile hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" Bree sordu.

"Bekle. Dosyayı alayım." Hat üzerinden bir ekmece açılıp kapandı. Kâğıtlar hışırdadı. "Bitten'ların epeyce borcu var," diye başladı Stella. "Bay Bitten bir avukat, Grady, Howell ve Bitten'in ortağı. Ortaklardan biri, George Howell, geçen yıl ağır bir kalp krizi geçirdi. Bu onu çok erken emekli olmaya zorluyor. Sadece kırk beş yaşında. Diğer ortaklar, Grady ve Bitten, onun hisselerini satın almak zorunda kaldılar. Tüm ortaklar nispeten geçen olduğu için bu durum beklenmiyordu. Ortaklar Grady ve Bitten satın alma işlemine karşılamak için borç almak zorunda kaldı. Bu mali yük Trish'in hayallerindeki niversiteye gidememesi anlamına geliyordu, ancak ailesi onun bu hayal kırıklığını iyi idare ettiğini söyledi." Stella bir nefes aldı. "İşlem talihsiz ama dürüst görünüyordu. Açıkçası, eğer Grady ve Bitten birini öldürmeye meyilli olsalardı, Howell'ı ldrrlerdı. Eğer lseydi, hayat sigortası sermayesini karşılayacaktı. Borç ile Trish'in kaybolması arasında bir bağlantı bulamadık."

"Not edildi. Aile borcu bir tavşan deliği olabilir." Bu, Bree'nin bunu görmezden geleceği anlamına gelmiyordu.

"Peki ya erkek arkadaşı Jacob Gatt?" Matt sordu.

"Tabii ki ilk baktığımız kişi o oldu. Trish'in kaybolduğu gün babasıyla birlikte buzda balık tutuyordu," dedi Stella. "Jacob ve babasının hikyeleri uyuşuyordu. Trish kaybolduğunda perişan görünüyordu. Tek tanığı babası olduğu için onu şüpheli listemizde tuttuk, ancak onu suça bağlayan herhangi bir kanıtımız yoktu."

"Bize yardımcı olabilecek başka bir şey var mı?" Bree sordu.

"kadarıyla hayır," dedi Stella. "seni ararım.

Bu arada ben de dosyalarımın bir kopyasını çıkarayım."

Bree, "Onları için birini göndereceğim," dedi.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin, ancak davaya yeni gözlerle bakmak daha iyi olabilir. Tanrı biliyor ya, ben hiçbir yere varamadım." Stella'nın sesi biraz buruk . Bree anladı. Bazıları

Bazı davalar ise ne kadar çalışırsanız çalışın asla çözülemiyordu.

Bree teşekkür ederek görüşmeyi sonlandırdı ve kurula geri döndü. Davayı organize ediyorlardı ama soruşturma hâlâ kaotik görünüyordu. Üç cinayet ve bunlarla bağlantılı olabilecek bir kayıp şahısla ilgili tüm soruşturma açılarını kapsayabilmek için daha fazla yardımcıya ihtiyacı vardı.

Todd'a döndü. "Röportaj yapmaya hazır mısınız?" "Evet," dedi Todd.

"Güzel. Matt ve ben şeyi yapamayız. Bir yardımcı bul Trish'in davası üzerinde çalış. Hukuk firmasındaki insanlarla konuş. Trish'in bakıcılık yaptığı komşuları Kier ve Marion Reich ile de görüşebilirsiniz. Erkek arkadaşı ve Trish'in kız kardeşi Diane ile konuşun. Diane ile ailesinden uzakta konuştuğunuzdan emin olun. Eğer Trish ailesinin onaylamayacağı bir şey yapıyorsa, Diane onların kendini tutabilir."

"Yapacağım." Todd notlar aldı. "Eve dönerken SFPD'den dosyaları alacağım, bu gece Dedektif Dane'in raporlarını okuyacağım ve yarın ilk iş bu görüşmelere başlayacağım."

Matt isimleri beyaz tahtaya yazdı ve Todd için büyük T harfiyle işaretledi.

Bree, "ViCAP sorgumuzu güncelleyelim," diye ekledi.

Matt ekledi, "Cesetlerin atılması ilk kez seri cinayet işleyen biri için çok organize görünüyor. Daha önce cinayet işlemişse hiç ."

Todd, "Ben de devlet üniversitesini arayacağım ve Jana ile Trish arasında bir çakışma olmadığını teyit edeceğim" dedi.

"Matt ve ben sabah Shady Acres Motel'de duracağız." Bree telefonundan saati kontrol etti. Kayla'nın yatma saatini çoktan kaçırmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Aktif bir katil onun zamanını istiyordu.

Matt, "Ally'yi kimin hamile bıraktığını bulmalıyız. Birileri biliyor olmalı."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt duştan çıktı, kurulandı ve eşofmanıyla tişörtünü giydi. Küçük banyo penceresinin dışında yine bir yağmur fırtınası vardı. Ağaç dalları rüzgârda sallanıyordu. Bir rüzgâr hafif bir yağmurun cama çarpmasına neden oldu. Bree çoktan duşunu almış ve aşağıya inmişti; artık yemekleri alıp evdeki ofiste yiyeceklerdi. Yatak odasına doğru yürürken kapı hafifçe vuruldu. Odanın karşısına geçti ve kapıyı açtı.

Kayla, ayakları bağlı mavi midilli pijamalarının içinde titreyerek koridorda durdu. Doldurulmuş domuzunu yüzüne yakın tutuyordu. "Bree Teyze burada mı?"

Matt onun önünde çömeldi. "O aşağıda. Ne oldu?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Alt dudağı titriyordu ve sesinde alışılmadık bir sızlanma vardı. Yanakları tuhaf bir şekilde kızarmıştı.

Ateşi varmış gibi görünüyordu, ama o ne bilebilirdi ki?

"Hadi gidip Bree Teyze'yi bulalım." Adam elini uzattı ve kız koklayarak elini tuttu.

Bree'nin bir fincan çay ve bir kâseyle masada oturduğu mutfığa doğru ilerledi. Uğur Böceği ve Brody sandalyesinin yanında oturuyordu. Brody'nin gözleri kapalıydı. Yalvarmak ona göre değildi ama Uğur Böceği'nin dikkati, bir tenis maçı izler gibi Bree'nin kaşığının kâseden ağzına doğru izlediği yolu takip ediyordu.

"Kayla?" Bree kaşığını yere bıraktı.

"Başım ağrıyor," diye mırıldandı Kayla.

Matt buzdolabını açtı ve bir kap risotto çıkardı. Masaya soğuk getirdi.

"Ben termometreyi getireyim." Bree dolaptan süslü bir kızılötesi model çıkardı ve çalıştırdı.

"Annem alnıma dokunarak bunu anlayabilirdi." Kayla burnunu çekti, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Matt'in kalbi bir yumurta gibi çatladı. Kayla bir süredir ağlamamıştı. Annesi öldükten sonraki ilk birkaç ay boyunca her gün ağlamıştı. O zamandan beri inanılmaz bir ilerleme kaydetmişti. Ama hangi hasta çocuk annesini istemezdi ki?

"Dana nerede?" Kayla kolunu kızarmış burnunun altına soktu ve öksürdü, ses ıslaktı ve dürüst olmak gerekirse iğrençti.

"Dana yatmaya gitti," dedi Bree.

Kayla Matt'in kucağına emekledi. Matt şaşırarak arkasına yaslandı ve kollarını ona doladı. Kayla da ona doğru bastırarak domuzuna sarıldı. Bütün vücudu sıcak hissediyordu. Genelde yapışkan biri değildi ve daha önce Matt'e sarılmaktan başka bir şey yapmamıştı. Aynı anda hem üzgün hem de onurlu hissetti.

Bree termometreyi Kayla'nın alnına doğrulttu ve kaşlarını çatı. "Ateşin var."

Kayla başını salladı ve sonra başını Matt'in göğsüne yasladı. "Kulağım ağrıyor."

Matt onun sırtını ovdu ve Bree de ona ateş düşürücü verdi.

Matt'le göz göze geldi. "Yemek yiyebilmen için onu götürmemi ister misin?"

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve neredeyse yeğeni kadar solgun görünüyordu. Matt başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Sen yemeğini bitir."

Sandalyesine yerleşti, birkaç kaşık risotto yedi, sonra kâseyi itti. "Uzun bir gün oldu."

Matt risottosunu tek eliyle yedi, Kayla da diğer kolunun kıvrımına sokuldu. Bitirdiğinde Kayla kendini daha serin hissetti.

"Yatağına dönebilir misin?" Bree ona sordu.

Kayla başını salladı.

"Seni taşımamı ister misin?" Matt sordu.

Kayla ona uykulu bir sırıtışla başını salladı.

"Sana biraz su getireyim." Bree dolaptan yeniden doldurulabilir bir şişe çıkardı.

Matt kollarında Kayla'yla duruyordu. Kızın ağırlığı yoktu. Matt onu merdivenlerden yukarı, odasına taşıyıp yatağına yatırırken Kayla ona sokuldu.

Kayla, "Yarın okula gitmek istemiyorum," diye sızlandı.

Matt, "Ateşin var, o yüzden evde kalabilirsin," dedi.

Doldurulmuş domuzunu onunla birlikte yorganın altına soktu ve Kayla da onunla birlikte yorganın altına sokuldu. Dokuz yaşındayken genellikle olduğundan çok daha büyük davranırdı. Keder bir çocuğu yaşlandırırdı. Matt eve taşındığından beri, Kayla sanki her zaman en iyi davranışını sergiliyordu, rahat değildi, yüzde yüz doğal değildi. Bu gece ilk kez Kayla'nın onu mükemmel olmayacak, sıradan bir çocuk gibi davranacak, hasta, huysuz, hatta biraz muhtaç olacak kadar kabul ettiğini hissetti.

"Bana bir hikaye okur musun?" Kayla sordu.

"Elbette." Matt gururlanarak yatağın kenarına tünedi. Daha önce hiç ondan kendisine kitap okumasını istememişti. Genellikle kendi başına bir kitaba kıvrılırdı. "Hangisini?"

"*Siyah Aygır*." Kara Aygır serisinin tamamı da dahil olmak üzere atlarla ilgili kitaplarla dolup taşan kitaplığını işaret etti.

Matt yıpranmış ciltsiz kitabı açtı. "Bunu çocukken okumuştum."

"Öyle mi?" Kayla yastığına daha da gömüldü. "En sevdiklerimden biri."

"Bir klasik." Okuduğu ebeveynlik kitabından, tanıdık hikâyelerin bir rahatlama kaynağı olduğunu biliyordu. Bazen çocuklar hikâyenin nasıl bittiğini zaten bilmek isterlerdi, buna ihtiyaç duyarlardı. Birinci bölümle başladı. Hikâye ona da tanıdık ve rahatlatıcıydı. Birkaç dakika içinde Kayla'nın gözleri kapandı ve nefesleri derin ve düzenli hale geldi.

Bree odaya girdi ve komodinin üzerine bir su şişesi koydu. Adamın elindeki kitaba kaşlarını kaldırdı.

Bir omzunu kaldırdı. Sayfalar arasında bir yer imi kaydırarak kitabı kapattı ve komodinin üzerine bıraktı. Sonra Bree ile birlikte

odadan dışarı.

Koridorda Bree arkasına baktı. "Umarım iyidir. Bu kadar yapışkan olmak ona göre değil."

Bir kolunu onun omzuna attı. "Çocuklar hastalanır ve bu onun annesi olmadan geçirdiği ilk büyük hastalık."

"Biliyorum." Ama sesi emin değil gibiydi. "Yardım ettiğin için teşekkürler. Önceki hayatımla şimdiki hayatımı bağdaştırmak zor. Hâlâ Everest Dağı gibi istikrarlı bir şekilde tırmandığım bir öğrenme eğrisi oldu."

"Hayatını benimle paylaştığın için teşekkürler."

"İş yükümün bir kısmını üstlenmene izin verdiğim için bana teşekkür mü ediyorsun?" Bree homurdandı.

"Evet." Yatak odasında Matt onu yüzünü kendisine çevirdi. Ellerini onun omuzlarına koydu. Bree'nin çocuklar konusunda ona güvenmesi çok şey ifade ediyordu. "Kalmak için buradayım, hasta çocuklar, talepkâr atlar, ayakkabılarıma kusan bir kedi, hepsi."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri parlıyordu. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Bunun şans değil, kader olduğunu düşünmeyi seviyorum." Cevap onun için basitti. "Seni seviyorum. Çocuklar hayatının büyük bir parçası."

"En önemli kısım," dedi.

O alınmadı. Ailesi her zaman çocuklarına öncelik vermişti. "Yani artık o çocuklar benim de hayatımın büyük bir parçası. O zaman bu işin yürümesinin tek yolu" -aralarında eliyle işaret "bir takım olarak hareket etmemiz. Aksi takdirde birlikte yaşarız ama yine de ayrı hayatlarımız olur. Benim istediğim bu değil." Her şeyi, onun her parçasını istiyordu. Ailesinin sahip olduğu şeyi istiyordu. Bunu tanımlayamasa da, içgüdüsel olarak nasıl hissetmesi gerektiğini biliyordu.

Bu.

Aynen öyle.

Bree gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Takım çalışmasından söz etmişken, sabah ilk iş babamı arayacağım, o da sağlık çantasını alıp kızımı kontrol etmek için buraya gelecek." Matt'in babası emekli bir aile doktoruydu. O ve Kayla son birkaç aydır birbirlerine bağlanmışlardı. Kayla ona büyükbaba demesini istemişti ve Matt'in yüreği erimişti.

Bree gülümsedi. "Baban en iyisi."

"Seni ve çocukları da seviyor." Matt anne babasına her zaman yakın olmuştu, ama son birkaç yıl boyunca onlara hiç bu kadar değer vermemişti. Vurulma olayını ve polislik kariyerini kaybetmesini onlar atlatmıştı. Şimdi de Bree'yi ve onun bütün ev halkını ailelerine katmışlardı.

Matt ve Bree yan yana dişlerini fırçaladılar ve yatağa girdiler. Küçük bir ses, "Kustum," dediğinde Matt gözlerini daha yeni kapatmış gibiydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bree, şafak öncesi ışığına karşı donuk gözlerle uyandı. Uykusuzluktan başı ağrıyor ve bulanıklaşıyordu, bir omzunu gerdi. Başını çevirdiğinde boynu çatırdadı. Yanındaki Kayla usulca horluyordu. Tıkali burnunu telafi etmek için ağzı açık kalmıştı. Ateşi vardı, gecenin çoğunu ayakta geçirmişti.

Bree yataktan kayarak çıktı ve parmak uçlarında aşağı indi. Matt kanepeye uzanmıştı, bir kolu ve iki ayağı minderlerin kenarlarından sarkıyordu.

"Günaydın." Doğrulup gerindi. Bree'nin hissettiği kadar yorgun görünüyordu.

"Sana borçluyum," dedi.

Bir gözünü ovuşturdu. ". Takım çalışması, mu?" "Kusmuk temizlemek çok abartılı görünüyor."

"Böyle bir şey yok," dedi.

Bu adam bir hazineydi. Onu hak etmek için ne yapmıştı?

Bree eğildi ve onu öptü. "Sırtın nasıl? Kanepeye pek sığmıyorsun."

"Ben iyiyim." Ama boynunu kırarken yüzünü buruşturması aksini söylüyordu. "Kayla nasıl?"

"Şimdilik iyi görünüyor. Sonunda uyuyor."

"Güzel." İki elini de başının üzerine uzattı.

Bree mutfağa doğru yöneldi. Dana çoktan kalkmış, elinde ağır kafein kokan bir fincanla masada oturuyordu. Pencereden, bulutlar aydınlanan gökyüzünde yer değiştiriyor ve otlak çitinin yanındaki uzun otlar rüzgârda dalgalanıyordu. "Görünüşe göre fırtına diniyor."

"Umarım öyledir." Dana fincanını yere bıraktı. "Dışarıda gereğinden fazla çamur var. Dün gece Hottie'yi kanepeye gönderen ne oldu?"

Bree ona işin özetini anlattı.

"Zavallı çocuk." Dana ayağa kalktı ve mutfağa geçti. "Onu çocuk doktoruna götürmem gerekiyor mu?"

"Henüz değil. Muhtemelen şu grip yüzünden.

Matt'ın babası muhtemelen ."

"Tamam. Güzel." Dana süslü kahve makinesinin düğmelerine bastı. "Sanırım mümkün olan en derin ve en karanlık çamuru istiyorsun."

"Doğru varsayıyorsunuz. Fasulyeleri kendim çiğnemekten bir adım uzakta olmak istiyorum. Neredeyse bir adım."

." Dana kolları çalıştırdı ve makine vınladı.

"Hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum. Yaşlandım." Bree buzdolabını açtı ve dolu rafları inceledi. Hiçbir şey ilgisini çekmedi. Buzdolabını kapattı. "Matt'le dün gece çalışmamız gerekiyordu ama plan bozuldu."

"Olur böyle şeyler."

Bree bir kahve fincanına uzandı.

Ama Dana tek parmağını kaldırarak onu durdurdu. "Sabırlı ol. Mide zarını yakmaman için sütü köpürtüyorum." Köpüğü küçük bir fincana boşalttı ve üzerine çamuru döktü. Çok sert bir kahve kokusu mutfağı doldurdu. Matt sanki kokuyla çağrılmış gibi kapı aralığında belirdi. Avının kokusunu alan bir kurt gibi sesli sesli soludu.

Dana, Bree'ye cappuccino'sunu uzatırken ona baktı. "Sırada seninki var."

"Sen en iyisisin," dedi.

"Biliyorum." Dana espresso makinesini usta bir barista gibi çalıştırdı. Makine sanki kolları hidrolikmiş gibi tıslıyordu.

Tezgâha yaslanan Bree bir yudum aldı. Acı biranın beyin hücrelerini harekete geçirmesini diledi.

Ayaklar süründü ve Luke kapı aralığında belirdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü Dana'nın köpürttüğü süt kadar solgundu. Öksürdü, sesi sıkıntılı bir liman foku gibiydi.

"Uh-oh." Bree ona yaklaştı ve elini alnına koydu. "Çok ateşlisin." Belki de sihirli avucunu geliştiriyordu.

"Hasta olamam." Tekrar öksürdü. "Bugün büyük bir İngilizce sınavım var."

"Üzgünüm," dedi Bree. "Kız kardeşinin de ateşi var. İkiniz de bugün okula gitmeyeceksiniz. Her iki okulu da arayacağım."

"Yemek mi yemek istersin yoksa yatağı mı dönmek istersin?"

Dana ona sordu.

"Yemeğini ye, sonra yatağına dön." Arka kapıya doğru yürüdü, omuzları çökmüş, adımları yavaştı.

"Bekle." Bree ayağı kalktı. Luke'un soğuk ve nemli ahırda kalmasını istemiyordu. "Bu sabah atları besleyeceğim, sonra da Adam'ı arayıp yardım etmesini isteyeceğim."

"Tamam. Teşekkürler. Öğretmenime e-posta göndermem gerekiyor." Luke masadaki sandalyeye oturdu ama dizüstü bilgisayarına uzanmak yerine başını katlanmış kollarının üzerine koydu.

"Dinlenmen gerek. Daha iyi olduğunda testi yaparsın." Bree ceketini giydi.

"Altı günden fazla kaçıraramam," dedi dirseğinin doğru.

"Altı *mazeretsiz* gün," diye düzeltti Bree. "Ve bu yıl şimdiye kadar sadece üç gün devamsızlık yaptın." şu anda okulun devam politikasından daha fazla nefret ettiğı bir şey yoktu.

Başını kaldırmadan iç çekti.

"Endişelenmeyi bırak." Bree ahır çizmelerini giydi. "Yardımcılarıma söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Herkes hastalanır. İyileşmeye odaklanırsan, işine daha çabuk dönersin."

Matt, "Ben atlarla ilgilenirim," dedi. "Sen telefon görüşmelerini yap."

Bree çalışırken küçük kardeşini hoparlörden aradı. "İki çocuk da hasta. Bu öğleden sonra atlara yardım edebilir misin?"

"Elbette." Adam sorulduğu için memnun görünüyordu. "Çocuklar iyi mi?"

"Muhtemelen ortalıkta dolaşan griptir. Grip olmak istemiyorsanız evden uzak durun."

"Bana sadece ne yapılması gerektiğini söyle." Adam son bir yılda uzun bir yol kat etmiş, içe dönük doğasının üstesinden gelerek çocukların gerçek bir amcası olmuştu. "Ben hepiniz için buradayım."

Bree, yalnızlık eğiliminin aileden geldiğini düşündü. *Hepimiz uzun bir yoldan geldik.*

Ona bir talimat listesi verdi. "Unutursan diye ahıra asılmış bir beslenme çizelgesi de var."

"," dedi Adam.

"Ahırları temizlemek senin için sorun olmaz mı?" Bree sordu. Sekiz yaşına kadar bir çiftlikte yaşamıştı. Gübre onu rahatsız etmiyordu. Adam orada sadece ilk yılını geçirmişti. Kokuya karşı duyarsızlaşmamıştı.

Homurdandı. "Sevmeyeceğim ama bu işi halledeceğim."

Bree güldü. "Evet. Kimse sevmiyor ama bugün spor salonuna gitmene gerek kalmayacak."

"Dana'ya mesaj atıp onun da mağazadan bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soracağım."

"Teşekkürler, Adam."

"Aileler böyle yapar, değil mi?" Adam kıkırdadı. "Sanki biz biliyoruz da. Gerçek bir aile olmaya başladık."

"Bu doğru değil," dedi Bree. "Erin'i ve çocukları her zaman destekledin." Ne var ki Bree, şimdi tüm kalbiyle pişmanlık duyduğu gibi, pek de özenli davranmamıştı.

"O sadece paraydı." Adam'ın sanat eserleri çok revaçtaydı. "Bu daha zor. Bu çaba ve bilinçli düşünce gerektiriyor, en azından benim için. Çocuklar için ne yapacağımı her zaman bilemiyorum."

"Ben de, ama öğreniyoruz ve deniyoruz. Bence önemli olan denemek. Orada olmak ve bunun her zaman olacağını bilmelerini sağlamak."

"Bunu yapabilirim. Dana'ya öğleden önce bir şeye ihtiyacı olursa beni aramasını söyleyin."

"Yapacağım." Bree aramayı sonlandırdı.

Kayla kapı aralığında belirdi. "Bree Teyze? Kendimi yine kötü hissediyorum." "Ah, tatlım." Bree küçük kıza döndü ve alnına dokundu. "Yanıyorsun." Hasta çocuklarla ilgili çok az deneyimi vardı. İlk yıl yaşadıkları zorluklar daha çok duygusaldı.

fiziksel olmaktan çok. Ama beyninin derinliklerinde bir yerden bir ses, "*Biraz tost ye tatlım,*" diyordu. *Aç karnına ilaç alamazsın.*

Bree durakladı. Bunun annesinin sesi olduğunu *biliyordu*. Çocukluğuna dair pek iyi anıları yoktu. Sahip olduğu anıları da istememişti. Bree kardeşlerini arka verandanın altında saklarken babası annesini vurduğunda sekiz yaşındaydı. Bree o zamana ait bazı anıları -annesininkiler de dahil olmak üzere- kendini savunmak için bloke etmişti. Bir çocuk kendini kapatmadan önce ancak bu kadar travmaya dayanabilirdi. Ama şimdi, ses çok net geliyordu.

Neden? Bu anı neden birdenbire göldeki bir şamandıra gibi yüzeye çıkmıştı? Gözlerini kapadı ve bir imge yaratmaya çalıştı, ama hiçbir şey belirmedi, kendini boşlukta hissetti, kederi akmayan gözyaşları gibi içine doldu. Sahip olduğunu bilmediği otuz yıllık bir anıyı nasıl kaçırabilirdi?

Bölümlere ayırma konusunda her zaman başarılı olmuştu ama son zamanlarda bu süper gücü onu başarısızlığa uğratiyordu. Kendi duygularıyla temasa geçmek ona daha iyi bir gardiyan olması için gereken araçları sağlıyordu ama bunun da bir dezavantajı vardı. Kendi çocukluk kederini hiçbir zaman tam olarak atlatamamıştı. Çocukların kendilerinininkiyle başa çıkmalarına yardım etmek için bunu yapması mı gerekiyordu? Çünkü her ikisi için de zamanı olduğunu düşünmüyordu.

Başını öne eğdi. Bir elini alnına bastırdı, yorgunluk ve keder sıkı bir ağrıya dönüşmüştü.

Omzuna dokunan bir el o anı bozdu. Bree başını kaldırdı. Dana yanında durmuş, endişeli görünüyordu.

Dana'nın parmakları gerildi. "İyi misin?"

"Evet. Sadece başım ağrıyor. Bir espresso daha alabilirim." Dana kuşkuyla kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi.

Bree kâbus şeridindeki yolculuğunu durdurdu ve Kayla'ya odaklandı. "Bir şeyler yiyebilir misin?" Bree bu tavsiyenin doğru olup olmadığını bile bilmiyordu ama bunu tekrarlamak garip bir şekilde rahatlatıcıydı, sanki annesinin küçük bir parçası onun içinde hayatta kalmış gibiydi.

"Sanırım öyle." Kayla'nın sesi küçük ve yürek parçalayıcıydı. Dana onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi. "Sana kahvaltı hazırlayım."

"TAMAM." Kayla burnunu çekti.

Bree onun başının üstünü öptü. "Bugün işe gitmek zorunda olduğum için üzgünüm."

"Sorun değil." Ama Kayla'nın sesi o kadar üzgün geliyordu ki Bree o anda istifa mektubunu göndermek istedi. Sonra bir katilin ilçesindeki genç kadınları hedef aldığını ve Bree'nin onu durdurması hatırladı. Sorumluluğun ağırlığı altında ezildiğini hissetti.

Nasıl gidebilirdi ki? Açıklıktaki üç cesedi ve Jana'nın halısındaki kan lekelerini hayal etti. Nasıl gitmezdi?

Bir gün Kayla da o açıklığa atılanlar gibi genç bir kadın olacaktı.

Yeğenine sarıldı. "Seni sonra ararım."

Kayla başını salladı.

Dana kapıya doğru işaret etti. "Bunu ben hallederim ve bir sürü yardımcım var. Gidin."

Bree başını salladı, iğ botlarını ve üniforma ceketini giyerken sesi çıkmıyordu. Arkasına bakmadı ve Matt'le birlikte arka kapıdan çıktılar. Nemli hava ıslak bir havlu gibi yüzüne çarptı. Aracına doğru yürüdü ve direksiyonun arkasına geçti.

"Çocuklar iyi olacak." Matt emniyet kemerini bağladı.

"Biliyorum." Bree motoru çalıştırdı. "Ama onları terk ettiğim için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum."

"Bu muhtemelen hiçbir zaman değişmeyecek."

"Bunu ben de biliyorum." Ön cam buğulandı ve Bree buz çözücüyü ve silecekleri çalıştırdı, bu da buğuyu buzlu, ıslak bir kavisle bulaştırdı. "Bunun ne kadar berbat bir his olduğunu anlatamam. Bana ihtiyaçları var ve ben orada olmamayı seçiyorum."

"Ortalıkta dolaşan bir seri katil var. Çocuklarda virüs var ve babam -doktor- onlara bakacak. Bu pek bir seçenek değil."

"Beynim bunu biliyor ama kalbim umursamıyor." Bree ellerini kalorifer peteklerine doğru uzattı. "Bu durumda olacağımı hiç düşünmemiştim. Yalnız ve mutsuz olmayı planlamıştım,

Hayatımın geri kalanında puslu, neon, noir bir varoluş içinde katilleri kovalamaya odaklandım."

"Varoluşsal krizinizde size yardımcı olamam, ama temizlenecek daha fazla kusmuk varsa, adaminiz benim."

Bree gülümsedi, yüzü yumuşadı. Uzandı ve kendi buz gibi elinden yirmi derece daha sıcak elini tuttu. "Umarım seni ne kadar takdir ettiğimi biliyorsundur."

"Seviyorum." Matt onun elini avuçlarının arasında sıkarak ısıttı. "Küçük şeyler önemlidir."

"Bunu duydum." Bree, havalandırma deliklerinden üflenene hava ısınırken ön camın sihir gibi temizlenmesini izledi.

Geri vitesine taktı. Bree arka camdan dışarı bakmak için döndü. Geri görüş kamerası daha iyi bir görüş sağlıyordu ama eski alışkanlıklar devam ediyordu. Lastikleri kaygan toprakta dönmeye başladı. Çamur uçu ve Bree gaz pedalını gevşetti. Vites kolunu ve gaz pedalını kullanarak, lastikler sıkışana kadar aracı ileri geri salladı.

SUV geri geri gitti. Bir şey gıcırdadı, sonra kırıldı. Yukarıdan su ve yapraklar düştü. Büyük bir bohça ağaç dallarından aracın üzerine, kaputu bükene bir gümbürtüyle düştü. Paketin ucu Bree'nin yüzünün önündeki cama, ikinci kattaki bir pencereden karpuz fırlatılmış gibi ses çıkaran mide bulandırıcı bir şapırtıyla çarptı. Ön camda bir çatlak oluştu ve dışarı doğru örümcek ağı gibi yayıldı. Daha fazla yaprak, küçük dallar ve su damlacıkları yağdı.

Bree'nin kalp atışları hızlandı ve geriye doğru sarsıldı, kafatasının arkası koltuk başlığına çarptı. Paket torpido şeklindeydi ama Bree'nin ön camına saplanan uç kısmının şekli bir bowling topu büyüklüğündeydi.

Ya da bir insan kafatası.

Onun yanında Matt'in nefesi kesildi. Elleri gösterge panelini desteklemek için dışarı fırladı. "Bu da ne-"

Bree cevap veremedi. Boğazı daraldı. Sanki bir kokteyl kamışından nefes alıyormuş gibi hissetti. Gözleri bohçaya kilitlenmişti. Korkunç bir araba kazasının tanığı gibi, hatta

Ne olduğunu görmek istemese de gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

Çevresel görüşünde Matt'in de donup kaldığını, bakışlarının benzer şekilde perçinlendiğini gördü. Güneş bir bulutun arkasından kayarak çıktı, parlaklığı neredeyse kör ediciydi. Bir spot ışığı gibi parlıyordu. Bree bu zoraki berraklığa karşı gözlerini kapatmak istedi. Beyni kamuflaj muşambasını tanımak istemiyordu ama gördüklerini de inkâr edemiyordu. Neye sarıldığını biliyordu, başka bir bedene.

Matt nefes verdi.

"Siktir." "Evet."

Başka bir şey söylemeden arabanın kapısını açtı. Matt de aynısını yaptı. Garip bir eşzamanlılık içinde hareket ettiler, her biri sıırılsıklam yere bastı ve cipin kaputunun üzerinden diğerine döndü, hareketleri birbirini yansıtıyordu. Bree onun aynı derecede acımasız bakışlarıyla karşılaştı. Sonra hep birlikte gözleri yukarıya, aracın üzerindeki ağacın kırılmış, damlayan dallarına ve tekrar aşağıya kaydı. Matt büyüyü bozdu ve düzeni incelemek için arkasını döndü.

Bree'nin üzerinden gerçeküstü bir his geçti, sanki bu sahneyi yaşamak yerine bir filmde izliyormuş gibiydi. Hâlâ inanamamanın büyüüne kapılmış bir halde cesede bakıyordu. Bir ip, ölü bir yılan gibi bedenin üzerinde gevşekçe uzanıyordu. Sadece ip olmadığını fark etti. Siyah paracord. Cipin üstünden sarkıyor ve aracın arkasında kayboluyordu.

"Dün gece yağın yağmur burada olabilecek ayak izlerini sildi süpürdü." Matt aracın etrafında dönerek zemini inceledi. Cipin arkasında durdu. "Basit bir düzenek. Cesedi ağaca koydu, ipi de senin tamponuna bağladı. Geri geri gittiğinizde, ip cesedi ağaçtan çekmiş ve ceset aracınızın üzerine düşmüş."

"Cesedi ağaca nasıl çıkardı?" "Onun güçlü olduğunu zaten biliyoruz."

Bree elini cebine attı ve el yordamıyla bir eldiven buldu. Çekiştirerek eline geçirdi. İleri uzanırken parmakları titredi, kolu muşambanın ucuna doğru uzandı. İki parmağıyla kenarı kavradı ve kumaşı hafifçe kaldırarak sarı saç yığınını ortaya çıkardı. Saçın yan tarafına kan bulaşmıştı.

başın altında. Daha uzun saç telleri yüzü bir perde gibi örtüyordu. Avluda aniden bir rüzgâr esti, şiddetli bir hava akımı ölü yaprakları karıştırıp Bree'nin ayaklarının dibindeki çamurlu zemine savurdu. Rüzgâr saçları yakalayıp kurbanın yüzünden uzaklaştırdı.

Jana Rynski'nin soğuk, ölü gözleri ona bakıyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Uber'inin arka koltuğuna yerleşen Grace koltuk başlığına yaslandı. Yorgunluk tüm vücudunu sarmıştı ve henüz vardiyasında bile çalışmamıştı. Nasıl idare edecekti? Ne o ne de Riley iyi uyuyabilmişti ve Grace kahvaltıya ve sabah işlerine yardım etmek için şafaktan önce kalkmıştı.

Ve şimdi hamileydi. Ama nasıl? Howard'la hiç korunmasız seks yapmamıştı. Ona her seferinde prezervatif taktırmıştı. Ödün vermeyi reddettiği tek şey buydu - Howard onu yumrukladığında bile.

Ama yine hamile kalmıştı.

Elinde tuttuğu telefon çaldı. Ekrandaki tanımadığı telefon numarasını okudu. Normalde, arayanı tanıyamazsa telefonlara cevap vermezdi ama bugün işe başlaması planlanmıştı. Yeni müdürünün ya da İK'dan birinin arıyor olma ihtimali onu "Cevapla" tuşuna basmaya itti. Bu işe ihtiyacı vardı. Lise diplomanız yoksa iş bulmak kolay değildi. Okula geri dönmek istiyordu ama tek başına bunun mümkün olmadığını düşünüyordu.

"Bana ihtiyacın var." Howard'ın sesi kızarmış yağ gibi içinden geçti.

İç organları korkmuş bir armadillo gibi kıvrıldı.

Numarasını engellemişti, bu yüzden ya ödünç bir telefon kullanıyor ya da numarasını taklit ediyordu. Her iki durumda da, onun aldatmacasını ve kızgınlığını iliklerinde hissetti. Telefonu kapatmalıydı ama bu düşünce onu güçsüz hissettirdi. Zayıf olmaktan yorulmuştu.

Cevap vermeden önce kendini destekledi, sesini düz tutmaya çabaladı. "Benimle iletişime geçmemen gerekiyor."

"Bunun ben olduğumu kanıtlayamazsın. Senin sözüne karşılık benimki." Sesi kendini beğenmiş ama ayıktı, bu da bir sorun olabilirdi. Sarhoş Howard dengesizdi. Ayık Howard ise hesapçıydı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

Sesi alçaldı ve kalitesizleşti. "Sırrını biliyorum. Bu sabah nereye gittiğini biliyorum."

Uber'den yayılan sığağa rağmen Grace'in ruhu buz kesti. Onu takip mi ediyordu? Uber'in arka camından baktı ama BMW'sini göremedi. Bir telefon ödünç almıştı. Belki de bir araç ödünç almıştı. Her yerde olabilirdi. Tüyleri diken diken oldu.

"Ne?" Sesinin titremesinden nefret ediyordu.

"Sırrını biliyorum," diye tekrarladı Howard, ses tonu ifadeyi bir tehdiye dönüştürmüştü.

Korku Grace'in göğsünde gümbürdedi. O tek heceli yanıtta titremeyi duymuştu ve her zamanki gibi onun zayıflığı onu heyecanlandırmıştı. Bir parazit gibi ondan besleniyordu. Onu korkutmak onu mutlu ediyordu. Hayır, mutlu etmiyordu. Howard asla mutlu olmazdı. Ama onu manipüle etmekten hastalıklı bir zevk alıyordu.

"Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?" Adam cevap beklemedi ve adam anlattıkça kadının korkusu dehşete ve tiksintiye dönüştü.

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadı.

Güldü ve sesi alçaldı. "Çocuğunu elinden alıracam. Kendini bile geçindiremiyorsun. Korkunç bir annesin."

Boğazı un gibi kurumuştu. Ona iğneleyici bir karşılık vermek istedi ama tek bir kelime bile edemedi. Bir çaresizlik dalgası onu vurdu. Eğer oturuyor olmasaydı, dizlerinin bağı çözüldü. Ondan asla kaçamayacaktı.

Onun dehşetini yankılayarak, agresif bir tonda fısıldadı, "Sen benimsin. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Bir saat sonra, adli tabip muşambayla sarılmış cesedi incelerken Bree ıslak çimlerin üzerinde büzülmüştü. Bir düzine metre ötede Matt iki adli tıp teknisyeniyle görüşüyordu.

Cipin etrafında dönerken, genellikle soğukkanlı ve profesyonel olan Dr. Jones nadir görülen bir duygusal patlama yaşadı. "Ne oluyor lan?"

Bree iki elini de havaya kaldırdı. Bu hareket uygun bir şekilde çaresiz hissettirdi.

Onun gibi.

"Kurbanlarını saklamaktan onları yüzünüze karşı sergilemeye mi geçti?" Dr. Jones eldivenlerini alıştırılmadık bir şiddetle taktı.

"Aynen öyle oldu." Ama Bree'nin kafası sorularla doluydu. "Bu pek mantıklı değil."

"Hayır." Dr. Jones, "Çocuklar görmedi, değil ?" diye sordu.

Soru Bree'nin bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hayır. Neyse ki evdeler. Ceset kaldırılır kaldırılmaz Matt'in ailesi onları almaya gelecek." Ne yazık ki adresini halktan gizlemenin bir yolu yoktu. Herkes onun nerede yaşadığını biliyordu. "Onları göndermekten ne kadar nefret etsem de -ikisi de grip- burada nasıl kalabilirler bilmiyorum."

"Bunu yaşadığınız için hepinizden özür dilerim." "Teşekkürler."

"Yaptığınız şey önemli." Dr. Jones mavi eldivenli eliyle cipin üzerindeki cesedi işaret etti. "Ve bu da kanıtı. Bu pisliği yakalamalıyız."

"Var." Bree başını salladı. Boyun kasları o kadar gergindi ki, küçük bir hareket bile neredeyse acı veriyordu. Boynunun dibindeki bir düğümü ovuşturdu ama düğüm çözülmeyi reddetti.

Dr. Jones muşambanın kenarını kaldırdı. "Onun kim olduğunu bildiğinizi mi söylediniz?"

"Evet. Adı Jana Rynski." Bree cebinden telefonunu çıkardı ve Jana'nın bir fotoğrafını aradı.

Adli tabip başını sallayarak onayladı. "Onaylayacağız." Muşambayı yere bıraktı. "Tıpkı ilk üçü gibi onu da masanın üzerinde açacağım. İlk bakışta sunum diğerlerine benziyor gibi görünüyor ama varsayımlarda bulunmak istemiyorum."

"Her zaman farklı bir katilin imha yöntemini kopyalama ihtimali vardır." Bree dava detaylarını saklamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bilgi her zaman sızardı. "Ama Jana, Ally Swanson'ın yakın arkadaşıydı, yani davalar zaten bağlantılı."

"İl'lerin altını çizip, t'lerin üstünü çizeceğiz." Dr. Jones geri çekildi. "Burada yapabileceğim başka bir şey yok. Onu morga geri götüreceğiz. Önünde iki tane var ama en kısa zamanda programa girecek."

"Çok memnun ." Bree, ME'nin çalışmasına izin vermek için kenara çekildi.

Matt yaklaştı. "Hapishaneyi aradım. Chevy hâlâ orada. Henüz kefaletini ödemedi. Bunu o yapmadı." Ağacı işaret .

Bree, "Cinayetten suçlu olup olmadığını anlamamız için ölüm zamanına ihtiyacımız var" dedi.

Matt devam etti. "Dün geceki yağmur fırtınası muhtemelen izlerle birlikte kanıtları da götürdü ama adli tıp deneyecek."

Bree herhangi bir kanıt bulamayacaklarını düşündü. "Garaj yolunu kullanmadı. Hareket sensörü aracını algılayabilirdi. Eve de yaklaşamazdı, yoksa alarm sistemi uyarı verirdi."

Matt'in kardeşi evi bir kumarhaneye rakip olacak kadar güvenlikle donatmıştı. Ahırda bile kameralar ve sensörler vardı.

"Nolan'a park alanına bir güvenlik kamerası ekleteceğim. Kablo döşemesi için bir elektrikçi çağıracağız, belki bir devre daha ekleriz."

Hayal kırıklığı Bree'nin göğsünde kabardı. Sesi akordiyon tel gibi keskin ve gergin çıktı. "Neden tepesinde elektrik akımı olan sekiz metrelik bir çit değil? Silahlı muhafızlar ve kuleler? Çiftliği bir hapishaneye dönüştürebiliriz."

Matt elini onun omzuna koydu. "Her şey yoluna girecek." "Öyle hissetmiyorum."

Matt gözlerini kısarak sokağa doğru baktı. "Caddeye park edip onu buraya tağımıŒ olmalı, tıpkı açıklıktaki cesetlere yaptığı gibi." Dönüp tekrar cesede baktı. Adli tabibin asistanı bir sedyeyi cipin yakınına yerleştiriyordu. Üstünde siyah bir ceset torbası açık bir şekilde Jana'nın cesedini bekliyordu. "Zaten evde olsaydık, aracın tepesinde durabilirdi."

Gözünde canlandırmaya çalıştı. "Sokaktan bir merdiven taşımadığı sürece, bunun kurulmasının tek yolu bu."

"Merdiven ses çıkarırdı."

"Dün gece Kayla ile meşguldük," dedi Bree. "Uykuya daldığımda bahçede bir roketin fırlatıldığını bile duymazdım."

"Ama Brody yapardı."

"Evet. Doğru. O yanımdayken kendimi hep daha iyi hissediyorum," diye onayladı Bree. "Ama neden? Neden bu riski göze aldı? Diğer üç cesedi saklamak için çok dikkatliydi."

"Bu"-Matt elini uzattı-"yüzünüze karşı cesurdu."

"Evet. Bundan hoşlanmadım." Çiftlik evi Bree'nin bakışlarını tekrar üzerine çekti. Tuhaf ve rahat olan bu ev, geniş verandasından inek şeklindeki posta kutusuna kadar bütünlük yansıtıyordu. Burası evdi ve kötülük tarafından istila edilmişti.

Matt, "Çocuklar iyi olacak," dedi.

"Biliyorum. Ailene minnettarım." Eğer Bree çocukların büyükanne ve büyükbabası olacak kişileri kendi seçecek olsaydı, George ve Anna Flynn'den daha iyisini bulamazdı. Neredeyse gülümseyecekti ama arabanın kaputundan sedyeye kayan cesedin sesiyle ağzının kenarı buz keşti. Katil Bree'nin nerede yaşadığını biliyordu. Onun hakkında daha ne kadar şey biliyordu? Çocukları Flynn'lerin evine kadar takip etmek ne kadar zor olabilirdi ki? "Ailenin alarmı var, değil mi?"

"Emin olabilirsin. Nolan onları ayarladı. Sağlam ve kullanmalarını sağlayacağım."

"Tamam. Güzel." En ufak bir dokunuşta milyonlarca parçaya ayrılabilir donmuş bir heykel gibi hissediyordu. *Bir arada tut, lanet*.

"Onu yakalayacağız."

"Öyleyiz." Bree zihinsel olarak kalbinin üzerine bir çarpı işareti çizdi, kız kardeşine ya da daha doğrusu kız kardeşinin anısına bir söz daha verdi.

Yoldaki hareketlilik dikkatini çekti. İki koşucu sarı çizginin üzerinde durmuş, aval aval bakıyorlardı.

Matt nefesinin altından, "Kahretsin," dedi.

Bree, basının gelişini cesedin kaldırılmasından sonra ertelemek için telsizle iletişimi kesmeye dikkat etmişti. Arazisinin etrafında bir düzineden fazla insan dolaşıyordu: adli tıp teknisyenleri, adli tabip ve yardımcısı ve bir avuç polis memuru. Hiçbiri telsiz sessizliğini bozmadı. Hepsinin kendi aileleri vardı. Anlıyorlardı.

Koşu yapan iki kişi gözlerini dikip bakmaya başladı. Biri cep telefonunu çıkardı ve kol mesafesinde tuttu, belli ki fotoğraf ya da video çekiyordu.

Öfke Bree'nin göğsünde bir meşale gibi yandı. Araba yolundan aşağı, yola doğru yürüdü. Bu bölgede evler geniş aralıklarla sıralanmıştı. En yakın komşusu yarım mil ötedeydi. Koşucuların ikisini de tanı mıyordu ama ikisi de uzun mesafe koşucularının ultra zayıf yapılarına sahipti. Kırklı yaşların ortalarındaydılar, siyah koşu pantolonları ve pahalı marka logoları olan parlak renkli ceketler giymişlerdi.

Sesini kalbinde biriken öfkeden arındırmak için iki yoga nefesi aldı. Bunun burada ona bir faydası olmayacaktı. Kibar bir ses tonuyla konuştu. "Affedersiniz. Lütfen çekimi durdurur musunuz?"

İşaretle ona bakmayan kameralı adam alay etti. "Bu konuda hiçbir şey yapamazsın Şerif." Yüzü iğrenç bir alaycılığa büründü. "Burası kamuya açık bir yol ve kamusal alanda mahremiyete dair hiçbir yasal beklenti yoktur. Birinci Anayasa Değişikliği falan."

Bree alaycı bir karşılık verdi. Bir yoga nefesi daha. *Nazik ol. Bekleyeceği son şey bu.* "Buralarda mı yaşıyorsun?"

Gözleri telefon ekranından Bree'ye kaydı. Şaşkınlık gözlerinde parladı. Beklediği -belki de istediği-

yüzleşme. Bunu ona vermeyecekti. On beş dakikalık kıskırtıcı internet şöhretini başka bir yerde bulması gerekecekti.

Kaşlarını çattı, belli ki şüphelenerek onu süzdü. "Birkaç mil uzakta."

Diğer adam koşan ortağından uzaklaşmak istercesine birkaç adım uzaklaştı.

"O zaman komşuyuz." Bree elini uzattı. "Ben Bree Taggart."

Çekim yapan adam kamerayı indirdi, tereddüt etti ve kızın elini tek bir kez sıktı. Sanki avucu yanmış gibi onu serbest bıraktı. "Kim olduğunu biliyorum."

"Adın ne senin?" Elini bıraktı.

"Bana kabadayılık taslayamazsın. Kardeşim bir avukat," dedi her şeyi bilen bir sesle. "Herhangi bir suç işlemedim ya da herhangi ihlalim olmadı. Size adımları söylemek zorunda değilim."

Bree gözlerini devirdi ve derin bir iç çekti. Bu adam bir münakaşaya hazırlanıyordu. "Hayır, yok. Ama biz komşuyuz."

Ellerini ceketinin yan ceplerine soktu ama cevap vermedi.

"Bir *komşu* olarak sizden evimi internete koymamanızı rica ediyorum. Burada çocuklar yaşıyor." Bir an için bu gerçeğin kafasına dank etmesine izin verdi. Bunu yapmasını gerektiren hiçbir yasa yoktu, genel ahlak kuralları dışında. "Evlerini haberlerde görmek onları üzecektir."

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Onun ahlaki çekiciliği, dolu bir mesane gibi onu son derece rahatsız etti. Eve doğru başını salladı. "Ne oldu?"

Bree yakında haberlere çıkacağını biliyordu ve dürüst olmaya karar verdi. Ona söyleyerek kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Eğer birazcık verirse, belki o da verirdi. "Birisi evime bir ceset bıraktı."

Şok gözlerini genişletti. Bakışları adli tabibin minibüsüne kaydı. Bree omzunun üzerinden baktı. Bu açıdan bakıldığında minibüsün yan tarafındaki amblem okunmuyordu ve bir devriye aracı sedyenin görüşünü engelliyordu. Bree, ona

şüphenin faydası. Belki de işin içinde ölüm olduğunu bilmiyordu. Belki şimdi bilse daha az pislik olurdu. Geri döndü.

Kıpırdamadan durdu. "Seri katil mi? O burada mıydı?"

"Emin değilim." Tereddüt etti. "Ama kayıt dışı olarak, bir komşudan diğerine, sanırım öyle."

"Bu çok boktan." Koşu ayakkabısının burnunu asfalta sürttü, hâlâ kaydını düşünüyordu.

"Hadi ama Phil," dedi arkadaşı. "Sadece videoyu sil. O sapığın dikkatini çekmek istemezsin."

Phil bir kedi olsaydı, arkadaşının yalvarışı karşısında kulağı sadece bir kez titrerdi. Ama Phil tam bir dakika boyunca kıpırdamadı. Bree de öyle. İsteğini basitçe ortaya koymuştu. Ya doğru şeyi yapacaktı ya da bir pislik olacaktı. Yüzündeki çatışmaya bakılırsa, kararı her iki yönde de olabilirdi.

"Phil." Arkadaşının ses tonu, kenarda durduğuna *inanamıyorum* şeklindeydi.

"İyi." Phil kelimeleri son derece sert bir parça kurutulmuş et gibi ısırdı. Telefonunu kaldırdı, ekrana dokundu ve birkaç kez sola kaydırды. "Silindi. Mutlu musun?" Düzgün davranması için kendisine baskı yapıldığı için kızgın görünüyordu.

Bree başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi ve içtenlikle ekledi, "Gerçekten minnettarım."

"Tabii. Her neyse." Oflayıp puflayarak arkasını döndü. O ve arkadaşı koşarak uzaklaştılar. İkisi de arkasına bakmadı.

Bree topuğunun üzerinde döndü. Matt on beş adım ötede duruyordu. Ona doğru yürüdü.

"Ben olsam onu yumruklardım." Matt'in gözleri koşucuları takip etti.

"Hayır, yapmazdınız," dedi. "Yasadışı bir şey yapmıyordu. Ama müdahale etmediğiniz için teşekkürler."

Tıpkı atı Beast gibi iki burun deliğinden sertçe nefes verdi. "Onu işbirliğine nasıl ikna ettin?"

"İyi davrandım."

Matt . "Pislikler bundan gerçekten nefret eder."

"Öyle. Ama aynı zamanda onu yumruklamak istediğin için de teşekkürler."

"Her zaman," dedi. "Gerçi gerekirse onu yere ."

"Yine de destek almak her zaman güzeldir."

Matt, kız onunla aynı hizaya gelince döndü ve araba yolundan aşağıya doğru omuz omuza yürüdüler. Neredeyse, her zaman evdeyken yaptığı gibi Matt'in elini tutacaktı. Sonra yan bahçelerinde bir düzine polisin gezindiğini hatırladı. *Boş ver gitsin*. Daha da yaklaştı, başını onun omzuna yasladı.

Birkaç saniyeliğine onu kendine çekti ve bir kolunu ona doladı. "Her şey yoluna girecek. Onu yakalayacağız."

"Biliyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Aynen." Matt onu sıktı. "Şerif!" Dr.

Jones seslendi.

Matt içini çekerek kolunu indirdi. Bree geri çekildi ve birlikte adli tabibe doğru gittiler.

Dr. Jones cesedi işaret etti. Siyah çanta açılarak muşambaya sarılı ceset ortaya çıktı. "Onu kaldırdığımızda muşambadan bir zarf düştü."

Bree ve Matt ıslak çimlerin üzerinden geçip aşağı baktılar. Sedyenin yanında, yerde şeffaf plastik bir poşet duruyordu. İçinde iş yazışmaları için kullanılan türden düz beyaz bir zarf vardı. Ön yüzündeki blok harflerle şunlar *SHERIFF*

TAGGERT.

Matt kuşkulu bir şekilde hırlamaya benzeyen bir ses çıkardı. Cebinden eldivenlerini çıkardı ve çantayı bir köşesinden tutup çekmeden önce onları taktı. Olası parmak izlerini bozmamaya dikkat ederek üstünü açtı ve zarfı plastik torbadan çıkardı. Kapağı mühürlü değildi. Üst kısmı kaldırdı ve tek bir kâğıt çıkardı.

Açarken gözleri sertleşti. "Babamı arıyorum. Çocukların gitmesi gerekiyor. Hemen."

Bree'nin boğazı ekşidi, okurken kahvesinden gelen asit yükseldi. Mesaj basit ve . İç organları düğümlendi

ve bir elini yanan solar pleksusuna bastırđı.
Mesaj, ismiyle aynı blok baskıyla yazılmıştı.

I'M DONE HIDING.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Crystal Rynski'nin evine ikinci gidişinde Matt kasvetli havayı kucakladı. Gün ıdığı ve mavi bir gökyüzü uygunsuz olurdu. Bree'yle birlikte, Crystal'ın kapıya cevap vermesini beklerken, sarkık ahşap merdivende sessizce durdular.

Crystal ön kapıyı açtığı anda anlamıştı. Matt onun gözlerindeki dehşeti ve paniği görebiliyordu ve kalbi yıldırım çarpmış bir ağaç gibi yarıldı.

"Hayır," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

"Çok üzgünüm," dedi Bree. "İçeri gelebilir miyiz?"

Crystal cevap vermedi. Orada öylece durup onlara baktı ve tekrar tekrar "Hayır" dedi. "Benim Jana'm değil."

Bree kadını nazikçe bir adım geriye itti. Bir kolunu omuzlarına dolayarak onu küçük yaşam alanına geri götürdü.

Matt sigara dumanının arasından onları izledi. Crystal'ın bacaklarının arkası yatar koltuğa çarptı ve üzerine yığıldı. Sanki yağam gücü vücudundan çekilmiş gibi büzülmüş gibiydi. Nefes alıp verışı hırıltılı, çok hızlı ve çok sığdı.

Bree onun önünde çömeldi ve ellerini tuttu. "Daha derin, daha yavaş nefes al."

Crystal hırıldadı. "Hiç nefes almak istemiyorum." Matt'in kalbi iki parçaya bölünmüş gibi hissediyordu.

Saygılı bir şekilde on beş dakika kaldılar ama Crystal'ın onlara verecek bir bilgisi yoktu ve kızının ölümüyle ilgili ayrıntıları onunla paylaşmak istemediler. Sonunda hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak yanından ayrıldılar.

Sürüne sürüne cipe döndüler ve içine girdiler. Matt motoru çalıştırdı ve kaloriferi sonuna kadar açtı. Matt'in içi baştan aşağı soğuktu. Aracı tekrar yola doğru yönlendirdi.

Bree başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. "Onlara söylemek kötü ama sonrasında onları yalnız bırakmak daha da kötü hissettiriyor." Sertçe iç çekti.

Matt su döken bir köpek gibi kendini salladı. Duygularının araştırmalarını sekteye uğratmasına izin veremezlerdi.

Bree avucunu başının yan tarafına bastırdı. "Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Katilin kurbanlarını nasıl hedef aldığını bile bilmezken genç kadınlar kendilerini nasıl koruyacak? Jana'ya dairesinde saldırdığını düşünüyoruz ama içeri nasıl girdi?" Durakladı. "Ölüm saatini öğrenene kadar, odağımızı tekrar Ally'ye çevirelim ve çalıştığı motele gidelim. Ally'nin son haftasında nerede kaldığını hâlâ bilmiyoruz. Bir yerlerde olmalı." Bree telefonunu salladı. "Yeni ceset basına yansıdı."

Matt, "Uzun süreceğini sanmıyordum," dedi.

"Ne yazık ki hayır."

On dakika sonra Matt Suburban'ını Shady Acres Motel'in park yerine çevirdi; bu otel, kırsal bir otoyolun kenarında, iki katlı, tek bir oda şeridinden oluşuyordu. Bir sonraki işyeri, bir benzin istasyonu, yolun yarım mil aşağısındaydı. Gri bulutlar az önceki güneş ışığını bastırmış, iç karartıcı binanın üzerine iç karartıcı bir kasvet çöktürmüştü. Çiseleyen yağmur ön camı ıslatıyordu.

Suburban bir çukurdan sekerek geçti. Bree'nin resmi aracı ilçe garajına çekilmişti. Adli tıp kanıtları topladıktan sonra kaput onarılacak ve ön cam değiştirilecekti.

Matt ofisin önüne park etti. "Burası benim şerif yardımcılığı yaptığım dönemden beri bir sorun."

"Ve bu hâlâ bir sorun." Bree ofise baktı. Kirli camda neon bir boş yer tabelası parlıyordu. "Çoğunlukla uyuşturucu satıcıları, fuhuş ve evsizliğin eşiğindeki insanlar. Odaları saatlik ve haftalık kiraliyorlar."

İnsanlar başka seçenekleri olmadığında boktan motellerde yaşıyorlardı.

Matt motoru kapattı. "Müdür hakkında bir şey biliyor muyuz?"

"Pek sayılmaz. İş hacmi yüksek." Bree yaka mikrofonunu kullanarak bulundukları yeri merkeze bildirdi. "Kariyerde çok fazla ilerleme olduğundan şüpheliyim."

Araçtan dışarı çıktılar. Yağmur hafif olmasına rağmen, rüzgâr onu Matt'in yüzüne doğru savuruyordu.

Ofise doğru yürüdüler. Oda küf, toz ve yanmış kahve kokuyordu. Elli yaşlarında sıska bir adam tezgâhın arkasındaki tabureye tünemiş, kollarını kapüşonundaki NY RANGERS ambleminin üzerinde kavuşturmuştu. Bakışlarını, sesi kısık bir ev tadilat programı oynayan eski bir televizyondan kaydırdı. Adam Bree'nin üniformasını görünce iki kez baktı. Yavaşça ayağa kalktı, kollarını açtı ve ellerini sweatshirt'ünün kanguru cebine soktu.

Matt gerildi. Ellerini cebine sokunca hemen gardını aldı. "Bir sorun mu var, Şerif?" diye sordu memur.

Bree tezgâha doğru yürüdü. Matt sağa saptı ve yana döndü, sırtını duvara vererek girişi, arka tarafa açılan kapıyı ve tezgâhtarın ceplerinden çıkabilecek silah tutan ellerini izlemeye çalıştı.

Bree tezgâhtan birkaç adım ötede durdu. Kendisini ve Matt'i tanıtırken hafifçe yana dönerek daha dar bir hedef gösterdi. Bu hareket otomatikti. İki elini de görev kemerinin üzerine koydu. Bu duruş sıradan görünüyordu -bağparmaklarını ön ceplerine sokmak gibi- ama Matt bu duruşun aynı zamanda tabancasına ve uzatılabilir copuna hızlıca ulaşmasını sağladığını biliyordu. "Çalışanlarınızdan biri hakkında bazı sorular sormamız gerekiyor. Adınız nedir?"

"Ben Simon Lewicki." Simon bir manken kadar kaskatı kesilmişti. Neden bu kadar gergindi?

Matt pencerenin genişliğinden, Simon'ın ellerinin cebinde olmasından daha fazla hoşlanmıyordu. Camdaki yağmur damlaları, ofisin aydınlığı ve dışarıdaki loşluk bir araya gelince görüş mesafesi azalıyor ve otoparktaki herhangi biri neredeyse görünmez oluyordu. Aynı zamanda ofiste bir akvaryum hissi vardı. Bir kez daha düşündüm de, fıçıdaki balık - şeffaf bir fıçı - daha iyi bir metafor . Her iki durumda da bunun gibi durumlar Matt'in kurdeşen dökmesine neden oluyordu. Siz gözünüzü kırpmadan işler ters gidebilirdi.

Bree, "Ne zamandır burada çalışıyorsun Simon?" diye sordu. Simon dudaklarını yaladı. "Beş aydır."

"O zaman Ally Swanson'ı tanıyorsun," dedi Bree.

"Pek sayılmaz." Simon ellerini cebinden çıkarıp tezgâhın kenarına koydu. "Yani, hizmetçiler gündüz vardiyasında çalışır. Ben çoğunlukla geceleri çalışıyorum."

"Ama bazen gündüz vardiyasında çalışıyorsun, değil mi?" Matt kirli camın ardından gün ışığının parladığı pencereye baktı. "Bugün olduğu gibi."

"O kadar sık değil," diye Simon.

"Ama Ally ile tanıştın?" Bree'nin ses tonu kibar ama ısrarcıydı.

Burası bir Hilton değildi. Shady Acres'in yaklaşık otuz odası vardı. İnsanın izini kaybettirecek kadar çok çalışanı olamazdı.

Simon ayaklarını sürüyerek, sanki rahat edemiyormuş gibi ağırlığını ileri geri kaydırdı. "Birkaç kez." Cevap verirken göz temasından kaçındı, sonra bakışları tekrar Bree'nin yüzüne yerleşti.

Belli ki Simon soruya cevap vermek istemiyordu. Ally'yi itiraf etmek istediğinden daha iyi tanıyordu. Neden belirsiz davranıyordu? Ne saklıyordu?

Simon'ın tepkisini izleyen Bree'nin gözleri hafifçe kısıldı. "Onun öldüğünü biliyor muydun?"

Simon bir an için gözlerini kaçırdı ama şok olmamıştı. Biliyordu. Sağlıksız floresan ışığında parlayan alnından ter boşandı. Ofis dışarıdan ancak daha sıcaktı. Bu

onu terleten sıcaklık değildi. "Ben de böyle bir şey duymuştum."

"Ne duydun?" Bree başını öne eğdi.

Simon kapüşonunun yakasını çekiştirdi. "Sadece öldüğünü."

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?" Bree sordu.

"Ayrıntıları değil." Simon eline bir ataş aldı ve onunla .

Matt, "Haberlerde vardı," diye .

Simon ona kötü bir bakış fırlattı. "Ana akım medyayı izlemiyorum. Hepsi yalan ve propaganda." Kokain bağımlısı gibi burnunu çekti. "Diğer çalışanların konuda konuştuklarını duydum. Seri katilin onu yakaladığını söylediler."

"Evet," dedi Matt. "Öldürüldü." Simon'ın boğazı yutkunurken dalgalandı.

"Ally en son ne zaman buradaydı?" Bree sordu. Simon bir omzunu silkti. "Bilmiyorum."

"Kontrol edebilir misiniz?" Bree'nin ses tonu kibar ama sertti.

"Bilmiyorum." Simon gömleğinin kolunu çekiştirdi ve ortaya berbat bir kaplan dövmesi çıktı. Yaratığın yüzü çarpıtılmış, gözleri karikatürize bir şekilde yamulmuştu. Simon dalgınca kaplanın burnunu kaşıdı.

Bree soğuk bir sesle, "Tüm kayıtlarınızı görmek için arama emriyle geri gelebilirim," dedi.

Simon durakladı, sonra kolunu düzeltti. "Sanırım fark etmez."

Düzenli olarak yasadışı faaliyetlere yataklık eden bir motel daha fazla incelemeyi davet etmedi.

Eski bir masaüstü bilgisayara doğru iki adım attı. Makine tezgâha vidalanmıştı. Simon birkaç dakika boyunca klavyeye dokundu. Bilgisayar sanki basit bir sorgunun üstesinden gelebilecekmiş gibi tıkırdadı. "Görünüşe göre son vardiyası yaklaşık iki hafta önceymiş."

"Çalıştığı son iki haftanın programının çıktısını alabilir misiniz?" Bree yüzünü yumuşattı, neredeyse gülümsüyordu ama pek de gülümsemiyordu.

"Uh. Elbette." Ama Simon fareyi tıklarken emin olmanın tam tersini yapıyordu. Köşede bir yazıcı vızıldıyordu. Ondan iki sayfa kâğıt kaptı ve Bree'ye doğru itti. Bakışları cam kapıya kaydı. Kimsenin onu bir polisle işbirliği yaparken görmesini istemiyor muydu? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

"Teşekkürler." Bree kâğıtları taradı. "Bu Ally'nin şu anki adresi mi?"

Matt gazeteye bir göz attı. Listedeki adres Ally'nin babasının eviydi.

"Elimizde onun için kayıtlı olan tek adres bu." Simon'ın üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. Çok fazla gergindi.

"Ally iyi bir çalışan mıydı?" Matt sordu.

Simon'ın cebinden müzik sesi geldi, "Baby Got Back" in tiz bir versiyonuydu. Simon elini cebine soktu. Simon telefonu çıkarana kadar Matt nefes alamadı. Simon ekrana bir göz attı, sonra parmaklarını, parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkıca sardı.

Matt soruyu tekrarladı.

Simon telefonunu bir kenara koydu. "Pek sayılmaz ama boktan bir iş, yani beklediğimiz şey bu."

Matt, "Bu mantıklı," diye onayladı. "Öldüğünü duyduğunuzda şaşırdınız mı?"

"Uh," diye kekeledi Simon. "Şu seri katil meselesi beni şaşırttı, biliyor musun? CS'da duyuyorsunuz ama gerçek gibi görünmüyorlar."

Soruya doğrudan cevap vermemişti. Yalan söylemek çoğu insan için zordu. Çoğu doğrudan bir yalanla cevap vermeden önce kaçır ya da cevabın etrafında dans ederdi. Ally'nin ölümü neden sürpriz olmasındı ki?

Matt göz teması kurmaya çalıştı. "Bu seferki çok gerçek."

Simon bir nefes boyunca onun bakışlarına karşılık verdi, sonra gözlerini kırıştırdı ve ürperdi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bree, "Diğer çalışanlarınızla konuşmamız gerekiyor," dedi.

Lastikler dışarıda gıcırdadı. Farlar otoparkı ve pencereleri taradı. Büyük bir SUV ofisin önünden geçip binanın sonuna park etti. Matt markasını ya da modelini göremedi.

Simon kaskatı kesildi. "Hizmetçi şu anda mesaide. Vardiyasından sonra onunla konuşabilirsin."

"Bu sabah bir ceset daha bulundu." Bree ona o kendine özgü saçma sapan bakışını yöneltti. "Şu anda dört cinayeti araştırıyoruz."

Matt, "Ana akım medyayı izleseydiniz bunu duyardınız," diye ekledi.

Bree devam etti. "Şimdi hizmetçiyle konuşacağız."

"Ally burada kişisel eşyalarını bıraktı mı?" Matt sordu. "Hayır. Kişisel eşyalarını arabalarında tutarlar.

İş. Buralarda bırakılan her şey çalınır." Simon'ın sesi yükseldi. "Gerçekten işe dönmem gerekiyor."

Televizyon mu izliyorsun?

Matt park cipe tekrar baktı. Kapının açıldığını ya da iç lambanın yandığını görmedi.

Bree iki elini de vücudunun önünde kaldırdı. "Bugünkü yardımın için teşekkürler Simon."

Adam ona başıyla onay verdi.

"Geri döneceğiz." Bree kapıya doğru döndü.

Dışarıda Matt yakın duruyordu. Simon'ın yaydığı titreşimlerden hoşlanmıyordu. Yağmur yeniden başlamıştı.

Ofise yaklaşık yirmi adım kala Bree durdu. "Bir şey saklıyor."

"Davranışları kesinlikle Güpheli." Matt'in ceketinin arkasından su damladı. "Her şey olabilir. Ally'nin cinayeti hakkında bir şeyler biliyor olabilir ya da yasadışı işler yapılırken başka tarafa bakmak için para alıyor olabilir."

Bree not defterini çıkardı ve park yerindeki tüm araçların markalarını, modellerini ve plaka numaralarını yazdı. "Hizmetçi arabasını görüyor musun?"

Matt motelin önünü taradı ve tekerlekli bir arabanın açtığı bir kapı gördü. "İkinci kat."

Bree not defterini sakladı ve dış merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Metal merdiveni koşarak çıktılar ve açık kapıdan içeri baktılar. Hizmetçi dik duran bir elektrik süpürgesinin fişini takıyordu. Altmış , siyah tayt ve kazak giymişti,

ve lastik eldivenler. Kemik inceliğindeki vücudu ve kabarık beyaz saçlarıyla spor ayakkabı giymiş pamuklu bir bez parçasına benziyordu.

"Affedersiniz," diye Bree.

Hizmetçi atladı, süpürgeye takıldı, geriye doğru düştü ve kirli bej halının üzerine kış üstü düştü.

Matt öne atıldı. "Kalkmana yardım edeyim."

Bree, "Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedi.

Matt bir elini hizmetçinin dirseğinin altına koydu ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. Cildi ince, gevşek ve kahverengi bir kâğıt torba kadar buruştu. Yoğun güneş hasarı cildini daha koyu kahverengi lekelerle lekelemişti.

Bree kendini ve Matt'i tanıttı.

Hizmetçi lastik eldivenlerini çıkardı ve süpürge sapına astı.

"Ben Fiona Carlsbad." Hizmetçi yüzünü buruşturdu ve kışını ovuşturdu.

"İyi misin, Fiona?" Bree sordu. Matt onun bir yerini kırmamış olmasını umuyordu.

"Ben iyiyim." Fiona kendini . "Göründüğümde daha sağlamımdır.

Ama kadar dolgum yok." Kıkırdadı.

"Size Ally Swanson hakkında bazı sorular sormak istiyoruz."

Yaşlı kadın dudak büktü ve başını salladı. "İğrenç bir iş. Zavallı kızlar. Umarım onları kim öldürdüyse hak ettiğini bulur."

Matt de öyle. "Önce onu bulmamız gerek."

Fiona, "Elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi.

"Ally'yi ne kadar iyi tanıyordun?" Bree sordu.

"Pek iyi değil. Normalde sadece bir hizmetçi görev yapar. Bazen, eğer motel doluysa -ki bu nadirdir- o zaman iki kişi görevlendirebilirler. Kızım aşırı dozdan öldüğünden ve torunumu büyütmem için beni terk ettiğinden beri, dört yıldır burada çalışıyorum. Sosyal güvenliğim büyüyen bir çocuğu beslemeye ve kirayı ödemeye yetmiyor." Sanki acı çekiyormuş gibi nefesini içine çekti.

"gelenler için üzgünüm," dedi Bree.

"Teşekkür ." Fiona öfkeli bir gözyaşını sildi. "Artık on yaşında. Neyse ki iyi bir çocuk. Onu bu şekilde tutmak istiyorum. Bu iş

O okuldayken benim çalışmama izin veriyor. O evdeyken ben de evdeyim. Onun gözetimsiz kalmasını istemiyorum. Hâlâ burada olmamın tek nedeni bu. Okul kapalıyken bana izin verme konusunda iyiler."

Matt, "Bu beni şaşırttı. Simon esnek çalışma saatlerinin savunucusu gibi görünmüyor."

"Siktir et Simon'ı." Fiona gözlerini devirdi. "İşe yaramazın teki." Kıkırdadı. "Aslında işe geliyorum, ki bu çoğu çalışan için tipik bir durum değil. Şirket sahipleri beni kovmasına izin vermez. Simon gittikten çok sonra da burada olacağım."

"Ally hiç onu takip eden birinden bahsetti mi?" Bree sordu. "Onu takip eden? Onu korkutan bir şey oldu mu?"

Fiona başını salladı. "Pek konuşmadık. Buradayken çene çalacak vaktim olmuyor. Temizlik yapıyorum ve eve gidiyorum."

Bree kapı aralığına bir göz attı, sonra dikkatini tekrar hizmetçiye verdi. "Yardımcılarım ara sıra burada insanları tutukluyor. Ally'nin yasadışı bir şey görmüş ve birinin onu susturmak istemiş olma ihtimali var mı?"

Fiona omuz silkti. "Sanırım her şey mümkün, ama bu grup küçük çaplı suçlara meyilli." Kemikli bir elini havada daire çizdirdi. "Birkaç Oxy, ucuz fahişeler, çoğu insan öldürmeye yetecek kadar para yok. Ama yine de, uyuşturucuyla, asla bilemezsin." Dondu kaldı, kaşları çatıldı, alnındaki çilli deri bir shar-pei gibi kırıştı. "Uyuşturucudan bahsetmişken, Ally bir bağımlıydı. Bana hiç söylemedi ama kızımda gördüğüm davranışların aynısını onda da fark ettim. İşe kafası güzel, saçları başı dağınık, kelimeleri geveleyerek gelirdi. Ruh hali çok değişkendi. Kilo kaybetmişti." Durakladı, bir an için çalışmaktan pürüzlenmiş ellerine baktı. "İlgili bir not olarak, Ally burada numaralar çeviriyordu. Çalışmadığı zamanlarda onu odalardan çıkarken görüyordum. Elinde para vardı. Erkekler hemen arkasından çıkıyordu. Bu birden fazla kez oldu."

"O odaları kimin kiraladığını hiç kontrol ettiniz mi?" Matt sordu.

"Hayır." Fiona ona bir bakış attı. "Başkalarının sorunları için zamanım yok. Ben kendi sorunlarımla ilgilenirim." Kapiya bir göz attı.

"Bununla birlikte, yirmi sekiz numaralı odanın ısıtıcısı bozuk, bu yüzden şu anda kiralanmıyor. Ally'nin orada kaldığından oldukça eminim."

"Ally'nin eşcinsel olduğunu biliyor muydun?" Bree sordu.

Fiona bir kalçasını çıkarıp elini üzerine koydu. "Hayır. Ama cazibenin konuyla ilgisi yok. Uyuşturucu için paraya ihtiyacı vardı." Son cümleyi en ufak bir *duh* imasıyla söyledi.

"Odalardan birinde yaşıyor olsaydı Simon fark etmez miydi?" Matt sordu.

Fiona iç çekerek elini bıraktı. "Bir süre önce onu ofisin arka odasından çıkarken gördüm. Simon da arkasından çıktı. Pantolonunun düğmelerini ilikliyordu, yani onunla da seks yapıyordu, bu da onu motelde takılması ve/veya yirmi sekiz numaralı odada yaşaması konusunda çenesini kapalı tutmaya ikna etmenin bir yolu olabilirdi."

Bree birkaç soruyla devam etti ama Fiona'nın açıklayacak bir şeyi kalmamıştı. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyoruz ama Simon bize yirmi sekiz numaralı odadan bahsettiğinizi bilecek."

Fiona, Bree'nin endişesini elinin tersiyle itti. "Sen yapman gerekeni yap. Simon'dan korkmuyorum."

İletişim bilgilerini aldılar ve işine geri dönmesine izin verdiler.

"Güvenlik kameralarının sayısını öğrenin." Bree söyledi. "Yirmi sekiz numaralı oda için arama emri çıkartacağım."

Matt ikinci kat boyunca yürüdü, iki kamera saydı, sonra merdivenlerden aşağı indi. Binanın her iki ucundaki saçakların altına monte edilmiş birer kamera gördü.

Bree telefonundaydı, iki başparmağıyla yazıyor ve hoparlörden konuşuyordu. "Teşekkür ederim." "Son" tuşuna bastı ve başını kaldırdı. "Yüksek profilli bir soruşturma için izinler oldukça hızlı geliyor."

"Her katta iki kamera var." Matt onu ofise doğru götürdü. Ofis kapısına dönük bir kamerayı işaret etti. "Bir tane daha var."

Ofise döndüğünde Matt tavanın köşesinde başka bir kamera gördü.

Simon onları gördüğüne memnun olmamıştı. "Şimdi ne olacak? Başka bir şey bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" Bree tezgâha yaslandı. "Ally'nin boş zamanlarında motelde yasadışı bir şey yaptığını gördün mü?"

"Yasadışı faaliyetleri rapor ederdim." Simon ellerini tekrar kazağının cebine soktu ve onun bakışlarından kaçındı.

Bree onun gözlerindeki yalanı hâlâ görebiliyordu. "Yirmi sekiz numaralı odanın anahtarını istiyoruz."

Simon'ın çenesi sertleşti. Nedenini biliyordu. "O oda şu anda kullanım dışı."

"Biliyoruz," dedi Bree. "İşte bu yüzden onu görmek istiyoruz." "Lanet olası Fiona," diye mırıldandı Simon.

Matt, "Sakın ona bulaşma," diye uyardı. "Önümüzdeki yıl boyunca her gece burayı gözetleyeceğim."

Simon'ın kaşları, ağzının iki yanında kukla çizgileri oluşana kadar derinleşti.

"Ayrıca geçen Çarşamba günü sona eren haftaya ait tüm kameralarınızdaki güvenlik kamerası görüntülerini de istiyoruz." Bree telefonunu çıkardı ve Ally Swanson'ın ölümünün gerçekleştiği pencereyi kapsayan tarihleri okudu.

"Bütün hafta mı?" Simon itiraz etti.

"Evet," diye onayladı Bree. "Tüm kameralar. Kaç tane var?"

"Altı," diye homurdandı Simon, sonra arka odaya döndü. "Bana birkaç dakika ver." Elinde bir flash bellekle hızla geri döndü. "Kameralardan ikisi çalışmıyor. İşte diğer dördünün o tarihlere ait yayınları."

Matt flaş belleği cebine koydu.

Bree'nin telefonu titredi. Ekranı bir göz attı. "Yirmi sekiz numaralı odaya bir göz atacağız."

"Bunun için arama emri gerekmiyor mu?" Simon kaşlarını çatı.

Bree telefonunu kaldırdı. "Zaten bir tane var. Bir kopyasını almanı sağlayacağım. Oda boş olmalı, değil mi?"

"Doğru," diye homurdandı Simon.

"Anahtar?" Bree elini uzattı.

Çekmecedan bir anahtar kartı çıkardı ve .

Yirmi sekiz numaralı oda ikinci kattaydı. Matt ve Bree merdivenleri koşarak çıktılar, sonra Matt anahtarı yuvasına sokarken kapının yanında durdular. Hiçbir ey tıklamadı, ama mandalı çevirince kilit açıldı. Kapıyı iterek birkaç santim açtı. Yerde bir şey sıçradı. Bir kemirgen mi? Matt'in tüyleri diken diken oldu. Yazın bile her zaman çizme giymek için iyi bir hatırlatma. Neyle karılaacağınızı asla bilemezsiniz.

Matt cebinden küçük bir el feneri çıkardı.

Bree de aynısını yaptı, sonra odaya doğru ilerledi. Matt yakın durdu. Kf kokusu ve daha da kötüsü -ve kesin bir koku- burun deliklerini istila etti.

rt.

Matt yana doğru adım attı ve el fenerinin ucuyla ışık düğmesini çevirerek her zamanki mobilyaları aydınlattı: iki sarkık çift kişilik yatak, aralarında tek bir komodin, bir sandalye ve hırpalanmış bir şifonyer. şifonyerin çekmecelerinin yarısı açıktı. Loş ışık gölgeli köşelere nüfuz etmiyordu.

Odadaki cesetleri taramasına fırsat kalmadan, canlı bir ceset onlara saldırdı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir yer lambası yere düştü, ampul paramparça oldu. Bir adam Bree'ye saldırdı, omzu kaburgalarına çarptı. Bree geriye doğru uçtu ve Matt'i engelleyerek kapı aralığına kış üstü düştü. Saldırgan onun üzerine basmaya çalıştı, ama Bree adamın bacağını tutup çekti. "Oh, hayır, yapamazsın."

Bu hareket onu altüst etti ve yüzüstü betonun üzerine düştü. Kurtulmak için çabaladı ve kadının kafasına tekme attı. Kadın adamın ayağını göğsüne bastırdı. "Dur." Çenesini eğerek yüzüne gelen tekmeyle bir santimle savuşturdu ve "Şerif departmanı!" diye bağırdı.

Kadının komutunu duymazdan geldi ve hâlâ botunu çekiştirerek merdiven boşluğuna doğru geri geri gitti.

Matt Bree'nin üzerinden atladı ama saldırganın çizmesinin izi Bree'nin çenesini yakaladı. Bree'nin görüşünde noktalar yıldız gibi parladı. Acı çenesinden boynuna ve başına doğru yayıldı. Bree kendini kaybetti ve adam botunu Bree'nin elinden çekip aldı.

Ayağa kalkmaya çalışırken lastik betona sürtündü.

"Bree?" Matt'in sesi sisi delip geçti.

Gözlerini kısarak görüşünü netleştirdi. Kaçan adama doğru yarı dönük duruyordu.

Bree ona el . "Ben iyiyim."

Onu bıraktı ve adamın peşinden koştu.

Bree zorlukla oturur pozisyona geçti. Matt merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Son basamağın ve birinci kattaki yürüme yolunun üzerinden atladı. Adımlarını hiç bozmadan asfalta indi, bir atlet gibi hareket ediyordu. Onu bir Viking sürüsüyle birlikte, elinde kılıç, bir Gëhri yağmalamaya hazır bir halde sahile hücum ederken hayal edebiliyordu.

Ona saldıran adam ancak on metre ilerisindeydi, binanın köşesine doğru koşuyordu ve hızını korumak için mücadele ediyordu. Bree onun otoparkın öbür ucunda nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

Matt bağırdı, "Dur. Şerif departmanı."

Ama adam devam etti. Matt onu yarım düzine adımda yakaladı. Uzanıp adamın omzunu tuttu ve çekti. Adamın ayakları hareket etmeye devam etti ve geriye doğru devrildi, duyulabilir bir homurtuyla asfalta indi. Matt atılarak adamı yüzüstü çevirdi ve ellerini arkadan kelepçeledi. Matt saldırganı zapt ettikten sonra üzerini sıvazladı, sonra Bree'ye bakıp el salladı.

Dalgaya karşılık verdi, kulakları hareketle çınılıyordu. Adrenalin azaldı ve acı yüzünde zonklamaya başladı. Ağzına dokundu. Dudağı şişmeye başlamıştı ve eli kanla ıslanmıştı. Dilini dişlerinin arasında gezdirirken, hepsinin hâlâ orada olduğuna karar verdi.

Korkulukların yardımıyla Bree kendini yukarı kaldırdı. Silahını çekti ve yirmi sekiz numaralı odanın boş olduğundan emin oldu. Sonra bir devriye ekibi çağırdı, kışındaki pisliği fırçaladı ve Matt'e katıldı. Adamı çatının çıkıntısının altına, yağmurdan uzak bir yere taşımıştı.

Adam elleri arkadan kelepçeli bir şekilde oturuyordu, bacakları önünde dimdik duruyordu. Ter yüzünü yağlı bir parlaklıkla kaplamıştı. Ciğerleri kısa koşunun etkisinden kurtulmak için hâlâ şömine körüğü gibi çalışıyordu. Büyük boy bir ceket üzerinde yüzüyordu, kumaşı rengini belirleyemeyecek kadar kirliydi. Pantolonu da çok büyüktü ve aynı derecede kirliydi. Evsiz olduğuna bahse girerdi.

Matt ne terlemişti ne de zor nefes alıyordu. "Destek yolda." Kelepçeli adamı tarttı.

Bir buçuk metre boyunda, sağlıksız bir elli boyunda, yanakları çukurlaşmış ve gri solgunluğuyla ölmek üzere olan bir adamdı. Yaşı otuz ila altmış arasında herhangi bir yerde olabilirdi.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Bunu sana söylememe gerek yok." Ağzı tuhaf bir sırtışla kıvrıldı.

Matt adamın ceplerinden çıkardığı çeşitli nesneleri işaret etti. Küçük bir çakı, bir kutu hardallı sardalya, bir avuç kahverengi M&M, üç küçük tağ ve bir yo- yo. "Kimlik yok."

"Orada ne yapıyordun?" diye sordu.

"Acıkmıştım," dedi rahatsız edici bir ses tonuyla. "Yemeği olduğunu biliyorum."

Sarhoş mu? Kafayı mı buldun? İkisi de doğru gelmedi.

"Kim yemek yedi?" Bree yüzünü onun nefesini koklayacak ya da göz bebeklerini kontrol edecek kadar yaklaştırmak istemedi. Şu anda saldırgan görünmüyordu ama yine de onu yakalamıştı, gerçi bu hareket korkudan kaynaklanmış olabilirdi. Odanın boş olacağını düşünerek içeri girmeden önce kendini tanıtmamıştı. Ama yine de kelepçeli bir adam tükürebilir ve ısırabilirdi. İnsan ısırıkları kötü olabilir.

"O." Omuz silkti. "ihtiyacım var." " neredede?" Matt sordu.

". Çantama ihtiyacım var." Tedirgin olan kelepçeli adam kıvranmaya başladı.

Matt, "Çantanı bulacağız," dedi. "Ona bir şey izin vermeyeceğiz."

Adam yerleşti. "TAMAM."

"Kadına dönelim. Yiyeceği olduğunu nereden biliyorsun?" Matt sordu.

"Onu içeri alırken gördüm." Dikkati dağılmış gibiydi. "Dışarı çıkarmadı."

Bree tekrar denedi. "Elinde yiyecek olan bir kadın gördün. Adını biliyor musun?"

"Hayır." Yüzünü yukarı çevirdi ve gülümsedi. "Ama bir kutu dolusu yiyeceği vardı. Onu gördüm. Onu istiyorum!"

"Neye benziyordu?" Bree sordu. Göz kapakları düştü. "Hatırlamıyorum."

"Uyan." Matt onun omzunu kısa bir süre salladı. "Onu nerede ya da ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır." Omuzlarını kaldırarak "Bohemian Rhapsody" şarkısını söylemeye başladı. Sesinin kalitesi ve etkileyici aralığı Bree'yi tam bir dakika boyunca sessizliğe gömdü.

Matt sonunda, "Bunu beklemiyordum," dedi. Bree kelepçeli adama, "Hayır," diye karşılık .

Simon otoparkı geçti ve durup adama ters ters baktı. "Neler oluyor?"

Bree başını kelepçeli adama doğru eğdi. "Yirmi sekiz numaralı odadaydı."

"O zaman izinsiz girmiş." Simon horoz gibi şişti. "Lanet olası gecekonducular gerçek bir sorun."

"Şikâyetle bulunmak ister misin?" Bree yorgundu. Yüzü ağrıyordu ve Simon tam bir pislikti. Todd'a onun geçmişini araştırmasını söyleyecekti.

"Bilmiyorum. Odaya zarar verip vermediğini görmem gerek." Merdivene doğru döndü.

"Bekle," diye arkasından seslendi Bree. "Biz aramayı bitirene kadar beklemeniz gerekecek."

Ofise doğru rotasını değiştirerek, nefesinin altında *lanet olası polisler* gibi bir şey mırıldandı ve tepinerek uzaklaştı. "Ben ofiste olacağım. İşin bitince bana haber ver."

Matt sinir bozucu derecede neşeli bir ses tonuyla,

"Olur," dedi. Simon arkasını döndü. "Onu misin?"

Kelepçeli adam etrafında olup bitenlerden habersiz bir şekilde şarkı söylemeye devam etti.

"Hey, dostum." Matt göz hizasına gelene kadar çömeldi. Adam onu görmezden geldi. Matt omuz silkti.

"Cidden, onunla ne yapacaksın?" Matt Bree'ye sordu.

"Bilmiyorum." Bree çenesini ovuşturdu.

"Şuna bir bakayım." Matt el fenerini kızın yüzüne tuttu.

"Hey." Bree bir elini kaldırarak ışının gözbebeklerini yakmasını engelledi.

"Özür dilerim." Gözlerini kısarak yaklaştı. "Bu iz bırakacak. Buza ihtiyacın var."

Bree kabul etti. "Sonra görüşürüz."

Birkaç metre ötede, kelepçeli adam şarkı söylemeye devam ediyordu. Bir devriye aracı otoparka girdi, direksiyonda Şerif Yardımcısı Juarez vardı. Bree ona el salladı. "Biz bir odayı ararken ona göz kulak ol."

"Evet, hanımefendi." Juarez aracından indi. "Yüzünüze ne oldu?"

Bree içini çekti ve kelepçeli adamı işaret etti.

Juarez bagajını açtı ve ilk yardım çantasını karıştırdı. Soğuk bir paket çıkardı ve Bree'ye vermeden önce masaj yaptı.

"Teşekkürler." Yüzüne bastırdı. "Uzun sürmez."

Matt adımlarını rahatsız edici bir şekilde zıplatarak merdivenleri koşar adımlarla . Bree de onun arkasından yürüyordu. Her adımda çenesine ve boynuna bir acı saplanıyordu.

Matt eşikten içeri adımını attı. "Burada bir şey ölü gibi kokuyor."

"Yemin ederim, başka bir ceset bulamam. Bugün olmaz." Görev kemerinden el fenerini çıkardı ve dolaba tuttu. Boştu. Banyoya doğru ilerledi. Tavandaki kahverengi su lekesi ayı şeklini almıştı. Duvardan aşağıya küf damlıyordu. "Çatıda bir sızıntı var ve banyoda harçtan çok küf var."

Matt ışığını kapının yanındaki plastik bir torbaya tuttu. Eldivenli eliyle torbayı açtı. "Biri hurdalığı yağmalamış gibi rastgele bir şeyler."

"Muhtemelen evsiz adamın eşyalarıdır."

Matt önce bir yatak örtüsünü, sonra diğerini kaldırdı. "Hiçbir Çey yok."

"O zaman ölü olan ne?" Bree odayı taradı. Bir cesedi gizleyebilecek kadar büyük başka bir alan yoktu. Koku yan odadan geliyor olabilir miydi?

Matt eğildi ve el fenerini şifonyerin altına tuttu. "Ugh."

"Ne?"

"Ölü fare." Matt doğruldu, kapıya doğru yürüdü ve sonuna kadar açtı. "Ölü bir insandan iyidir."

"Canlı bir sıçandan da iyidir."

Matt fare dışkısına benzeyen kahverengi topaklardan oluşan bir izi aydınlattı. "Burada canlı fare olmadığını sanmıyorum."

Bree adımlarının ortasında durakladı. "Hayvanları severim ama fareler beni ürkütür." Soğuk paketi cebine koydu, eldivenlerini giydi ve

çekmeceleri kontrol etti. "Burada bir şeyler olmalı gibi hissediyorum. Ally'nin bir şeyleri olmalıydı, değil mi? Çok fazla olmasa bile."

Matt plastik torbayı göstererek, "Herkesin bir Geyi vardır," diye onayladı. "Evsiz adamın bile eşyaları var."

Yine de oda boştu.

Bree'nin bakışları duvarlarda gezindi. "Onu bir kutu getirirken gördüğünü ve kutuyu alıp gitmediğini söyledi."

Matt tek eliyle yatağı kaldırdı. "Bunun altında bir şey yok. Yanılıyor olabilir."

"Ama Fiona Ally'nin burada yaşadığını da söyledi," dedi Bree. "Eğer bir motel odasında yasadışı olarak kalıyorsanız, eşyalarınızı dışarıda bırakmazsınız. Biri alabilir. Eminim Ally, Shady Acres'in diğer sakinlerinin çalmaktan çekinmediklerini biliyordu."

"Doğru."

Peki nereye sakladı?

Bree banyoya gitti, makyaj masasını açtı ve el fenerini boruların duvara bağlandığı deliğe tuttu. Ana odaya döndü ve el fenerini duvarın her santimetresine tuttu. *Buralarda bir yerde olmalıydı.* Evsiz adam çok ısrar etmişti.

Sonra şifonyerin yanındaki havalandırma deliğinde yeşil bir parıltı gördü. "İşte."

Matt odayı geçti. "Vidalar gevşemiş." Parmaklarıyla vidaları çevirdi ve panjurlu kapağı açarak havalandırma deliğine tıklmış bir sırt çantasını ortaya çıkardı.

Bree bir fotoğraf çekti, sonra çantayı çıkardı. Sırt çantasının arkasında plastik bir saklama kutusu sıkışmıştı. Bir fotoğraf daha çekti, sonra kutuyu da çıkardı. Kapağı kaldırdığında birkaç konserve, bir konserve açacağı, cips ve kraker ile bir yığın çikolata buldu. Sırt çantasının fermuarını açtı. Ana bölme giysilerle doluydu. Birkaç çorabın yanından aşağıya indi ve bir cüzdan buldu. Onu açtı. Ally Swanson'ın ehliyeti ona bakıyordu. "Görünüşe göre Fiona ve evsiz adam haklıymış. Ally burada kalıyormuş." Cüzdanda ayrıca küçük banknotlar halinde otuz altı dolar vardı. Bree cüzdanı bir kenara koydu ve yarısı boş bir şişe buldu.

bir flanel gömlek ve bir çift yırtık yoga pantolonu arasına sıkıştırılmış ucuz votka.

Sırt çantasının ön cebini açtı. Reçete şişeleri boşluğu dolduruyordu.

"Ne buldun?" Matt onun omzunun üzerinden baktı.

"Uyuşturucu." Bree el fenerini içeriye tuttu. "Her şişede birkaç hap var gibi görünüyor." Etiketleri kazınmıştı. Bree bir şişeyi açtı. "Bunlar Vicodin'e benziyor." Bir başkasını denedi. "Hidroodon."

"Kaç şişe?"

"Beş tane. Her birinde sadece birkaç hap var." Bree kesenin fermuarını çekti. Son bölmeyi açtı ve bir hamilelik danışma merkezinin broşürünü çıkardı. "Hamile olduğunu biliyordu."

Matt, "Satıcılık yapması için yeterli para ya da uyuşturucu yok," dedi.

"Hayır. Hamile olsun ya da olmasın uyuşturucuyu kişisel olarak kullanıyor olması daha muhtemel." Bree doğruldu. "Kaçırıldığı yerin burası olması ihtimaline karşı buraya bir olay yeri inceleme ekibi göndereceğim."

"Umarım bu odaya bakan güvenlik kamerası çalışıyordur."

"Aynen." Bree aramasını yaptıktan sonra devriye aracına geri döndüler. Kelepçeli adamın önünde çömeldi. "Şimdi bana adını söylemek ister misin?"

Sırıttı. "Hayır." Cevabına eşlik eden çürük nefes neredeyse Bree'nin gözlerini yaşartacaktı.

Bir adım uzaklaştı ve tekrar Juarez'le yüzleşti. "Şimdilik onu tutmak istiyorum - en azından güvenlik kamerası görüntülerini izleyene ve adli tıp odayı inceleyene kadar." Ama eğer adam gerçekten de sadece yiyecek arıyorsa onu hapse atmak istemiyordu. Bu adam muhtemelen birçok olası nedenden ötürü evsizdi. Belli ki sorunları vardı. Bir duşa, temiz kıyafetlere ve sıcak bir yemeğe ihtiyacı vardı. Onu hapse göndermektense yardım almayı tercih ederdi.

"Suçlamalar?" Juarez sordu.

"Şimdilik izinsiz giriyoruz," dedi Bree.

Juarez not defterine yazdı. Başını kaldırdı. "Bir polis memuruna saldırmak mı?"

Bree başını salladı. "Beni yakaladığında kendimi tanıtmamıştım. Onu acil servise götürün ve kontrol ettirin."

"Kafasının iyi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Juarez sordu. "Kim bilir?" Bree bir omzunu kaldırdı.

Juarez kaşlarını çattı. "Yine de yemek yemeye ihtiyacı var gibi görünüyor." Arka kapıyı açtı ve adamın nazikçe ama sertçe içeri girmesine yardım etti. Adam şarkı söylemeyi bırakmadı. "Bohemian Rhapsody"yi bitirdi ve "Under Pressure" a başladı.

Juarez sürücü koltuğuna kaydı. Bree'yi şaşırtacak şekilde, arka koltuktaki adamla birlikte şarkı söylemeye başladı. Sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi, Juarez David Bowie'nin rolünü üstlendi ve evsiz adamın Freddie Mercury olarak devam etmesine izin verdi. Juarez aracın kapısını kapatarak armonilerinin sesini boğdu.

Bree Matt'e bir bakış attı. İkisi de kahkahayı patlattı.

"Bu tamamen uygunsuz hissettiriyor." Bree homurdandı. "Ve bu yüzümü acıtıyor."

Matt başını eğdi ve birkaç saniye burnunun kenarını sıktı. Sonra bir elini kaldırdı. "Durabilirim." Ama omuzları hâlâ titriyordu.

Bree hırıldadı. "Kolluk kuvvetlerinin tuhaf dünyasına hoş geldiniz."

Matt keskin bir nefes verdi. "Değil mi?"

Kurtarılan Bree, otel odasının kapısına olay yeri şeridi çekti. Adli tıbbın gelmesini bekledikten sonra araçlarına yöneldiler.

Matt parmak uçlarıyla direksiyona vurdu. "Simon, Ally'nin bebeğinin babası olabilir."

"Onunla seks yaptığının dair kanıtımız yok. Yapmış olsa bile, seksin rızaya dayalı olmadığına dair bir kanıt yok. Ayrıca, uyuşturucu parası için fahişelik yapıyorsa, müşterilerinden herhangi biri onu hamile bırakmış olabilir." Bree'nin emniyet kemeri yerine oturdu. "Simon'ın DNA'sı için arama iznine ihtiyacımız var ve elimizde geçerli bir neden oluşturacak yeterli kanıt yok."

"Karakoldaki Todd'la tekrar görüşelim ve bir şey bulup bulmadığına bakalım. Simon'ın geçmişini araştırabiliriz."

"Ally'yi hamile bırakmış olsa bile, bu onu ya da diğer kızları öldürdüğü anlamına gelmez." Matt vitesi boşa aldı ve arabayı terk etti.

"Doğru, ama Simon Ally'nin faaliyetleri hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyor."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

İlk vardiyası tamamlanan Grace, restoranın arka tarafındaki bir tabureye tünedi ve araç paylaşım uygulaması uygun bir araç ararken bekledi. Odanın diğer tarafında mutfak personeli paslanmaz çelik masaların etrafında koşuşturuyor, öğle ve akşam yemeği arasındaki yavaş dönemi Cuma gecesi izdihamına hazırlanmak için kullanıyordu.

Ayakları ağrıyordu ve çok yorgundu. Uzun zamandır garsonluk yapmamıştı. Tam gün çalışmayı, Riley'ye bakmayı ve annesine ev işlerinde yardım etmeyi uzun vadede nasıl başaracaktı?

Baldırındaki bir düğümü ovuşturdu. Bunu içine atacaktı. Olacak olan buydu. Bir depresyon üzerine çöktü. Yıllar önce dibe vurduğunu düşünmüştü. Bir bebekle evsiz kalmak kadar insanı alçaltan bir şey yoktu. Tabii bu dört yaşında bir çocukla evsiz kalmak değilse. Sosyal hizmetler ziyareti onu çok korkutmuştu. Grace'in evi yoksa Riley'yi elinden alabilirlerdi.

Howard bunun olmasına yardım edecekti. Howard'a karşı tanıklık edecekti.

Onu.

Panik onu bir arı sürüsü gibi doldurdu, korku vızıldıyordu. damarları.

Bu işi yürütmek zorundaydı. Bunu tekrar yaşayamazdı. Her gün arkadaşlarından yardım dilenerek, kendisinin ve çocuğunun başlarını sokacak bir çatıları ya da yiyecek yemekleri olup olmayacağını merak ederek terleyemezdi. Eskiden hangi aşevlerinin en iyi teklifleri sunduğunu ve hangi günlerde onları ziyaret etmenin en iyisi olduğunu bilirdi. O hayatı tekrar yaşamak gibi bir arzusu yoktu.

"Seni miyim?" Isaac sordu.

Grace gözlerini telefonundan ayırdı. Isaac dolaptan ceketini alıyordu. Mutfakta çalışıyordu. Ondan birkaç yaş büyüktü, iyi birine benziyordu ama Grace'in kimseye güvenecek hali kalmamıştı. Howard ilk tanıştıklarında iyi biriydi. Ayık olduğunda, bir musluk gibi cazibesini kullanabiliyordu. Ona aşk bombardımanı yapmıştı. Onu hediyelere ve iltifatlara boğmuştu. Riley'e birkaç oyuncak bile almıştı. Grace'e özel ve değerli olduğunu hissettirmişti. Grace çok aşık olmuş ve sonraki birkaç ayı olabileceği en iyi kız arkadaş olmaya çalışarak geçirmişti. Onun en sevdiği yemekleri pişirmiş, evini titizlikle temiz tutmuş, o çalışırken Riley'yi sessiz tutmuştu. Hoş davranmış ve görünüşüne özen göstermişti. Bakın bu onu nereye getirmişti.

Bu sefer farklı olacaktı. Bağımsız olacaktı. Şimdi bu onun için mümkün müydü? Kira ödeyecek ve yiyecek alacak kadar parayı nasıl kazanacaktı? Arabası yoktu. Çocukla Uber'e binmek zordu. Araba koltuğunun taşınması gerekiyordu. Bazı arabalara koltuğu yerleştirmek daha zordu. Sürücüler sabırsız olabiliyordu. Bir keresinde Riley çocuk doktoruna giderken Uber'de kusmuştu.

Yalan söylerken küçük bir gülümsemeyi başardı. "Yolda beni bırakacak biri var ama teklifiniz için teşekkürler."

Isaac el sallayarak arka kapıdan çıktı.

Grace uygulamasını kontrol etti. Paylaşılan yolculuklar daha ucuzdu ama varmaları daha uzun sürüyordu. Yine de çok kısıtlı bir bütçesi vardı. İlk maaşını alana kadar, işe gitmek için ihtiyaç duyacağı Uber ve Lyft'lerin parasını zar zor ödeyecek kadar parası vardı. O yüzden bekleyecekti. Ailesi ilk üç ay ücretsiz olarak onlarla yaşamasına izin veriyordu. Ondan sonra kira ödemek zorunda kalacaktı.

Ama şimdi her şey farklıydı.

Eğer öğrenirlerse, anlaşmalarını bozarlar mı? Onu kovarlar mıydı? Ya çocuk hizmetleri ararsa? Ya Howard suçlamalarda bulunursa? Kazanamazdı.

Riley olmasaydı, umurunda bile olmazdı. Kızı onun ışığıydı, her sabah yataktan kalkmasının tek sebebiydi.

Grace pipetini çiğnedi. Riley' hamile kaldığında, babasının gazabına uğramaktansa onu terk etmişti.

annesinin daha da büyük hayal kırıklığı. "İyi bir kız" olarak yetiştirilmişti. Seks hakkında hiç konuşulmamıştı. Grace evden ayrılana kadar şort ya da kolsuz üst bile giymemişti. Ailesinin isteği üzerine cinsel eğitim dersinden muaf tutulmuştu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Neyse ki Grace'in arkadaşları onu eğitmeye fazlasıyla istekliydiler. Tabii ki bu bilgilerin bir kısmı doğru değildi ve Grace isyankâr olmuştu, dolayısıyla Riley de öyle.

Artık meydan okuyamayacak kadar yorgundu. Riley ile kalmasına izin verirlerse ailesi ne isterse yapardı. Küçük kızının güvenliği için yemek yapar, temizlik yapar ve lanet bir rahibe gibi giyinirdi.

Izgarada su cızırdadı. Bir aşçı kazıyarak uzaklaştırdı. Yağlı koku Grace'in burnuna doldu ve midesini bulandırdı. Ayağa kalktı, küçük çantasını omzuna attı ve bedava öğle yemeğini kaybetmeden önce arka kapıdan çıktı. Dışarıda nemli havayı memnuniyetle karşıladı. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve çiseleyen yağmurun tenini serinletmesine izin verdi. Rüzgâr yön değiştirerek çöplüğün kokusunu daha da yaklaştırdı.

Gözlerinde yaşlar birikti. Ne yapacaktı ki? Bir topun içine kıvrılmak, gözlerini kapatmak ve pes etmek istedi. Telefonu çaldı. Telefonunun ekranına baktı. Uber ona bir araç bulmuştu ama Riley'nin kilit ekranındaki fotoğrafı dik durmasına neden oldu. Vazgeçmek gibi bir lüksü yoktu. Riley'nin kendilerine bir hayat kurması için annesine ihtiyacı vardı. Bir mide bulantısı dalgası vurdu ve hasta olmayı göze alamazdı. Grace derin bir nefes alarak midesindeki çalkantının durmasını diledi. Gözyaşları zaten ıslak olan yanaklarından aşağı süzüldü.

Gri bir sedan restoranın yanına yanaştı. Gösterge panelinde hem Uber hem de Lyft işaretleri parlıyordu. Sürücülerin her iki şirket için de çalışması alışılmadık bir durum değildi. Kokudan uzaklaşmaktan bir şey istemeyen Grace araca doğru yöneldi.

Neredeyse oraya varmıştı ki bir şey onu duraklattı, her şeyin yolunda olmadığını hissetti.

Şoför camı kırdı. Grace eğilip yüzünü görmeye çalıştı. Ama cam renkliydi.

"Grace?" diye sordu.

Onun adını biliyordu. Bu normaldi. Yine de Grace'in ayakları hareket etmedi. Vücudu arabaya binmek istemiyordu ama iptal ücreti bütçesini tüketecekti. Eve gitmesi gerekiyordu. Riley'yi görmesi gerekiyordu. Bir adım attı. Sonra beyni harekete geçti. Uygulamadaki araç detaylarına bakmamıştı. Telefonunu uyandırdı. Ona doğru gelen araba siyah bir Honda CR-V'ydi ve hâlâ on dakikalık mesafedeydi. Ama Grace adında başka birinin bu saatte ve yerde Uber çağırma ihtimali neydi?

İçgüdü ayaklarını geriye doğru çekti. Kaçma dürtüsü derinlerde bir yerden geliyordu, Grace'in anlayamadığı ya da geçersiz kılamadığı bir içgüdüydü bu. O arabaya binerse öleceğini tüm hücreleriyle biliyordu.

Döndü, dehşet koordinasyonunu ele geçirmişti. Ayakları birbirine dolandı ve tökezleyerek bir dizinin üstüne düştü. Bir avucunu yere bastırdı ve ayağa kalktı.

Sedanın kapısı açıldı. Sürücü kendini araçtan dışarı attı. *Hayır! Hayır!* Grace ayağını betona gömdü.

Koşun. Koş. Koş.

Kasları gerildi. Yere doğru itti, vücudunu ileriye, restorana doğru . Yardım için çığlık atmaya çalıştı ama panik güçlü parmaklar gibi boğazını sararak sesini susturdu.

Arkasında botlar betona sürtünüyordu. Bir kol belini sararak ayaklarını yerden kaldırdı.

"Hayır!" Ona vurdu ve tekmeledi, dönerek uzaklaşmaya çalıştı. Spor ayakkabılarından biri adamın bacağına değdi. Adam homurdandı. Tutunması zayıfladı. Grace'in spor ayakkabısı iki saniyeliğine yere değdi. Grace geri çekildi. Umut, bir havai fişek kadar parlak ve kısa ömürlü bir şekilde parladı.

Onu tekrar ayağa kaldırdı. Kadın çırpınıyor, kıvranıyor ve eğiliyordu, çaresizlik hareketlerini vahşileştiriyordu. Bir yumruk başının arkasına çarptı. Acı kafatasında patladı. Görüşü karardı ve vücudu gevşedi. Şaşkınlık kaçma düşüncelerini bastırdı. Çaresiz bir şekilde asılı kalmaktan başka bir şey yapamadı.

onu bagaja fırlattı. Grace ne olduğunu tam olarak anlayamadan bagaj kapağı kapandı.

Yumruklarını bagaja vurdu ama araba hareket etti. Kir, lastik ve metal kokuları burnuna doldu ve öğürdü.

Bir dakika önce ailesinden af dilemenin başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştü.

.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Çocukları kontrol etmeye gidiyorum." Matt arabayı istasyona doğru sürerken, Bree endişeyle Luke'un cep aradı.

Luke ikinci zil sesinde cevap verdi. "Selam."

"Selam. Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Esnedi. "Biraz ev ödevi yapıyorum. Sadece birkaç saat oldu."

"Biliyorum. Ama endişeleniyorum. Kayla nasıl?"

"Buzlu şeker yiyor ve mavi köpekli Avustralya çizgi filmini izliyor. George çorba yapıyor."

"Tamam. Güzel."

"Bree Teyze, biz iyiyiz," dedi Luke. "Aslında çok şımartıldık."

"Bu da iyi. Okul ödevlerini zorlama, tamam mı? Biraz dinlen."

"Bree Teyze mi o?" Kayla arka planda bağırdı. "Konuşabilir miyim?"

",," dedi Luke. "Bree Teyze, dikkatli ol." "Her zaman."

Telefonda Kayla'nın genizden gelen sesi duyuldu. "Büyükbabam çorba yapıyor, büyükannem de tavan arasından yapbozları indirdi." Küçük kızın sesi evde olduğu zamankinden daha iyiydi.

"Bu çok hoş."

"Burada yatıya kalmayı seviyorum. Büyükbabam ne zaman istersem burada kalabileceğimi söylüyor, hasta olmasam bile." Kayla'nın sesi grip olan bir çocuğa göre çok mutluydu.

"Bu gerçekten çok hoş." Bree tıkanıp ve boğazını temizledi.

"İşte büyükannem." Kumaş, bağlantının üzerinden hışırdadı.

"Bree?" Anna sordu.

"Sadece onları kontrol ediyordum," dedi Bree.

"İyiler, ama ne zaman istersen arayabilirsin." Anna her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. "Kayla'nın ateşi düştü ama bu akşam tekrar yükselmesini bekliyoruz. Genelde öyle olur. Sen yine de endişelenme. George her şeyle ilgileniyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bree'nin içine minnettarlık doldu. "Onlarla ilgilendiğiniz için teşekkürler."

Anna, "Burada olmalarını çok seviyoruz ve George'un insanlara doktorluk yaptığı zamanlardan daha mutlu olmadığını biliyorsun," dedi. "Şimdi, sen ve Matt birbirinize göz kulak olun. Bu gece vaktiniz olursa, ne zaman isterseniz uğrayın."

"Evet, hanımefendi." Bree aramayı sonlandırdı. "Ailen en iyisi."

"Artık bir yetişkin olduğuma göre, sana katılmak zorundayım." "Her zaman böyle düşünmüyor muydun?"

"Ergenlik çağındaydım." Matt kıkırdadı. "Babam her zaman her şey hakkında konuşmak isterdi."

"Korku."

"Bir genç için öyleydi." Matt sırıttı.

Bree daha sonra çiftlikteki işleri kontrol etmek için Dana'yı aradı. Atlar iyiydi. Nolan az önce onları kontrol etmişti ve gece kalıp Dana'ya göz kulak olması için yardım edecekti. Bree telefonu kapattı ve indirdi.

Karakolda, ofisine gitti. Marge üç saniye içinde ortaya çıktı ve Bree'nin önüne bir fincan kahve koydu. "Mesajlarınız var ama önce nefes alın. Devam edecekler."

Bree kahveyi kaldırdı ve derin derin içti. Bugün beyninin tamamen işlevsel hissetmesini sağlayacak kadar kafein yoktu. Telefonu titredi ve ekranda Madeline Jager'ın adı belirdi.

"Bırak sesli mesaja düşsün." Hırkasını düzelterken Marge kapıya doğru döndü.

"Bir anlamı yok. Aramaya devam edecek." Bree "Cevapla "ya bastı. "Şerif Taggert."

"Şerif," dedi Jager. "Bu sabah başınıza gelenleri duydum. O muydu? Seri katil o cesedi evinize mi bıraktı?"

"Elbette henüz Dr. Jones'tan bilgi almadık ama öyle olduğuna inanıyorum."

"Ailen güvende mi?"

"Evet." Bree yakalamak için bekledi. Jager hiç bu kadar nazik olmamıştı. "Buna sevindim." Jager boğazını temizledi. "Acil bir durumumuz vardı."

Denetleme Kurulu toplantısı. Fazla mesai için ekstra finansmanı onaylayacağız."

"Bu yardımcı olacaktır."

"FBI'ı arayacak mısınız?" Jager sordu.

Bree hemen karar verdi ve verdiği hızlı cevapla kendini şaşırttı. "Evet. Bizim erişemediğimiz kaynaklara sahipler ve alabileceğimiz her türlü yardımı kullanabiliriz."

"Aynı fikirdeyiz ve bu kararı size bırakıyoruz."

"Ciddi misin?" Bree patlamasını durdurabilirdi ama yorgunluk gardını düşürmüştü.

"Evet." Jager içini çekti. "Dördüncü ceset haklı olduğunu inkâr etmeyi imkânsız kılıyor. Randolph County'de bir seri katilimiz var." Jager *seri katil kelimesini* biraz zorlukla üretti. Sesi gergin geliyordu, sanki bu çağrı mevcut tüm enerjisini kullanıyormuş gibi. "Ne pahasına olursa olsun durdurulmalı."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Bree zaten elinden geleni yapıyordu ama aynı anda yönetim kuruluyla savaşmak zorunda kalmamak güzel bir değişiklikti.

"Hepsi bu kadar. Sadece dikkatli olmanı söylemek istedim. Bu katil sizi hedef almış gibi görünüyor."

"Yapacağım. İlginiz için teşekkür ederim."

Jager tek bir eleştiri yapmadan aramayı sonlandırdı. Bree telefonu indirdi ve ona baktı. Sonra Albany'deki FBI saha ofisini aradı.

Telefonunu bıraktığı sırada Matt kapıda belirdi. "Ne oldu?"

"Çok garip bir telefon aldım." Bree, Jager ile yaptığı konuşmayı özetledi.

"Tuhaf."

"Dürüst olmak gerekirse, bu biraz endişe verici. Bir ritmimiz vardı, biliyor musun? O düşmanca davranırdı. Azı dişlerimi gıcırdatırdım. Düşmanlık

Biz. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. İşbirliği yapmak doğru gelmiyor." Jager'ın kabullenmesi o kadar alışılmışın dışındaydı ki, Bree'nin ön kollarının arkasındaki tüyler diken oldu.

Matt kaşlarını çattı. "Sakin gardınızı düşürmeyin. Kurul hesap yapıyor. Seri katili inkar edemezler, bu yüzden *mavi* moduna geçtiler. Muhtemelen fazla mesailer toplanmaya başladığında geçecektir. Ayrıca, size tam yetki vermenin onları her türlü sorumluluktan tamamen kurtardığını da düşünün. İşler daha da sarpa sararsa, ipin ucunda sen olacaksın."

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum." Bree, Jager'ın muhtemelen bir art niyeti olduğunu bildiği için neredeyse rahatlamıştı, sanki ayaklarının altındaki zemin yeniden sağlamlaşmıştı.

"Az önce FBI'dan yardım istedim." Bree iki elini de *pes* eder gibi kaldırdı. "Bu soruşturmayı yürütebilecek kapasitede olsak da, grip nedeniyle personel sayımız az ve kapasitemiz fazla. Bu hafta şu ana kadar yerel suçlular sessiz kaldığı için şanslıydık."

Matt, "Muhtemelen hepsi de grip olmuştur," dedi.

"İyileşene kadar bunun devam etmesini umabiliriz ama katılım hızla artıyor. Ayak uyduramayız." Bree mesajlarını karıştırdı. Hiçbiri davayla ilgili değildi. Onları bir kenara attı.

"FBI'nın tahmini varış süresi nedir?"

"Henüz bilmiyorum. Ayrıca grip ve yerel kaynakların kullanıldığı bir kayıp çocuk vakası nedeniyle personel eksikleri var ama kısa sürede geri döneceklerine dair söz aldım." Avuçlarını masanın üzerine koydu ve ayağa . "Şimdi konferans odasına gidelim ve bu vakaya bir anlam vermeye çalışalım."

"Todd zaten orada." Matt geri çekildi.

Bree notlarını topladı, dizüstü bilgisayarını aldı ve konferans odasına yöneldi. Matt, Ally Swanson ve Trish Bitten'in fotoğraflarının yanındaki panoya Jana Rynski'nin bir fotoğrafını asıyordu. Todd dizüstü bilgisayarının ekranına odaklanmıştı.

Bree not defteri, dosyaları ve bilgisayarıyla masaya yerleşti. "Todd, ViCAP sorgusunu çalıştırdın mı?"

"Ben yaptım." Todd klavyesine hafifçe vurdu. "Elimizdeki bilgi eksikliği arama parametrelerinin geniş olmasına neden oldu. Kurbanlardan ikisinin ölüm nedenini bile bilmiyoruz. Cesetleri muşambaya sarmak benzersiz bir konsept değil ama kamuflaj izi alışılmadık. Katilin kurbanlarını sarmak için bu tür bir muşamba kullandığı sadece bir kalıntı seti buldum. Ama o cinayet çözüldü ve katil üç yıl önce mahkum oldu. Şu anda Nebraska'da ömür boyu hapis cezasını çekiyor. Belki bu katil bu yönünü değiştirmiştir diye düşünerek her türlü muşambayı kullanarak ikinci bir sorgu . İkinci sorguda birkaç düzine çözülmemiş vaka çıktı ama diğer tanımlayıcılara uyan sadece iki vaka vardı. Bu vakalardan biri Güney Carolina'daki bir ceset atma alanı. I-95 yakınındaki ormanda 2015 yılında iki çift kadın cesedi bulunmuştur. İkinci vakada ise 2018 yılında Delaware'deki bir eyalet parkında bir kadın cesedi bulundu. Bu iki vakadan sorumlu dedektifleri aradım. Onlarla konuştuğumda bir şey bulup bulamayacağımı göreceğiz."

"İyi iş. Devam et." Bree kontrol listesine atıfta bulundu. "Jana ile başlayarak bireysel vakalara geçelim. Annesi Salı akşamı saat sekiz buçukta onunla konuşmuş. Komşusu da Jana'yı akşam beş ya da altı gibi posta kutusunda görmüş, bu da o saatte hâlâ hayatta olduğunu doğruluyor. Jana'nın telefon kayıtları elimizde mi?"

Todd bilgisayarını karıştırdı. "Var. Salı akşamı annesiyle yaptığı telefon görüşmesini görüyorum. Görüşme 9:02'de bitmiş. Telefonunu en son o zaman kullanmış. Normalde her gün en az bir ya da iki mesaj atmak için telefonunu kullanırdı."

"Genelde kiminle ?" Bree sordu.

"Annesi, komşusu, patronu." Todd iki parmağını dizüstü bilgisayarının trackpad'inde gezdirdi. "Ayrıca normal kişiler olmayan bir sürü rastgele numara." Bir not yazdı. "Scarlet Kuaför Salonu, Randolph Dental Care, Speedy Lube, Vital Care Network, devlet üniversitesi, Sal's Pizza." Kafasını kaldırdı.

"Kırmızı bayrak yok," dedi Bree.

"Yok," dedi Todd. "Telefon servis sağlayıcısı kısa mesaj içeriğini saklamıyor. Jana'nın telefonunu bulamadığımız sürece, mesajlarının detaylarına ulaşamayacağız."

Bree notlarını kontrol etti. "Perşembe günü işe gelmedi, bu tipik bir davranış değil ve bu sabah ölmüştü." Jana'nın dairesindeki kan lekelerini hayal etti. "Muhtemelen Salı günü akşam dokuzdan sonra ya da Çarşamba akşamı hava karardıktan sonra kaçırılmış. Kimsenin güpegündüz kanlar içindeki bir kadını evinden çıkarmaya çalıştığını düşünemiyorum."

Matt parmaklarından birini tahtaya vurdu. "Chevy, Jana'yı dairesinde ve çalıştığı yerde takip ediyordu."

Bree, "Onu başka kurbanlarla ilişkilendiremedik," dedi.

"Jana'yı öldürmüş ve sonra da onu seri katil kaçırmış gibi göstermeye çalışmış olabilir mi?" Todd sordu.

"Kadının yatağına işedi ve yatağı ateşe verdi." Matt bir noktanın altını çizdi. "Chevy ile her şeyin mümkün olduğunu söyleyebilirim."

"Ama," dedi Bree, "kamuflej brandalarıyla ilgili ayrıntıyı kamuoyuna açıklamadık."

Todd parmaklarını masaya vurdu. "Cesetlerin medyada hiç fotoğrafı yok muydu?"

" sanmıyorum." Bree ensesini ovuşturdu. "Cesetler açıklıktan çıkarılmadan önce poşetlenmişti." "Sosyal medyayı kontrol edelim."

Todd kırk beş dakika boyunca saniyeler. "Bir fotoğraf var." Dizüstü bilgisayarını Bree ve Matt'e bakacak şekilde çevirdi. Ekranda, muşambaya sarılmış bir ceset ölü yaprakların altında yarı gömülü yatıyordu.

"Kim ?" Matt sordu.

Todd klavyesine dokundu. "WSNY Haber'den Nick West."

Bree'nin teni kızardı. "Fotoğrafı nereden bulmuş?"

Todd ekranını kontrol etti. "."

Matt daha yakına eğildi. "Bu, açıklıktaki orijinal cesetlerden birine benziyor. Fotoğraf yakından kırpılmış, o yüzden hangisi olduğunu söyleyemiyorum."

Bree parmağıyla Todd'un dizüstü bilgisayarını işaret etti. "O fotoğrafı kimin çektiğini bulacağız. Şu ana kadar departmana bilgi sızdıran kişiyi bulma şansımız olmadı, ancak o açıklıkta bulunan kişi sayısı sınırlı."

Todd, "Olay yeri kayıtlarını gözden geçireceğim ve cesetler kaldırılmadan önce kimlerin geldiğine göre listeyi düzelteceğim," dedi.

Matt burun deliklerinden hava üfledi. "İnsanlar berbat."

"Artık pek bir önemi yok," diye ekledi Todd. "Bir fotoğraf internete düştükten sonra onu silmenin bir yolu yok. Muşambalarla ilgili bilgiler orada duruyor."

Matt duvara yaslanmış, başının arkasını bilerek beyaz tahtaya üç kez vuruyordu.

"Nick West'i arayıp bunu kaldırmasını isteyeceğim." Bree ve genç muhabir arasında inişli çıkışlı bir uyum vardı. Bu görev ona yakışmıyordu, ama zaman zaman ahlaki ipin yanlış tarafına ayak parmağını daldırdığı da oluyordu. "Ama haklısın Todd. Olan oldu."

Bu, Bree'nin muhabire derdini anlatmasını engellemeyecekti. Eğer bu santimin gitmesine izin verirse, diğer muhabirler ve haber kanalları bir dahaki sefere bir mil alacaktır.

Bree saati kontrol etti. Tipik bir otopsi yaklaşık dört saat sürerdi. "Dr. Jones otopsiyi en kısa sürede yapacak. Umarım yakında yaklaşık ölüm saatini öğreniriz ve Chevy'nin nerede olduğunu araştırabiliriz. O zamana kadar Ally'ye geçelim."

"Ally'nin muhtemelen uyuşturucu parası için fahişelik yaptığını öğrendik. Ayrıca moteldeki boş bir odada kalıyormuş. Müdür Simon onu iyi tanıdığını reddediyor, ancak diğer hizmetçi Ally'nin Simon'la seks düşünüyor, muhtemelen moteldeki ders dışı faaliyetlerini görmezden gelsin diye. Simon onu çok az tanıdığını iddia ediyor ki bu açıkça bir yalan. Simon'ın geçmişini tam olarak araştırmamız gerekiyor."

"Onu çoktan çalıştırdım." Todd trackpad'ini tıkladı. "Çünkü o Ally'nin patronuydu. Sabıka kaydı yok. Daha derine inip onu diğer kurbanlarla ilişkilendirebilecek miyim bakacağım."

"Trish Bitten'in erkek arkadaşı ve kız kardeşiyle mi görüştün?" Bree Todd'a sordu.

"Evet. Bugün erken saatlerde, Dedektif Dane ile Scarlet Falls Polis Departmanı'nda açılan ilk kayıp vakası hakkında konuştuktan sonra." Todd bilgisayarında yeni bir pencere açtı. "Dane üniversitenin otoparkındaki güvenlik kamerasının bir kopyasını çıkardı." Todd videoyu oynattı ve hiçbir hareketin olmadığı birkaç dakikayı ileri sardı. "İşte Trish geliyor."

Bir omzuna koyu mavi bir sırt çantası asmış genç bir kadının karda ilerleyişini izlediler. Soluk mavi kabarık bir ceket, dar bir kot pantolon ve ayak bileği botları giymişti. Beyaz şapkası boynuna doladığı kalın bir atkıyla uyumluydu. Ağır siyah eldivenler ellerini örtüyordu. Sırt çantasını arka koltuğa bıraktı, sonra motoru çalıştırdı. Araba ısınırken camlardaki buzları kazıdı. Sonra arabayı sürdü.

Bree bu andan sonra ne kadar yaşayacağını merak ediyordu. "Onu takip eden kimseyi görmüyorum."

Todd tekrar ileri sardı. "Başka bir öğrenci görmeden önce on dakika geçti." Koyu renk saçlı bir kız doğru yürüdü, camlarını temizledi ve kampüsten ayrıldı. "Kış dönemi sınırlı, kampüste normal döneme göre daha az aktivite var." Videoyu tekrar oynattı ve parmağıyla Trish'in arabasının etrafında bir daire çizdi. "SFPD çevredeki arabaları tespit etti. Hepsi de kampüste yasal işleri olan öğrencilerdi."

Matt ekranı daha iyi görebilmek için eğildi. "Onu üniversitenin girişinde beklemiş, sonra da aracını takip etmiş olabilir."

Todd videoyu durdurdu. "Bilmemize imkân yok. Üniversiteye giden yol kırsal. Kamera yok. Trish'in aracının yeri tespit edilemedi. SFPD bu dava üzerinde aylarca çalıştı ama sonunda geri çekilmek zorunda kaldılar."

Bir dava çözülmeden ne kadar uzarsa, çözülme olasılığı da o kadar azalıyordu. Dedektifler daha taze vakalar üzerinde çalışmak zorundaydı.

Todd, "Hâlâ dava dosyasını inceliyorum," dedi. "Son cesedin kimliğini hâlâ tespit mi?"

"Doğru," diye doğruladı Bree.

Todd, "Temizleme alanından ve Jana'nın dairesinden ilk adli tıp raporlarını aldık," dedi. "Şimdiye kadar sadece göz gezdirme şansım oldu ama ilginç bir şey görmedim. Açıklık çok az şey içeriyordu. Su şişesi yok. Sigara izmariti yok. Çöp yok. Toprak örneği, entomoloji ve benzeri konulardaki raporlar zaman alacaktır."

"Bizi kopyalayın, hepimiz üzerinden geçelim." Bree raporlara taze gözlerle bakılması gerektiğine inanırdı. Hangi ayrıntının ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz.

Farklı insanlara. "Jana ve Trish'in transkriptlerini alma konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Üniversite henüz bunu kabul etmedi ama Trish'in transkripti SFPD dosyasında ve adli tıp Jana'nın arabasında onunkinin bir kopyasını buldu. Bulduklarım hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim." Todd dosyasına döndü. İki sayfayı çıkardı ve yan yana koydu. "Bildiğimiz gibi, iki kız aynı okula gitmemişler. Ama aynı genel eğitim derslerinden birkaçını almışlar. Bunlardan biri için - İstatistik 101- aynı profesöre sahiplerdi."

"Bu istatistik dersi ne kadar popüler?" Matt sordu.

Todd bir avucunu sayfanın üzerine koydu. "Bu ders belirli bir mezuniyet şartını yerine getiriyor. Her dönem yaklaşık yüz elli öğrenci bu dersi alıyor. Tesadüfleri sevmediğimizi biliyorum ama oluyor işte."

"Son iki yılda en az altı yüz çocuk bu dersi mi aldı?" Matt sordu.

"Doğru," dedi Todd.

"Profesör kim?" Bree sordu.

Todd parmağını bir ismin üzerine koydu. "Howard Killian."

Şok, Bree'yi sandalyesine yapıştırdı. İki kalp atışı boyunca hareket etmedi. "Onu geçen gece tutukladım. Sen hâlâ hastaydın." Aile içi şiddet çağrısını özetledi.

"Belki de bu bir tesadüf değildir," dedi Todd.

"Howard Killian şimdi nerede?" Matt sordu.

"Kefaletle serbest bırakıldı." Dirseklerini masaya dayayan Bree, iki eliyle şakaklarını ovuşturdu. "Gidip onu görelim." Grace'in ona verdiği anahtarı masasının alt çekmecesine kilitlemişti. "Anahtarını geri verebiliriz."

"Killian kurbanlardan ikisini tanıyordu." Matt iki kolunu da başının üzerine uzattı. "Bu onu baş şüpheli yapar."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Matt, Bree'nin eşyalarını devriye aracına yüklemesine yardım etti. Suburban'ında bir sorun yoktu, ama mobil veri terminali gibi kolluk kuvvetlerine ait zil ve düdükleri yoktu. O koltuğunu ve direksiyonunu ayarlarken, Bree de çelik yeleğini giydi. Geçmişte vurulmuştu ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyordu. Ne zaman riskli bir göreve çıksalar, çelik yelek giyerdi. Aile içi şiddet failleri yeterince tehlikeliydi. Howard Killian seri katil zanlısı olarak terfi etmişti.

Bree ona onaylayan bir yan bakış attı ve başını salladı. "Bu iş bitene kadar bunu takmayı planlıyorum."

"Evet." Cırt cırtlı kayışı bağladı ve şerif departmanı ceketini omuz silkerek geri giydi.

Bree arabayı otoparktan çıkardı. Matt çocukları ve çiftliği kontrol etti.

Bree'nin telefonu çaldı. "FBI." Telefonu açtı ve aramayı sonlandırmadan önce birkaç tek heceli yanıt verdi. "Yarın ilk iş olarak bir ajan burada olacak. Todd'un ona mümkün olduğunca çok bilgi iletmesini sağlayacağım, böylece bu gece vakayı incelemeye başlayabilir." Todd'u hızlı bir şekilde aradı.

On dakika sonra Bree, Killian'ın evinin önünde durdu. Matt araziye taradı. Koyu gri gökyüzüne ve sıfır güneşe rağmen evin içinde hiçbir ışık yanmıyordu.

Bree emniyet kemerini çözdü. "Aracı burada değil. Evde kimse yok gibi görünüyor."

"Ne zaman serbest bırakıldı?" Matt sordu.

"Çarşamba öğleden sonra." Bree araçtan dışarı kaydı.

Matt de kaldırımında ona katıldı. Yakındaki bir evden müzik sesleri geliyordu ve mahalle barbekü kokuyordu. "Hapiste geçirdiği bir geceden sonra uykusuzluğunu telafi etme fırsatı bulmuştur o zaman."

"Hapishaneye hiç gitmedi. Gözaltındaki tek gecesini karakolun geçirdi. Tek başına." Bree ön kapıya doğru ilerledi. Girişi kuşattılar ve kapıyı çaldılar. Evde hiçbir şey kımıldamadı. Hiçbir ışık yanmadı. Kapıya yaklaşan ayak sesi yoktu. "Cuma günü mutlu saatler. Sarhoş olduğunu söylemiştin. onu tutukladınız. Belki de bir barda arkadaşlarına acıklı hikayesini anlatıyordur."

"Bu akla yatkın." Bree kapıyı tekrar çaldı. Ev hareketsiz ve sessiz kaldı.

Matt kulağını birkaç saniye kapıya dayadı. "Tek duyabildiğim sokağın aşağısından gelen müzik sesi. Evin arkasını kontrol etmek ister misin?"

"Hayır. Arama iznimiz yok ve kurbanlardan ikisinin altı yüz çocukla birlikte Killian'ın çok popüler dersini almasına dayanarak da arama izni alamayız. Tek bir ikinci dereceden kanıt olası bir neden oluşturmaz." Bree döndü ve sokağı inceledi. "Aracını göremiyorum. Bir yere gitmiş olmalı."

Matt elini gözlerine götürüp ön kapının yanındaki dar pencereden baktı, ama içerisi pek bir şey göremeyecek kadar loştu. Geri çekildi. "Sokağın aşağısına park edip bir süre burayı izleyebiliriz. Şu büyük kamyonetin arkasında bir yer var."

Bree başıyla onayladı. "İyi fikir. Eğer yakında ortaya çıkmazsa komşularla konuşabiliriz. Belki son birkaç gün içinde onu gören biri olmuştur."

Devriye birimine döndüler ve Bree aracı sokağın aşağısına doğru hareket ettirdi. Howard yanlarından geçerse şerifin aracını görecekti ama büyük olasılıkla diğer yönden yaklaşacaktı ve canavar kamyonet iyi bir gizlenme sağlıyordu.

Bree koltuğa yığıldı. Matt de aynısını yaptı ve hiçbir şey yapmadan oturdu. Gözetlemeler akıl almazdı. En zoru

unsur can sıkıntısıydı. Yağmur hızlandı, arabanın tavanına vuruyor ve camlardan aşağı süzülüyordu.

"Bu yağmur hiç bitmeyecek," dedi Bree. "Çamurdan bıktım."

Nefesleri ön camı buğulandırdı. Matt kapının cebinde bulduğu restoran artığı bir peçeteyle sildi.

Çamura bulanmış bir kamyonet Killian'ın sokağına döndü.

Kamyon Killian'ın evinin önünden geçerken yavaşladı, sonra yoluna devam etti. "Plakayı görebiliyor musun?" Bree sordu.

"Hayır." Matt torpido gözünden dürbününü çıkardı. "Aracın geri kalanı gibi çamurla kaplı."

"Bütün kasaba gibi. Kasabanın adını Grey's Hollow'dan Grey's Wallow'a değiştirmemiz gerekecek."

Kamyonet Killian'ın garaj yolunda geri döndü ve geldiği yoldan geri gitti. Köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

"Yanlış ev mi?" Bree sordu.

"Sanki evi gözetliyorlarmış gibi geldi." Matt omuzlarını silkti ve dikkatini eve verdi.

"Bu da ne?" Bree ön camı işaret etti. Killian'ın ön camlarından birinde bir ışık huzmesi parladı. Işık kavis çizdi ve kayboldu.

Matt, "Bir el feneri," dedi.

"Gündüz vakti mi? Bu çok şüpheli."

"Killian bizi fark etmiş ve evde yokmuş gibi davranmaya çalışıyor olabilir." Matt kapının koluna uzandı. "Gidip kim olduğunu görelim."

Bree arka koltuktan üniformasının şapkasını aldı. Araçtan çıkıp Killian'ın evine doğru yürüdüler. Yağmur Matt'in saçlarını başına yapıştırmıştı. Matt kaldırımdan pencereleri taradı ama hiçbir şey göremedi. Ön kapıya doğru yürüdüler. Bir eliyle gözlerini siper etti ve pencereden içeri baktı. Evin arka tarafında bir ışık sallanıyordu.

Evin arkasında bir şey gıcırdadı. Matt dondu kaldı. Sesini alçalttı. "Bunu duydun mu?"

Bree başıyla onayladı. İkisi de hareketsiz kaldı, dinliyorlardı. Arka bahçeden bir kazıma sesi geldi.

Matt, "İçerideki her kimse arka kapıyı kullanmış," diye mırıldandı.

Bree bir avucunu gökyüzüne kaldırdı. Fısıldadı, "Killian içeride bizden kaçıyor olabilir. Yargıç tarafından kefaletle serbest bırakılmasının tek koşulu izinsiz olarak eyalet dışına çıkmaması, ateşli silah bulundurmaması ve Grace'den uzak durmasıydı. Eminim avukatı ona bizimle konuşmamasını tavsiye etmiştir."

Evin içinden gelen metalik bir patlama sesi onları kısa süreli durdurdu. Bree'nin eli belindeki silaha gitti. "Bir kez daha düşündüm de, arka tarafı kontrol edelim." Yaka mikrofonuna bastı ve olası bir haneye tecavüz olayını merkeze bildirdi, merkez de destek ekibinin müsait olduğunda yola çıkacağına söz verdi. Bree silahını çekti ve evin etrafını dolaşmaya başladı. Matt'in botları ıslak çimenlerde ezildi.

Matt bir gözünü köşeye yaklaştırıp gölgelerde bir şekil ya da hareket olup olmadığını araştırdı. "Kimseyi görmüyorum," diye fısıldadı. Panjurları sıkıca çekilmiş bir pencerenin önünden geçtiler.

Bree birkaç adım atarak ıslak çimenlerin arasından kare şeklindeki beton avluya çıktı. Omuz omuza, paslı bir masanın ve iki yıpranmış hasır sandalyenin yanından geçtiler. Sürgülü cam kapı birkaç santim açık duruyordu. Matt'in içgüdüleri alarma geçti. Nabızı hızlandı, kulaklarında yankılandı. Derin bir nefes alıp birkaç saniye tuttu, sonra yavaşça ciğerlerini boşaltarak kalp atış hızını düşürdü ve görüşünü tünellemekle tehdit eden adrenalin patlamasını önledi.

Açıklığa doğru eliyle işaret etti. Rüzgâr havayı karıştırıyor, temelin üzerinde birikmiş bir yaprak yığını rahatsız ediyordu. Sanki ev nefes alıyormuş gibi, kapı aralığından ileri geri bir perde esiyordu.

Bree kapının bir tarafına geçti. Matt onun omzunda duruyordu. Kadın eşikten yavaşça geçti. Matt de onu takip etti, perde vücuduna dolanarak onu geride tutuyordu. Kumaşı çözerek bacaklarını serbest bıraktı. Yan odadan bir gümbürtü duyuldu. İçerideki her kimse sessiz olmaya çalışıyor ama bağıramıyordu.

Evin ön tarafına açılan koridordan soluk gri ışık parlıyordu ama evin arka tarafı loştu.

Matt ve Bree aile odasına doğru süzüldüler. Matt mutfakta dolaşan büyük bir gölge gördü, el feneriyle odayı tarıyordu. Matt eliyle işaret etti, ama Bree onu çoktan görmüştü.

Bir şey çarptı. Figür homurdandı. Alnını ovuştururken el feneri tavanı aydınlattı.

Matt elini duvarda gezdirdi. Işıklar yandı. Figür dönerek onlara baktı ve Matt'le Bree, Grace Abbott'un babasına gözlerini kırıştıtararak baktılar.

"Şerif departmanı!" Bree silahını ona doğrulttu. "Ellerini göreyim."

Bay Abbott bowling topu büyüklüğündeki yumruklarını havaya kaldırdı. Ellerinde sadece el feneri vardı. "Silahlı değilim."

"Arkanı dön," diye talimat verdi Bree. "Ellerini başının arkasına koy."

Bay Abbott itaat etti. Matt onu kelepçelemek için ilerledi. Kelepçelendikten sonra Matt onu çevirdi ve ceplerini yokladı. Anahtarlar ve bir cüzdan buldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Bree sordu.

Bay Abbott kaşlarını çatı. "Grace'i arıyorum." Matt, "Sizin evde değil mi?" diye sordu.

"Öyleydi." Bay Abbott arkasındaki kelepçeleri şingırdattı. "Eski garsonluk işini geri aldı. Bu sabah ilk vardiyasında çalıştı. Saat ikide işi bitmiş olması gerekiyordu. Eve hiç gelmedi." Mutfığa göz gezdirdi. "*Onunla* birlikte olabileceğini düşündük."

"Killian'a dönmek istediğini söyledi mi?" Bree sordu.

Bay Abbott'un çenesi bir azı dişini çatlatacak kadar sıkıldı. "Hayır."

"O zaman neden yapacağını düşünüyorsun?" Matt bastırdı. "Sadece birkaç saat gecikti." Ama Matt bundan hoşlanmamıştı.

Bay Abbott Matt'in bakışlarıyla karışmak için başını çevirdi. Abbott'un gözlerindeki öfke Matt'i telaşlandırdı. "Çünkü o böyle biri. Erkekler söz konusu olduğunda kötü kararlar verme konusunda geçmişi var." Nefesini içine çekti ve kısa bir havayı dışarı üfledi. "Bak, ona geri döneceğini sanmıyorum. Ama onu arayıp konuşmak için yalvarırsa kabul edebilir. Kolayca kandırılabilir. Sadece temel kadın zayıflığı."

Bree'nin kaşları havaya kalktı ama Bay Abbott şu anda kendisini gözaltında tutan bir kadına zayıf demesindeki ironiyi fark etmemiş gibiydi.

Matt'in omurgasında bir sıcaklık patlaması oldu. Matt cevap vermek için ağzını açtı ama Bree koluna dokundu.

"Bay Abbott," diye başladı hayranlık uyandıracak kadar nötr bir sesle. "Grace nerede çalışıyor?"

"Hafta sonları," dedi. "Route 40 üzerinde."

"Biliyoruz." Bree telefonunu çıkardı, bir tuşa bastı ve telefonu kulağına götürdü. Weekends, üç katlı hamburgerleri ve dipsiz patates kızartması sepetleriyle ünlü bir spor barıydı. "Grace işe nasıl gitti?"

Bay Abbott, "Uber. Saat iki buçuk gibi evde olması gerekiyordu."

"Hafta sonunu aradın mı?" Matt sordu.

Bay Abbott başını eğdi. "Ne düşünüyorsunuz? Tabii ki düşündüm. Vardiyasının sonunda ayrıldığını söylediler. Telefonuna cevap vermiyor. Eğer onu kendisiyle buluşmaya ikna ettiyse" -şu an bulundukları yeri göstermek için başını daire içine aldı- "burası mantıklı bir yer olurdu."

Bree telefonunu indirdi. "Grace'in aramaları doğrudan telesekretere düşüyor."

Bu da telefonun ya kapalı ya da pilinin bitmiş olduğu anlamına geliyordu.

Bree kalçasındaki telefona dokundu. "Killian onunla temasa geçti mi?"

Bay Abbott'un başı sıkıca sallandı. "Eğer onunla konuşursa, yaşayacak başka bir yer bulması gerektiğini söyledim."

Böylece Grace'in Killian'la konuştuğunu babasına söylemeyeceğinden emin oldu.

Sokağa bakan bir pencereden ışıklar süzülüyordu. "Destek burada." Bree, Bay Abbott'ı kolundan tutarak sürgülü cam kapıya doğru götürdü.

"Beni tutuklayamazsınız!" Bay Abbott itiraz etti. "Ben sadece kızımı arıyordum."

Bree onu açıklığa doğru yönlendirdi. "Haneye yasadışıdır."

"Kapı kilitli değildi." Abbott kolunu geri çekti. "Ben hiçbir şeyi kırmadım."

Bree, "Hâlâ bir başkasının evine izinsiz giremezsiniz," dedi.

Matt evi taradı. Devrilmiş bir çöp tenekesi dışında her şey normal görünüyordu.

"O bir kazaydı," diye homurdandı Bay Abbott. "Karanlıktı. Ona çarptım. Sadece Grace'i bulmak istiyorum." Sesi çatallaştı, sert adam görüntüsünü kıran ilk duygu belirtisiydi.

Matt, Bay Abbott'un kızına karşı takındığı sert tavırdan pişman olup olmadığını merak etti.

Bree onun kolunu sıkıca tuttu. "Dışarı çıkıyoruz."

"Beni tutuklarsanız, onu bulamam." Ses tonunda bir panik havası vardı.

"Grace'i aramaya gidiyoruz," diye güvence verdi Bree, koluna girip onu evden çıkarmak için kaldıraç etkisi yaratırken.

"Ceplerimi aradı." Bay Abbott çenesini Matt'e doğru salladı. "Ben bir Çey almadım."

Bree iç çekti. "Eve gidip orada kalacağına söz veriyor musun?"

Cuma gecesi tutuklanmak hafta sonunu hapiste geçirmek anlamına geliyordu. Grace'in babasını tutuklamak istemediği açıktı.

Bay Abbott direnmeyi bıraktı, ama Matt yine de yakın durdu. Abbott dağ gibiydi. Kelepçeli bile olsa, bu cüsseye sahip bir adam ona zarar verebilirdi. Bree kendi bağıının çaresine bakabilirdi ama motelde suratına yediği tekmeden sonra bir kez daha fiziksel bir çatışmaya ihtiyacı yoktu. Abbott direnirse, bu bir katırı idare etmeye çalışmak gibi olurdu.

Abbott bir an için bağıını eğdi, sonra çenesini kaldırıp önce Bree'nin, sonra da Matt'in gözlerinin içine baktı. "Anlıyorum."

"Bana söz mü veriyorsun?" Bree sordu.

"Evet." Abbott başını salladı.

"O zaman seni şu anda tutuklamayacağım." Bree onu döndürdü ve kelepçeleri çıkardı. Açık kapıdan çıktılar

Kaydırıcı. Kapıyı kapattıktan sonra Bree, Abbott'ı ön bahçeye doğru yürüttü. Onu nazikçe kamyonetine doğru itti. "Eve git. Orada kal."

"Teşekkür ederim," dedi omzunun üzerinden. "Lütfen kızımı bulun."

Şerif Departmanı'na ait bir devriye aracı kaldırıma yanaştı. Bree yardımcısıyla konuşurken, Matt yan komşunun evine doğru yürüdü ve zili çaldı. Matt kapı zilin bir kamera modeli olduğunu fark etti. İçeriden dijital çan sesleri geldi ve bir köpek havlamaya başladı.

Yoga pantolonu ve büyük boy kapüşonlu tişört giymiş orta yaşlı, sağlam bir kadın cevap verdi, endişeyle kaşları çatılmıştı. Siska bir Chihuahua kırması, *Çakmaktaşılar*'daki Dino'yu andıran bir havlama korusuyla koridorda ilerledi. Kadın onu ayağıyla engelledi, ama köpek kadının ayak bileklerinin etrafından dolandı ve hırlayarak Matt'in üzerine atıldı. Neredeyse on kilo olan köpeğin yağı, yüzünün ve ağzının bembeyaz olmasından anlaşıyordu.

Kadın çömeldi ve köpeği yakalamaya çalıştı ama köpek onun uzanamayacağı bir yere kaçtı. "Lanet olsun sana, Ripper." Bu öğüt hiç öfkelenmeden, sadece boyun eğerek ve biraz da mizahla söylenmişti.

Ripper Matt'in ayağına saldırdı. Matt tepki vermedi, bu da köpeğin kafasını karıştırmışa benziyordu.

Kadın kum sarısı saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. "Onu birkaç ay önce barınaktan aldım. Yaşlı bir köpek sahiplenmenin daha kolay olacağını düşünmüştüm ama Ripper yaşına göre oldukça alıngan. Dün postacının ödünü kopardı." Kadın geri çekildi ve Ripper'ın havlamayı bırakıp Matt'in botlarını koklamasını izledi. "Korkmuş görünmüyorsun."

"Şerif departmanında K-9 eğitmeniydim." Eğitmenler eğitim alıştırmalarında sırayla şüpheliyi oynuyordu. Yetişkin bir Alman çoban köpeği, ısırik kılıfının içinden bile müthiş bir vuruş yapmıştı. Matt ayaklarının etrafında dönen köpeğe baktı. Ripper'ın dişlerinin botunu delebileceğinden bile şüpheliydi. Eğer yaşlı köpek ısırması başarırsa, muhtemelen dişlerinin çoğunu kalın deriye saplayıp kalırdı. "O iyi, hanımefendi."

İç çekti. "O iyi değil. Pisliğin teki. Ama o benim pisliğim ve onu seviyorum."

Matt . "Anlıyorum."

"Onun için mi buradasınız?" Başını Killian'ın evine doğru eğdi.

"Evet, hanımefendi."

Kadın kollarını kavuşturdu. "Ona yine mi vurdu?"

Matt, "Bay Killian'ın evine zorla girilmiş," dedi. "Onu gördünüz mü?"

Kadın ofladı pufladı. "Birinin onun evine zorla girmesine üzülmiyorum. O berbat bir insan."

Matt de aynı fikirdeydi. "Onunla hâlâ konuşmam gerekiyor."

"Birkaç gün önce tutuklandığından beri onu görmedim. Bunun için üzgün olduğumu da söyleyemem. Burası güzel bir mahalle, o hariç. Eğer onu dışarıda görürsem, ondan uzak duruyorum."

"Sana düşmanca davrandı mı?"

"Sefil biri, sürekli saçma sapan şeylerden şikayet ediyor, mesela çimenlikte koşan çocuklar ya da aptal Beemer'ına çok yaklaşan biri gibi." Gözlerini devirdi. "İzci kızlar bile kurabiye mevsiminde onun evini es geçerler."

"Arabasını garaj yolunda gördünüz mü?" Matt sordu. "Evde olduğuna dair başka bir işaret var mı?"

eğdi ve bir parmağını ağzının kenarına götürdü. "Sanırım dün sabah yedi gibi işten çıktığımda arabası oradaydı ama yüzde yüz emin olamıyorum."

Matt kapı zili kamerasına baktı. "Kapı zili kameranız Bay Killian'ın evinin önünü gösteriyor mu?"

"Öyle." Yoga pantolonunun paçasındaki cepten telefonunu çıkardı ve bir uygulama açtı. "Dün sabah 9:07'de bir paket teslim edildi." Matt ekranı görebilsin diye telefonu çevirdi. Arka planda Killian'ın araba yolunun alt kısmı ve BMW'sinin arkası görünüyordu.

"Başka yeni video var mı?" Matt sordu.

"Pazar günü bir etkinlik var ama hepsi bu kadar, üzgünüm." Telefonunu indirdi. "Çok fazla ziyaretçim olmuyor."

"Bugün onun aracını gördün mü?" Matt sordu.

Başını iki yana salladı. "Bugün izinliydim. Dışarı adım attığım tek zaman Ripper'ı yapması için arka tarafa götürmek oldu. Ne de

hiçbirimiz bu yağışlı havayı sevmiyoruz."

"Perşembe sabahı çekilen videonun bir kopyasını alabilir miyim?" Matt sordu.

"İndirebilir miyim?" Telefonunu tekrar açtı. Matt, Bree'nin beklediği Killian'ın ön bahçesine dönmeden önce indirme ve gönderme sürecinde ona yol gösterdi. Komşunun verdiği bilgileri iletti.

Bree, "Killian ve aracı hakkında arama emri çıkarttım," dedi. "Grace de öyle."

"Şimdi ne olacak?"

"Weekends'e gidelim ve Grace'in çıkışını gösteren güvenlik kamerası kaydı var mı bakalım. Killian'ın kardeşi kefaletini ödedi. Onu ziyaret edip Killian'ın nerede olduğunu bilip bilmediğine bakalım." Bree başka tarafa baktı. "Grace'i bulmamız gerek. Sadece birkaç saattir kayıp olduğunu biliyorum ama bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Onu bulmak istiyorum."

Matt onun düşüncesini tamamladı. *Sonunda ölmeden önce.*

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hafta sonları Cuma akşamı erkenden hareketleniyordu. Müzik çalıyor ve insanlar giriş kapısını dolduruyordu. Bree rozetini taktı ve bekleyen müşterilerin arasından dirsekleyerek hostes kürsüsüne doğru ilerledi. "Müdürle görüşmem gerekiyor."

Genç kadın bilgisayar ekranının başında eğilmiş duruyordu. Parlak, siyah saçlarından oluşan bir duvar yüzünü kapatıyordu. "Özür dilerim. Çok meşgulüz. Partinizde kaç kişi var?"

"Yok." Bree rozetini kızın gözleriyle ekranı arasına indirdi.

"Oh." Sarsılarak doğruldu. Siyah çizgilerle kaplı gözleri iri iri açıldı. Burnunun kenarındaki altın küpede ışık parlıyordu. "Ben onu getiririm." Restoranın arka tarafına doğru koşuşturdu.

Birisi metal bir tavayı yere düşürdü, ses genel kaosun üzerinde yankılandı. Bree şakağını ovuşturdu. Moteldeki karşılaşma yüzünden başı hâlâ ağrıyordu. Spor barındaki seslerin kakofonisi beyinde spor salonundaki bir matkap gibi yankılandı. Bardaki kalabalık tezahüratlara ve yuhalamalara boğuldu. Bree takımlarının gol attığını düşündü.

Müdür bir dakika sonra aceleyle lobiye geldi. Otuz beş yaşlarında, standart siyah pantolon ve siyah düğmeli bluz giymişti. İsim etiketinde büyük harflerle YÖNETİCİ yazıyordu, unvanlarının altında ise daha küçük harflerle TAMARA yazıyordu. Kahverengi saçları düzgün bir topuz yapılmıştı. Bree ve Matt'e kendisini takip etmelerini işaret etti. Tuvaleti geçtiler ve asansör büyüklüğünde bir ofise girdiler.

Tamara yüzündeki bir saç telini uçurdu. "Lütfen kapıyı kapatır mısın?"

Matt yaptı.

"Dar alan için kusura bakmayın ama Cuma geceleri gürültü seviyesi kulakları tırmalıyor." Tamara sandalyesine ulaşmak için yan dönmek ve masasının yanından geçmek zorunda kaldı. "Grace'le mi ilgili? Daha önce babası aradı. Üzgün görünüyordu. Ona söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim: Grace işten ayrılana kadar işe gelmedim. Müdür yardımcısı bu sabah programdaydı. Ama Grace'in vardiyasına 10'da başladığını ve 2 gibi çıktığını biliyorum."

Bree plastik bir sandalyenin kenarına tünedi. "Dış güvenlik kamerası görüntülerini istiyoruz."

"Elbette." Tamara sandalyesini döndürerek bir masaüstü bilgisayara baktı. Küçük pencerelerden oluşan bir ızgara görünene kadar klavyeye dokundu. "Ön ve arka kapılarda kameralarımız var, iki tane de arka otoparkta." Tıklamaya devam etti. "İşte Grace ikiyi birkaç dakika geçe arka kapının hemen dışında duruyor." Tamara ekranı onlara doğru çevirdi. Kamera restoranın arka tarafına bakıyordu. Grace saçağın altında toplanmış, binaya yaslanmış, pazularını ovuşturuyor, yağmurluğu çenesine kadar fermuarlı. Saat 2:10'da duvarı itti ve binadan uzaklaştı.

"Bu pek faydalı değil," dedi müdür. "Başka bir açıdan bakmama izin verin."

Pencereyi küçülttü ve başka bir pencereyi büyüttü. "Bu kamera otoparkın sokak lambasına monte edilmiş." Görüntü otoparkın yarısını gösteriyordu. Mercek üzerindeki yağmur damlaları videoyu hafifçe bulanıklaştırıyordu. Çevresinde binanın arka köşesi görünüyordu.

Yönetici 2:09'a geri sardı ve videonun oynamasına izin verdi. Bir adam ve çocuk otoparka doğru yürüyordu. Bir cipe binip uzaklaştılar. Grace 2:11'de ekrana girdi, tam da köşede bir aracın gölgesi belirlediği sırada. Açık renkli bir sedanın tamponu ve ön kısmının üçte biri görünmeye başlamıştı ama binanın köşesi aracın geri kalanını gizliyordu. Gösterge panelinde parlayan işaretlerde UBER ve LYFT yazıyordu.

Grace aracın yanına doğru yürüdü. Aracın yanında durdu ve muhtemelen şoföre bir şeyler söyledi. Elindeki telefona baktı, sonra geriye doğru bir adım attı. Ellerini kaldırdı ve başını salladı. Sürücü tarafındaki kapının gölgesi kaldırırmda hareket etti. Bir şekil Grace'e doğru koşuyordu. Döndü, kaçmaya çalıştı ve bir dizinin üzerine tökezledi. Şekil onu belinden yakaladı, ayağından çekti ve bir omzunun üzerinden savurdu. Grace tekmeledi ve çırpındı ama adam hiç tereddüt etmedi. Binanın arkasında gözden kayboldu. Bir dakika sonra, aracın sürücü tarafına döndü. Kapı kapandı. Araç geri giderek gözden kayboldu.

İki kalp atışı boyunca kimse konuşmadı.

"Kaçırıldı." Tamara ekrana baktı. "Güpegündüz. Hemen arka tarafta."

Matt sakalını sıvazladı. "Görünüşe göre onun Uber'i gibi davranmış. Birini aradığını biliyor muydu? Yoksa şansı mı yaver gitti?"

"Eğer kasıtlı olarak Grace'i hedef aldıysa, onun nerede olduğunu ya da bir araç çağıracağını nereden biliyordu?" Bree sordu.

Matt, "Killian onun geçmişte nerede çalıştığını biliyor olabilir," diye önerdi. "Belki onun bir şeyini bile dinletmiştir. Bundan çok önce de onun hareketlerini izliyor olabilir."

Bree masaya yaklaştı. "Geri sarabilir ve kare kare ilerleyebilir misin?"

"Evet." Tamara faresini çalıştırdı.

Grace göründü. Tamara videoyu durdurdu, ardından araç görünene kadar her kareyi tek tek tıkladı.

"Dur." Bree daha yakına eğildi.

Matt duvara yaslandığı yerden kalkıp masanın yanına çömeldi. "Aracın açısı nedeniyle plakayı göremiyorum."

"Markasını ve modelini söyleyebilir misin?" Bree sordu.

"Hayır," dedi Matt. "Tek gördüğüm orta boy gri, gümüş ya da ten rengi bir sedan."

"Killian gümüş rengi bir BMW 328i kullanıyor." Bree eliyle işaret etti.

Matt telefonunu çıkardı. "Bu da aynı model." Görüntüleri karşılaştırdı. "Aracı çok iyi göremiyorum ama BMW'lerin kendine özgü farları vardır. Bunun bir Beemer olduğunu sanmıyorum. Belki adli tıptan Rory videoyu daha net hale getirebilir."

Bree'nin Rory'nin arabanın marka ve modeline uyacağından hiç şüphesi yoktu. "Bunun bir önemi yok. Killian Grace'i kaçırmak isteseydi, kendi aracını değil, ödün bir araç alırdı." Bilgisayarı işaret etti. "Devam edin."

Tamara daha fazla kareye tıkladı. Figür Grace'e doğru koştuğunda durdu. "Sanırım ona saldırıyı görmek istiyorsun?"

"Evet," dedi Bree.

Yavaşça görüş alanına girdi.

Bree karelerin ağır çekim ilerleyişini izledi.

Tamara durana kadar videoda ileri ve geri hareket etti. "Sanırım en net görüntü bu."

Saldırgan kameraya profilden bakıyordu. Yüzü gölgedeydi ama giysileri netti. Kot pantolon, siyah spor ayakkabı ve ağzı aşağı doğru çekilmiş siyah bir beyzbol şapkası giymişti. Ceketinin kapüşonu da başının üzerine çekilmişti. Omuzları genişti ve bir atlet gibi hızlı hareket ediyordu.

"Kesinlikle erkek," dedi Bree. "Ama yüzünü hiç göremiyorum. Ellerini yakınlaştıracak mısın?"

Tamara alanı genişletti.

"O beyaz," dedi Bree. "Görünürde dövmesi yok."

Matt, "Geniş açılı lens videonun kenarlarında bir miktar bozulma yaratıyor, bu da onun boyutunu belirlemeyi zorlaştırıyor," dedi. "Grace'in üzerinde yükseliyor ama Grace minyon, yani bu onun alışılmadık derecede uzun olduğu anlamına gelmiyor."

"Yine de küçük bir adam değil," dedi Bree. "Onu kolaymış gibi omzunun üzerinden fırlattı."

Seri katil cesetleri açıklığa tağımığ ve birini Bree'nin evindeki ağaca asmığtı. Matt'le bakışlarını paylaştı. O da aynı şeyi düşünüyordu. Seri katil Grace'i kaçırmıştı.

Bree Tamara'ya döndü. "O videoların bir kopyasına ihtiyacım var."

"Çoktan hallettim." Tamara bilgisayara bir USB bellek taktı. "Kopyaladım. E-posta yoluyla da gönderebilirim."

Bree ona e-postasının yazılı olduğu bir kartvizit uzattı. Şerif departmanının resmi telefon numarasının altına kişisel cep telefonu numarasını yazdı. "Başka bir şey öğrenirsen aramanı ya da mesaj atmanı istiyorum."

"Yapacağım." Tamara USB belleği kartla değiştirdi. Sonra bir e-posta portalı açtı, yeni bir mesaj başlattı ve video klipleri ekledi. "Gönder" tuşuna bastı.

Bree, "Çalışanların çıkışını görmek istiyoruz," dedi.

"Elbette." Tamara onları mutfaktan geçirerek metal bir kapıya götürdü. Duvarda kancalar üzerinde bir dizi ceket sıralanmıştı. Tamara bir tanesini kaptı ve kapıyı iterek açtı. Hep birlikte binanın arkasındaki beton yürüyüş yoluna çıktılar. Tamara ceketini giydi ve kapüşonunu yukarı kaldırdı. Çiseleyen yağmur Bree'nin yüzünü ıslattı.

Grace'in beklediği yeri tanıdı. Adımlarını binanın yan tarafına doğru takip ettiler. Dar sokağın diğer tarafında, beyaz PVC çitlerden oluşan U şeklindeki bir perdenin içinde bir çöp konteyneri duruyordu. "Binanın etrafından sonuna kadar gidebilirsiniz ama kaçırın kişi geri gitmeyi tercih etti."

Matt çenesini, otoparkın ortasındaki en yakın elektrik direğine monte edilmiş kameraya doğru salladı. "Herhalde kamerayı gördü."

Bree videoyu zihninde tekrar oynatarak bölgeyi taradı. "Daha önce burada bulunmuş, hatta bugün erken saatlerde burayı keşfetmiş olabilir."

"Bree!" Matt yeri işaret etti.

Bree bakışlarıyla onun yönünü takip etti. Kaldırıma yakın bir yerde, kirli asfaltın üzerinde bir cep telefonu duruyordu. Ekranı çatlamıştı. Telefonun fotoğrafını çekti, sonra bir eldiveni çekiştirerek telefonu aldı. Bree ekrana dokundu. "Şifre korumalı." Telefonu Rory'ye götüreceklerdi. Verilere o erişebilirdi.

Telefonu bir kanıt torbasına koydu.

Tamara toparlandı ve ağırlığını ayaklarının arasında kaydırды. "Umarım onu bulursunuz. Korkunç bir şey bu. Onun öldürüldüğüne inanamıyorum."

binanın hemen arkasında kaçırıldı. Çalışanlarımı nasıl güvende tutabilirim?"

"Herkesin arabasına kadar eşlik edildiğinden emin olun. Öğleden sonra saat ikide burada olan çalışanların isimlerine ve irtibat numaralarına ihtiyacım olacak." Bree her biriyle bir yardımcısının konuşmasını istedi.

"Size bir liste gönderebilirim." Tamara telefonunu çıkardı. "Ofisimde beş dakikaya ihtiyacım var."

Bree'nin telefonu çaldı. Ekrana bir göz attı. ME arıyordu. "Affedersiniz."

cevap vermek için bir adım uzaklaştı. "Şerif Taggart."

"Otopsiyi bitirmek için geç saate kadar kaldım. E-posta ile ön inceleme mi istersiniz yoksa buraya mı gelmek istersiniz?"

Bree'nin Rory'yle konuşması gerekiyordu ve adli tıp da aynı belediye kompleksindeydi. "On dakika içinde orada oluruz."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Matt masanın üzerindeki cesede soğukkanlılıkla bakmaya çalıştı ama bunu imkânsız buldu. Jana'nın annesiyle tanışmıştı. Jana'nın dairesine girmişti. Onun resim yaptığını görmüştü. Birkaç gün önce yaşayan, nefes alan genç bir kadındı. Umut etmiş ve hayal kurmuştu. Bu hedefleri gerçekleştirmek için çok çalışmıştı. O da zor biriydi. Parasızlık, engelli bir anne ve tembel, istismarcı bir erkek arkadaş gibi engellerle mücadele etmişti.

Ve şimdi ölmüştü.

Matt, Jana Rynski'ye bakarken ayağındaki çizme kaplı ayakkabıyı fayansın üzerinde karıştırdı. Bir çocuktan biraz daha büyük, ufak tefek bir kızdı. Yüz kilo bile miydi? Zımbayla tutturulmuş Y kesisi, dar vücudunda bir korku filminden gibi müstehcen görünüyordu. Görünmese de, tartılmak ve incelenmek üzere teker teker çıkarılan organları şu anda plastik bir torbanın içinde, zımbaların altındaki vücut boşluğuna tıkılmış durumdaydı. Neyse ki Dr. Jones ya da asistanı takke ve kafa derisini değiştirmişti. Dr. Jones suçlamalarına büyük bir saygıyla yaklaşıyordu ama otopsi, doğası gereği zaten saygısızlığa uğramış bir bedene hakaretti. Entelektüel olarak, Jana'nın artık o kabuğun içinde olmadığını biliyordu. Bir zamanlar onu barındıran et ve kan çoktan çürümeye başlamıştı. Ama katilin Jana'ya verdiği zararı ve onu yakalamak için Jana'nın bedenine daha fazla zarar verilmesi gerektiğini görmek Matt'in göğsünün ortasında mide bulandırıcı bir ağrıya neden oldu.

Adli tabip Jana'nın başının yan tarafını işaret etti. "Bu resmi olarak bir cinayet. Kafasına aldığı sert bir darbe sonucu künt travma nedeniyle ölmüş." Dr. Jones ışıklı panodaki kafatası röntgenini işaret etti. "Jana'nın

kafatası çatlamıştı. Her ne kullanıldıysa keskin bir kenarı varmış." Cesede döndü ve uzun bir yarayı göstermek için saçları ayırdı.

"Yara çok kanamış olabilir mi?" Matt sordu.

"Evet. Baş yaraları bol miktarda kan üretir," dedi Dr. Jones doğruladı.

"Ölüm zamanı mı?" Bree sordu.

Dr. Jones, "Otopsi yapmak için titizliği bozmak zorunda kaldık," dedi. "Tahminime göre öleli on sekiz ila yirmi dört saat olmuş."

Ortam sıcaklığında, ölüm katılığı gevşek bir şekilde on iki-on iki-on iki modelini izlemiştir. Kaslar ölümden sonraki ilk on iki saat boyunca kasılır, sonraki on iki saat boyunca sert kalır ve son on iki saat boyunca yumuşar.

Bree telefonundaki saate baktı. Akşam altı. "Dün akşam saat altı ile gece yarısı arasında öldü."

"Doğru," diye onayladı Dr. Jones.

"Ağır kanamaya neden olabilecek başka bir yarası var mıydı?" Bree sordu.

Dr. Jones, "Hayatı tehdit eden başka bir yaralanma görmedim," dedi. "Ancak baş yaralanmasının etrafında ciddi bir şişlik ve morarma var."

"ölmedi," dedi Bree.

"Hayır, yapmadı. Çürükler, şişme ve kanama sadece kalp atmaya devam ederken meydana gelir. Yani kafa travmasından sonra en az bir gün boyunca hayattaydı."

"Adam kızın dairesine girip onu kaçırmaya çalıştı. Kadın direndi. Kafasına vurup vurmadığını ya da düşüp kafasını çarpıp çarpmadığını söyleyebilir misiniz? Adli tıp düşerken kafasını çarptığına dair bir iz bulamadı. Mutfak tezgahının kenarlarında ya da mobilyalarda kan yok."

"Yaralanmanın başının sol tarafında olduğu ve darbenin aşağı doğru açısı göz önüne alındığında, kendisinden daha uzun boylu, sağ elini kullanan bir kişi tarafından vurulmuş olması muhtemel görünüyor."

"Morluk rastgele mi görünüyor?" Bree cesedin yan tarafındaki mor renk değişimini işaret etti. "Bir düzen göremiyorum."

"Katılıyorum," dedi Dr. Jones. "Öldükten sonra muhtemelen birkaç kez hareket ettirilmiş. Belli ki öldükten sonra bir süre sırt üstü yatmış ama sonra hareket ettirilmiş."

Matt, "Muhtemelen bir aracın bagajında, farklı bir pozisyonda çiftliğe nakledilecekti," dedi.

"Ve ağaçta da birkaç saat geçirdi." Dr. Jones'un sesi yorgun geliyordu.

Matt cesedi taradı, bakışları Jana'nın morarmış kollarında durdu. Tırnakları da yırtılmıştı. "Savunma yaralanmaları."

"Evet. Onunla dövüştü." Adli tabibin sesi hüzne dönüştü. "Yine de onu öldürdü."

"Tırnaklarının altındaki doku mu?" Bree sordu.

"Örnek aldık ama pek umut verici görünmüyor." Dr. Jones başını salladı. "Tırnakları yeni kesilmiş ve vücudu diğerleri gibi yıkanmış."

"herhangi bir kanıt var mı?" Bree sordu.

"Adli tıp örnek aldı, vesaire." Dr. Jones'un ağzı düz bir çizgi haline geldi. "Geride üzerinde çalışabileceğimiz pek bir şey bırakmamış." Sertçe iç çekti. "Göze çarpan bir şey var. Hamileymiş."

Matt dondu kaldı.

"Hamile mi?" Dr. Jones

başıyla onayladı.

"Ally gibi." Bree sanki bu haber onu sarsmış gibi topuklarının üzerinde geriye doğru kaydı. "Ne kadar ilerledi?"

Dr. Jones kaşlarını çatı. "Yaklaşık yedi ya da sekiz hafta."

"Muhtemelen biliyordu, ama çok az." Bree kollarını belinin üzerinde kavuşturdu. "Cinsel saldırı belirtisi var mı?"

"Hayır." Dr. Jones *dur* işareti yapmak için bir elini kaldırdı. "Vajinal yırtılma ya da morarma yok, meni de yok. Aslında, yakın zamanda cinsel ilişkiye girdiğine dair hiçbir işaret yok."

"Başka bir şey var mı?" Bree sordu.

Dr. Jones başını salladı. "Keşke. Alınan örneklerin ve toksin taramalarının laboratuvar raporları bekleniyor."

"Teşekkürler." Bree otopsi çıkarken yolu gösterdi.

Matt KKD'sini çıkardı. İkisi de hiçbir şeye dokunmamış olmalarına rağmen, ayrılmadan önce ellerini iyice yıkadılar. Eğer arındırma duşu alabilseydi, alırdı. "Onu Chevy öldürmedi."

"Hayır. Dün gece g zaltındaydı." Bree ellerini bir kâğıt havluya kurularıp çöp kutusuna attı. "Rory'yi görelim ve Howard Killian'ın izini sürelim."

 l e adli tıp laboratuvarı, adli aynı binadaydı. Labirent gibi koridorlardan laboratuvara doğru ilerlediler. Rory MacIniss paslanmaz  elik bir masada dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Otuzlu yaşlarında, uzun boylu ve zayıftı, yüzünde yaşının aksine hafif ergen bir ifade vardı.

Bree parmaklarını kapıya vurdu ve Rory içeri girmelerini işaret etti.

Taşra birimlerindeki çoğu belediye çalışanı gibi Rory de birden fazla şapka takıyordu ama adli bilişim onun ilk aşkıydı. Bree ona kanıt çantasındaki Grace'in telefonunu uzattı ve durumu açıkladı. "Elbette parmak izlerini kontrol edin ama kaçıran kişiyle kavga ederken telefonu düşürdüğünü düşünüyoruz."

Rory başıyla onayladı. "Aradığınız  zel bilgi nedir?"

Bree'nin omuzları yükselip alçaldı. Sesinde hayal kırıklığı ve muhtemelen biraz da çaresizlik vardı. "Son mesajlar ve aramalar. Uber hesabındaki hareketlilik. Onu bulmamıza yardımcı olabilecek her şey. Bir de bu var." USB belleği uzattı. "Onu kaçıran adamın görüntüsünü temizleyebilecek misin bir bak. Elimizde aracının kısmi bir resmi var. Marka ve modelini eşleştirebilecek misiniz bir bakın."

Rory telefonu ve sürücüyü inceledi. "Sence kız seri katilin elinde mi?"

"Var," dedi Bree.

"O zaman bu benim önceliğim. Hemen işe koyulacağım." Dizüstü bilgisayara doğru döndü. "Bu gece müsait olacak mısınız?"

Matt, "Bütün gece müsait olacağız," dedi.

"Aynen." Rory'nin çenesi ciddiyetle başını salladı. "İhtiyacın olan şeyi alana kadar gitmeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Bree. "Diğer olay yerlerinde kayda değer bir şey var mı?"

Rory, "Ally'nin derisine gömülü siyah lifler 4 mm'lik siyah Paracord'dan geliyor," dedi. "Ne yazık ki bu çok yaygın. İnternette ve ABD'nin dört bir yanındaki hırdavat ılarda satılıyor. Yani, bu değil

pek yardımcı olmayacak. Cildinde bulaşık sabunu kalıntıları bulduk, onu yıkamak için bunu kullandığını varsayıyoruz. Markasını belirlemeye çalışıyoruz ama yine de bunun onun yerini tespit faydalı olacağından şüpheliyim."

"Ama onu bulursak," dedi Bree, "onu suçlarla ilişkilendiren her kanıt onu sonsuza dek hapse atmaya yardımcı olacaktır."

"Umalım da öyle olsun." Rory'nin eldivenli eli yumruk şeklinde kapandı. "Sonunda kanıtları incelemeye başladık. Raporları e-postayla göndereceğim."

"Teşekkürler." Bree kapıya doğru döndü.

Matt de onu takip etti. Grace'i bulana kadar hiçbiri için uyku yoktu.

Bree neredeyse koşarak arabaya döndü. Matt arabayı Walt Killian'ın evine sürdü. Howard'ın kardeşi otoyolun yakınındaki yeni bir Gheir evinde oturuyordu.

"En sondaki birim." Matt parlak siyah bir kapısı olan sahte taş cephele bir birimi işaret etti.

Kapıyı kuşatıp çalarken Bree elini silahının yanında tuttu.

Kapıyı kırk yaşlarında bir adam açtı. Bree'nin üniformasını taradı ve kaşlarını çatı. "Evet?"

Bree onları tanıştırdı. "Sen Howard Killian'ın kardeşi misin?"

"Ben Walt. Ben Walt'um." Arkasına yaslandı, göğsünü kabarttı ve kollarını kavuşturdu, duruşu sertti.

"Howard'ı arıyoruz," dedi.

"Kefaletini ödediğimden beri onu görmedim." Geriye doğru bir adım attı.

"Nereye gitmiş olabileceğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Kefaletini ödedim çünkü o benim kardeşim ama birbirimize hiç benzemiyoruz. Birlikte takılmıyoruz. birlikte, ona karşı çalışmayacağım." Kapıyı itti.

Matt elini soğuk çeliğin üzerine vurdu. "Grace kayıp."

Walt'un dudakları sanki bir şey söylemek istiyormuş ama kendini tutuyormuş gibi kıvrıldı.

"Howard onunla konuşmak ya da onu görmek istediğine dair bir şey söyledi mi?" Bree sordu.

"Size yardım edemeyeceğimi söyledim zaten." Kapıyı yüzlerine kapattı.

"Lanet olsun." Matt geri adım attı, ensesi ısınıyordu. "Şimdi ne olacak?"

Dar araba yoluna geri döndüler. Binanın yan tarafından uzun boylu bir kadın belirdi. Walt'la hemen hemen aynı yaşıydı. Kot pantolon ve hafif bir kazak giymişti. "Howard'ı mı arıyorsunuz?"

"Öyleyiz," dedi Bree, eli görevinin üzerinde durmak üzere hareket ederken

Kemer.

"Ben Bethany Killian, Walt'un karısıyım." Pazularını ovuşturdu. "İ kocamla konuştuğunuzu duydum. Grace iyi mi?"

"Bilmiyoruz," dedi Bree. "Sadece onu bulmak istiyoruz."

Çoraplı bir ayağını diğer ayak bileğine sürttü. "Kocam size bilgi vermek isterdi ama hiç sırtını dönmemiş bir kardeşe karşı garip bir sadakat duygusu var." Ayağını bir leylek gibi kaval kemiğine dayadı. "Howard, Scarlet Falls'taki Onuncu Cadde'de bir barda takılıyor. Adı Filling Station. Oradaki barmen Howard'ı almak için Walt'u birkaç kez aradı."

"Howard'ın hiç arkadaşı var mı biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum. Ama Grace'le bir kez karşılaştım. Ona daha iyisini yapabileceğini söyledim. Umarım onu bulursunuz." Kadın arkasını döndü ve Matt'in bir kapı olduğunu tahmin ettiği evin yan tarafında kayboldu.

"Kuyruğumuzu kovalıyormuşuz gibi hissediyorum," dedi. "O bar buradan yarım saat uzaklıkta."

"Katılıyorum. Howard'ı sormaları için bara iki yardımcı göndereceğim." Matt motoru çalıştırırken o da telsizini kullanarak emir verdi. "Bütün ilçeyi dolaşarak zaman kaybedemeyiz. Grace'in halka açık bir yerde olduğunu sanmıyorum."

"Yemek yememiz gerek." Matt arabayı vitese taktı ve ailesinin evine doğru döndü. "Annemlerin evinde durup çocukları kontrol edebilir ve yemek yiyebiliriz. Önceden haber verirsem, bir gitmekten daha hızlı olur."

"Grace'i aklımdan çıkaramıyorum." Bree gözlerini ovuşturdu. "Yarın onun cesedini bulmak istemiyorum."

"Biliyorum. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bölgede görev yapan her polis onu ve Killian'ı arıyor. Ama hâlâ yakıta ihtiyacımız var."

"TAMAM." Bree ellerini indirdi. "Jana ve diğer üç kadını öldüren aynı avcı tarafından kaçırıldığını varsayarsak, onların davaları üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Katili bulursak Grace'i de buluruz."

"Yapabileceğimizin en iyisi."

Birkaç dakika sonra Matt arabasını ailesinin evine park etti. Cipten indiler. Bree sanki çocukları bir aydır görmemiş gibi arka kapıya doğru koştu. Matt mutfak kapısını açtı ve Bree'ye tuttu. Telefonunu görev kemerindeki tutucuya soktu.

Oda yeni pişmiş ekmek kokuyordu. Matt'in annesi ocaktaki tencerede bir şeyler karıştırıyordu, bu tuhaftı. Yemekleri genellikle babası yapardı.

"Babam nerede?" Matt ceketini çıkardı.

Annesi kaşlarını çatı. "Cady'yi görmeye gitti. Telefonda sesini beğenmemiş ve Todd da çalışıyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Biliyorum." Matt ceketini bir sandalyenin arkasına astı. Babası aile emekli olmuş olabilirdi, ama hâlâ kliniklerde gönüllü olarak çalışıyor, diğer doktorların yerine bakıyor ve lisansını güncel tutmak için eğitimine devam ediyordu. Matt'in kalbinde her zaman bir doktor olarak kalacaktı.

Annesi, kısa gri saçlarından oluşan saçma sapan şapkasının altından, kurnaz mavi gözleriyle onları değerlendirdi. Bakışları Bree'nin üzerindeydi. "Solgun görünüyorsun. Sana çay yapayım. Bir gün için gereğinden fazla kahve içtiğini düşünüyorum."

"Bu mümkün mü?" Matt sordu.

Annesi kaşığını ona doğru salladı. "Mide zarını seviyorsan öyle."

Matt Bree'ye bir bakış attı. Kızın ağzının kenarı seğirdi.

"Çay kulağa hoş geliyor." Bree kendi ceketini çıkardı. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır." Anna tahta kaşığını çalışma açılan kapıya doğru salladı. "Git çocukları gör. Ben bunları senin için toplarım. Birazdan hazır olur. İşe dönmek istediğini söyleyebilirim."

Bree ceketini boş bir sandalyenin üzerine bıraktı. Matt'le birlikte kapıdan geçmeden önce ellerini yıkamak için durdular. Kısa bir koridor, pijama ve eşofman karışımı giysiler içindeki Kayla ve Luke'un kanepede oturup televizyon izledikleri düzenli çalışma odasına açılıyordu.

"Bree Teyze!" Kayla, Godzilla gibi tüylü bir battaniyenin altından çıktı ve kollarını açtı.

Bree onun yanına oturdu, ona sıkıca sarıldı ve avucunu alnına bastırdı. "Ateşin yok. Nasıl hissediyorsun?"

"Burnum tıkalı ve başım biraz ağrıyor ama iyiyim." Çatlamış dudakları ve kızarmış burnu dışında iyi görünüyordu ve sesi de iyiydi.

"Luke?" Bree sordu.

"Yorgunum ama iyiyim." Luke karnını sıvazladı. "George bütün gün yemek yaptı. Okulu kaçırmayı sevmiyorum ama itiraf etmeliyim ki, bir günlüğüne de olsa dinlenmek güzel."

Luke en iyi notları alıyor, yarı zamanlı bir işte çalışıyor ve spor yapıyordu, ayrıca atların bakımıyla da ilgileniyordu. Çoğu yetişkin onun iş yükünü kaldıramazdı.

Kayla tekrar minderlere yerleşti. "Biraz yemelisin, Bree Teyze. Çooooook güzel."

Matt derin bir nefes aldı. Kokular ona çocukken evde hasta olduğu zamanları hatırlattı. Kendini nostalji için fazla genç hissediyordu ama yine de göğsünün ortasında süngerimsi bir his vardı. Birinin tabağından artık bir parça ekmek aldı ve Kayla'ya gösterdi. "Babam senin yaşından beri aynı çorbayı ve ekmeği yapıyor."

"O kadar uzun mu?" Kayla'nın gözleri irileşti. İnanılmaz ses tonu Matt'in yüz yaşında olduğunu düşündürüyordu.

Sırıttı. "Neredeyse sonsuza kadar."

"Çok şanslısın," dedi hüzünlü bir ses tonuyla.

"Öyleyim." Matt ekmeği yedi. "Hazır mısın?" diye sordu Bree'ye.

"Evet. Üzgünüm çocuklar. Kalamayız. Sadece sizi kontrol etmek istedik." Matt'in bakışlarıyla karşılaştı, gözlerinin dış kenarlarında stres kırışıklıkları vardı.

Matt ayağa kalktı. Bree'ye elini uzattı. Bree elini tuttu ve Matt onu koltuktan kaldırdı. O banyoya girerken, Matt de mutfığa yöneldi.

Annesi bir kaba kurabiye dolduruyordu. Yalıtımlı bir piknik çantasına doğru başını salladı. "Kızarmış tavuklu sandviçler, iki seyahat bardağı siyah çay ve birkaç elma var. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Bu harika. Teşekkürler anne." Matt ona sarıldı. "Kolluk kuvvetlerine döndüğümde heyecanlanmadığınızı biliyorum ama desteğin için minnettarım."

"Görev başında vuruldun ama busun. Beni endişelendirse bile buna saygı duyuyorum." Kurabiye kabını yalıtımlı bir çantaya doldurdu, sonra başını birkaç saniyeliğine adamın omzuna yasladı. Ona sert bir bakış attı. "Kahve yerine çay iç."

"Söz vermiyorum. Yüksek oktana ihtiyacımız olabilir." Ofladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kapı açıldı ve Matt'in babası kız kardeşi Cady'yi eve götürdü.

"Her şey mi?" Matt'in annesi sordu.

"Revire bir hasta daha ekliyoruz," dedi babam neşeli bir sesle. "Todd evde değil ve Cady de biraz susuz kalmış. Ona burayı ya da acil servisi seçme şansı verdim."

"Ben iyiyim. Evde kalmak istedim ama babamı bilirsin." Cady mutfak sandalyesine çöktü. İtirazları bir yana, Kayla ya da Luke'tan hasta görünüyordu. Cady'nin yüzü çillerinin altında bembeyazdı ve cildi kâğıt gibi görünüyordu.

Matt'in annesinin ağzı endişeyle büzüldü. "Ne içebilirsin?"

"Bir şey yemeden durabilir miyim bilmiyorum." Cady rafta soğumakta olan kurabiyeleri gördü ve ağzını kapattı.

"Bol miktarda buzla birlikte elektrolit solüsyonu alacak." Babam siyah bir spor çantasını kaldırdı. "Eşyalarını yukarı çıkarayım ve mide bulantısı için ilaç getireyim."

Cady, babalarının odadan adeta sıçrayarak çıkışını izledikten sonra başını eğip kollarını kavuşturdu. "İlgilenmesi gereken bir sürü hasta insan varken hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

"Çok haklısın." Annem güldü ama mavi sıvıyı buz dolu bir bardağa dökerken gözleri endişeliydi.

Matt, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Cady başını çevirdi, böylece yanağı kollarına baskı yapıyordu. Matt'e acınası bir bakış attı ve anneleri arkasını döndüğünde ona orta parmağıyla bir iğaret yaptı.

"Çok olgunca." Ama Matt kız kardeşinin kendisiyle çene çalacak kadar iyi olduğunu bildiği için kendini daha iyi hissediyordu.

Annem bardağı Cady'nin yüzünün yanına koydu. "Küçük yudumlar."

"Çocuklar ne yapıyor?" Cady başını kaldırmadan sordu.

"Bir Marvel filmi izliyorum," dedi Matt. "Hangisi olduğundan emin değilim."

"Bana uyar." Cady elinde fincanla odadan çıktı, adımları zayıf ve yavaştı, tam bir sefalet örneğiydi. Matt empati kurdu. Mide bulantısı en kötüsüydü.

"Sana biraz kraker getireyim." Annem, Cady gözden kaybolduktan sonra kaşlarını çatarak ona baktı.

"Pek iyi görünmüyor." Matt gözlerini kapı aralığına dikti. Hasta odasından gelen aksiyon filmi seslerini duyabiliyordu.

Annem onun kolunu okşadı. "Baban ona göz kulak olacak. O iyi olacak."

Bir dakika sonra Bree mutfığa girdi. "Bu grip bütün kasabayı etkisi altına alıyor." Matt'e döndü. "Hazır mısın?"

Ceketini aldı. Bree de kendi ceketini çekti. Matt yiyecek torbasını aldı ve evin sıcaklığını arkalarında bırakarak dışarı çıktılar. Sürekli yağan soğuk bir yağmur ensesinden aşağı kayıyor ve omurgasından aşağı damlıyordu.

"Önce nereye gitmek istersin?" diye sordu.

Bree burnunun kenarını ovuşturdu. "Hadi Abbott çiftliğine gidelim. Belki de Grace annesine daha çok güveniyordu."

Baba." Devriye birimine ulaştıklarında telefonu elindeydi.

"Yolda yeriz." Matt çantayı karıştırdı ve bir sandviç çıkardı. Plastik ambalajı sandviçin yarısına kadar soyduktan sonra sandviçi Bree'ye uzattı.

Bir eliyle yemek yerken diğeri eliyle araba kullanıyordu. Kaybedecek zamanları yoktu.

Grace Abbott bir katilin elindeydi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Bree sandviçin yarısını yedi ve kalan parçayı Matt'e uzattı. "Geri kalanını sonra yerim."

Çalışmak için yakıta ihtiyaçları olduğu konusunda Matt'e katılsa da, morga yaptığı yolculuk iştahını kaçırmıştı. Onun yerine Starbucks'ın arabaya servis bölümüne yöneldi. "Özür dilerim. Bu gece çay içemeyeceğim."

Matt annesinden kalanları yalıtımlı çantaya doldurdu. Annesinin paketlediği çayı kokladı ve ağzını kapattı. "ğunu iki yapalım."

O arabayı sürerken ve onlar kahvelerini yudumlarken yardımcısı arayıp Howard Killian'ın öğle yemeğinde Scarlet Falls'taki barda olduğunu ama saat bir civarında ayrıldığını bildirdi.

"Bir türlü mola veremiyoruz." Bree fincanını boşalttı.

Matt, "Sonsuza dek saklanamaz," dedi.

GPS hedeflerine ulaştıklarını bildiriyordu. Abbott'lar şehrin dışında, büyükçe bir arsa üzerinde, tek katlı, geniş bir evde yaşıyorlardı. Matt'le birlikte ön kapıya doğru yürürken Bree karanlık bahçeyi taradı. Bir yerlerde tavuklar gıdaklıyordu.

Kapıyı çaldı. Kapıyı açan kadın da Grace gibi ufak tefekti. Anne ve kız arasındaki benzerlikler fiziksel özelliklerin ötesine uzanıyordu. Bayan Abbott'un ehliyetinde sadece kırk iki yaşında olduğu yazıyordu. En az on yaş daha büyük gösterilebilirdi. Bol bir kot pantolon, sweatshirt ve eski püskü spor ayakkabılar giyyordu. Sarı saçları kırışmış ve sıkı bir at kuyruğuyla toplanmıştı. Çizgiler gözlerini çevreliyordu ve gözlerinin altındaki halkalar çürük olabilecek kadar koyuydu.

Bree kendini ve Matt'i tanıttı.

"Grace için mi yoksa kocam için mi buradasınız?" Bayan Abbott ellerini önlüğünün kenarına sildi.

Bree, "Biz kızınızı bulmaya odaklandık," dedi.

"İçeri gelseniz iyi olur." Bayan Abbott kenara çekildi, döndü ve onları askeri bir hassasiyetle düzenlenmiş mutfağa götürdü. Tabaklar, fincanlar ve bardaklar açık raflarda sıralanmıştı. Dikdörtgen masa, uyumlu banklara bir düzine kişinin oturabileceği kadar uzundu. İki genç kız otomatik pilotta bulaşıkları yıkıyor ve kuruluyordu.

"Kızlar," dedi. "Odalarınıza gidin. Ben bulaşıkları sonra yıkarım." Mırıldanarak "Başüstüne, hanımefendi" dediler ve sekiz-dokuz çocuğun yaşadığı bir ev için ürkütücü bir sessizlik içinde kaçtılar.

"Riley ve küçük çocuklarım yataklarında," dedi Bayan Abbott.

"Riley nasıl?" Bree sordu.

"Ailesiyle tanıyor. İkizler sadece altı yaşında, bu yüzden Riley'nin oyun arkadaşları var," dedi Bayan Abbott.

"Kocanız nerede?" Bree çok kızardı eğer Mr. Abbott evde kalacağına dair verdiği sözü tutmamıştı.

"Garajda, bir şey tamir ediyor." Bayan Abbott başıyla bir kapıyı işaret etti. "Hareketsiz kalamaz."

"Alabilir miyim?" Matt garaj kapısını işaret etti.

Bayan Abbott bir teslimiyet jestiyle razı oldu ve adam kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Bayan Abbott iki elini masaya dayadı. "Grace'i bulmaya yaklaştınız mı?"

"Henüz değil." Bree kalçasını tezgâha yasladı. "Grace eve taşındıktan sonra ne yaptı?"

Bayan Abbott'un parmakları kasap tezgahının kenarını pençe gibi kavradı. "Ev işlerine yardım ediyor, Riley ile ilgileniyor, bir iş için gerekli telefon görüşmelerini yapıyor..."

"Bir yere gitti mi?" Bree sordu.

"Sadece bu sabah işe gitti."

"Normal görünüyor muydu?"

"Artık onun için normalin ne olduğunu bile bilmiyorum. Evin içinde başıboş bir kedi gibi dolaşıyor." Bayan Abbott tezgâhtan uzaklaştı, kocaman bir şef bıçağı aldı ve kırmızı soğanın üzerine yerleştirdi. Bıçak mekanik bir hassasiyetle dilimledi, her

Dilim bir öncekiyle aynıydı, bıçak Bree'nin kendi parmaklarını avuçlarının içine kıvrmasına neden olacak kadar hızlı hareket ediyordu.

"Bana bu sabahı anlat," dedi Bree.

Bıçak bir soğanı yarıya kadar keserken durakladı. "Saat beşte kalktı, kahvaltı ve temizlik işlerine katıldı. Uber'den bir araç kiraladı ve yedi buçuk gibi işe gitti."

"Yedi buçuk mu?"

"Evet." Bayan Abbott Bree'ye şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

Çünkü Grace saat 10'a kadar işe başlamadı.

Bree cebinden not defterini ve kalemmini çıkardı. "Gününün zaman çizelgesini oluşturuyorum. İşten sonra bir ayak işi yapması gerektiğini söylemedi mi?"

"Hayır. Özellikle doğruca eve geleceğini söyledi."

Bree, Rory'ye kısa bir mesaj göndererek Grace'in Uber ve Lyft uygulamalarında sabahki hareketliliği kontrol etmesini istedi. Grace'in bir dükkâna, postaneye ya da başka rutin işlere uğraması gerekebilirdi ama annesine söylememeyi tercih etmiş olması Bree'yi alarma geçirmişti. "Nereye gittiğini gösterebilecek bir şey olması ihtimaline karşı Grace'in odasını görmek istiyoruz."

"Elbette." Bayan Abbott ağzı sıkı bir şekilde mutfaktan çıkıp koridora doğru ilerledi. Her biri yatakhane gibi iki ranza ile dolu iki yatak odasının önünden geçtiler. Üçüncü odada Riley açık bir çekyatta oturmuş, kucağında resimli bir kitabı karıştırıyordu. Grace'in giysileri yakındaki bir masanın üzerinde katlanmıştı. İkisi odayı paylaşıyorlardı.

"Bu hangi kitap?" Bayan Abbott odaya girdi ve elini uzattı.

Riley kitabı otomatik olarak uzattı. "Tek boynuzlu atlar hakkında." Üzerinde birkaç beden büyük, elden düşme olduğu belli, yırtık pırtık bir gecelik vardı. Her zamanki renk cümbüşü yerine bu gecelik sıkıcı bir bej rengiydi. Bree geceliği Riley'nin mi seçtiğini yoksa onun için mi seçildiğini merak etti.

Bree, Riley'nin göz hizasına kadar eğildi. "Beni hatırlıyor musun?" Riley başını salladı.

"İyi misin?" Bree sordu.

Riley'nin bakışları önce büyükannesine, sonra Bree'ye kaydı ve çocuk tekrar başını salladı. Karnı tok, temiz ve yabancılarla birlikte yaşadığı düşünöldüğünde beklenebileceğı kadar rahat görünüyordu.

"Annem nerede?" Riley sordu. "İşten hemen sonra döneceğine söz vermişti ama dönmedi."

Bree sesini nötr tuttu. Çocuğa yalan söylemeyecekti ama ona kâbus gördürmek için de bir neden yoktu. "Emin değılim. Onu yakında bulmayı umuyorum."

Riley onu şaşırtarak kollarını Bree'ye doladı ve onu çabucak sıktı. "Teşekkür ederim," dedi küçük bir sesle.

Çocuk güvende.

Bu düşünce Bree'nin istediğı kadar rahatlatıcı değildi. Grace'in ölü suratlı ve bir muşambaya sarılmış görüntüsü aklına geldi. Onu kovdu. Polisler genellikle en kötü senaryo için plan yaparlardı ama şu anda bunun üzerinde durmanın bir yararı yoktu.

"Size bir bardak su getirelim." Bayan Abbott elini uzattı.

Riley onu aldı ve büyükannesiyile birlikte odadan çıktı.

Bree her çekmeceyi açtı. Grace'in basit giysiler ve birkaç kitap dışında pek eşyası yoktu. Bree sayfalar arasında makbuz ya da not aradı. Kapının arkasında asılı küçük bir tuvalet seti buldu. Onu açtı. Grace güzellik konusunda çok bakımsızdı. Bree yan kesenin fermuarını açtı ve bir poşet zencefil şekeri çıkardı. Bir dakika boyunca ona baktı, sonra tam Riley odaya geri dönerken kesenin fermuarını çekti. Riley yatağa tırmanırken yatağın yayları gıcırdadı.

Bayan Abbott Riley'ye, "Seni birazdan yatıracağım," dedikten sonra Bree'ye döndü.

Bree, "Kendi başımızın çaresine bakarız," diyerek ona güvence verdi ve odadan çıktı.

Matt ve Bay Abbott'u mutfakta buldu.

Bay Abbott mutfak lavabosunun başında durmuş, fırçayla tırnaklarının altını temizliyordu. "Kızımı bulamadınız." Sesi suçlama ve kızgınlık doluydu.

"Hayır efendim, henüz değıl," dedi Bree. "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz."

Bay Abbott'un başı öne eğildi ve geniş omuzları .
Bree ve Matt evden çıkarken hiçbir şey söylemedi.

Bree araçta Matt'e Grace'in tuvalet çantasında şekerlenmiş zencefil bulduğunu söyledi.

"Bu doğal bir mide bulantısı ilacı değil mi?" diye sordu. "Evet."

"Belki grip oluyordur." "Ya da hamiledir."

Matt dondu kaldı. "Siktir. Ally ve Jana'nın ikisi de hamileydi. İkisi tesadüf olabilir ama üçü? İmkânı yok."

Emniyet kemerini bağlarken Bree'nin telefonu çaldı. "Ben Rory." "Cevap ver" tuşuna bastı. "Hoparlördesin, Rory. Matt de burada."

"Grace'in telefonundayım," diye başladı. "Doğrudan Uber uygulamasına girdim. Bu öğleden sonra saat ikiyi biraz geçe bir araç çağırmış ama şoför Weekends'a vardığında Grace orada değilmiş."

Bu da kaçırın kişinin büyük ihtimalle onun arabasıymış gibi davrandığını doğruluyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Rory, "bu sabah erkenden Uber'i kullandığı konusunda haklıydın. Saat 7:31'de bir araç ayırtmış ve bu sabah 7:58'de varmış." Onlara bir adres verdi.

"Bir şey daha var," dedi Rory. "Hafta sonundaki güvenlik kamerası görüntülerindeki araç bir Honda Accord. Mevcut renkler arasında şampanya, beyaz ve gümüş en iyi olasılıklar. Ayrıca daha fazla ayrıntı için videoyu temizlemeye çalışıyorum."

"Teşekkürler, Rory!" Bree aramayı sonlandırdı. "Marge'a motorlu taşıt kayıtlarını inceletip bölgemizde kaç tane açık renkli Accord'un kayıtlı olduğunu öğrenmesini söyleyeceğim."

"Uzun bir liste olacak," dedi Matt. "Eyalette kayıtlı birkaç yüz bin Accord var."

Telefonunu indirdi. "Gidip şu adresi kontrol edelim." "Çoktan baktım bile." Matt gösterge panelindeki bilgisayarı çalıştırdı. mobil veri terminali. "Vergi kayıtları mülkün Vital Care Network adlı kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa ait olduğunu söylüyor." Klavyeye dokundu. "Adres üzerinde yapılan ters arama, mülkün şu anda

Kadınlar için Seçenekler tarafından işgal edildi. Burası bir hamilelik danışmanlığı merkezi."

"Kulağa tanıdık geliyor." Bree kafasının içinde ismi tekrarladı. "Biliyorum! Ally'nin sırt çantasında bir hamilelik danışma merkezinin broşürü vardı." Sesli komutları kullanarak Todd'u aradı. Cevap verdiğinde ondan dosyayı kontrol etmesini istedi. "Dosyada broşürün fotoğrafları olmalı."

Kağıtlar hatta karıştırıldı.

"Anladım," dedi Todd. "Haklısınız. Broşürde 'Kadınlar için Seçenekler' yazıyor: Cinsel Sağlık Kaynak Merkezi. Ücretsiz ve gizlidir' yazıyor."

Matt, "Vital Care Network de kulağa tanıdık geliyor," dedi.

"Evet!" Todd'un telefonunun ucunda tuşlar şakırdıyordu. "Jana'nın telefon kayıtları! İki hafta önce Vital Care Network'ü aramış."

"Jana, Ally ve Grace'i bu merkezle ilişkilendirdik. Bu bir tesadüf olamaz." Bree alnına vurdu. "Todd, Trish'in kız kardeşi Diane'i aramanı ve ona Trish'in merkeze gidip gitmediğini sormanı istiyorum."

Matt, "Dr. Jones, Trish'in otopsisinde fetüse dair herhangi bir iz bulamadı," diye belirtti.

Bree, "Doğru, ama Trish onun hamile olduğunu düşünmüş olabilir," dedi.

"Şimdi kız kardeşini arayacağım." Todd aramayı sonlandırdı.

Matt web sitesini kontrol etti, sonra telefonuna baktı. "Merkez az önce kapandı."

"Arabayla ." Bree GPS'e adresi girdi. "Belki hâlâ ofiste biri vardır."

Adrese doğru yöneldiler. Merkez küçük bir alışveriş merkezinin en sonunda yer alıyordu. Çapanın karşısında bir çamaşırhane vardı. Bree ön tarafa park etti ve binaya baktı. Pencereler, gebelik testi, danışmanlık ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar taraması gibi hizmetlerin listelendiği afişlerle kapatılmıştı. Büyük harflerle kırmızı renkte ÜCRETSİZ VE GİZLİ yazıyordu.

"Işıklar hâlâ açık," dedi Bree. "Hadi kapıyı çalalım." Matt işaret etti. "İçeride birinin dolaştığını görüyorum."

Yağmurun içine adım attılar. Bree aceleyle tentenin altına girmeye çalıştı ama kendini gülünç hissediyordu. Zaten sırlıslık olmuştı. Kapıyı çaldı ve bekledi. Önlük giymiş bir kadın kapıya geldi. KAPALI tabelasını işaret etti.

Bree rozetini gösterdi.

Kadın kapının kilidini açtı ve sinirli bir şekilde, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet." Bree bekledi.

Kadın geri çekildi ve onları küçük bir lobiye aldı. Elli yaşlarında, kalın, kıvrıkcık, tuzlu ve biberli bir saçı vardı. Bir isim etiketi onun Darla olduğunu ilan ediyordu. "Kapalıyız."

"Biliyoruz." Matt küçük girişte çok fazla yer kaplıyordu.

Bree'nin kimseyle tatlı tatlı konuşmaya ne vakti ne de sabrı vardı. "Muhtemelen bir cinayet davası üzerinde çalıştığınızı biliyorsunuzdur."

Bu Darla'nın dikkatini çekti. Gözleri büyüdü. "Bu seri katille mi ilgili?"

"Evet," dedi Bree. "Şu ana kadar kurbanlarımızdan ikisi merkezinize geldi. Kayıtlarınızı kontrol etmeniz için size iki isim daha vermek istiyorum."

Darla'nın çenesi yukarı kalktı. "Özür dilerim. Arama iznine ihtiyacınız olacak."

Matt, "Siz lisanslı bir tıbbi tesis değilsiniz," dedi. "HIPAA geçerli değil."

"Gizliliğimizle gurur duyuyoruz." Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı ama saçları çok kalındı ve hemen tekrar ortaya çıktı.

Bree tekrar denedi. "Kayıtlarına ihtiyacımız yok. Sadece buraya gelip gelmediklerini bilmek istiyorum."

"Hayır." Darla kapıya doğru işaret etti.

Matt, "Onlar öldü," diye tersledi. "İtiraz etmeyeceklerdir."

Darla *kıçına çarpmasına izin verme dercesine* kapıyı işaret etti. "Aileleri tarafından dava edilebiliriz. Ölümlerin de yaşayanlarla aynı mahremiyet hakları vardır. Arama emri çıkartın ya da en yakın akrabalarından kayıtlarını isteyin."

Hayal kırıklığına uğrayan ama şaşırmayan Bree başka bir argüman bulmaya çalıştı. Kimliği tespit edilen iki kurban ve merkezle bağlantılı kayıp kadın sayesinde arama emri çıkartabilirdi ama bu

zaman alacağını düşündü. Ayrıca Grace'in merkezde esir tutulduğunu da düşünmüyordu. Halka açık yerler kaçırılan kurbanlar için iyi saklanma yerleri değildi. Merkez büyük değildi. Kapı aralığından bekleme odasına baktı. Belki üç ya da dört danışma odası ve az miktarda ofis için yer vardı. Duvarlar ucuz ve ince görünüyordu, bir kadının vurma ya da çığlık atma sesini örtecek kadar sağlam değildi.

Bree'nin telefonu çaldı. Ekranı baktı. Todd. "Affedersiniz. Bu aramaya cevap vermem gerekiyor." Bekleme odasına girdi ve aramayı cevapladı.

Todd ağzından kaçırdı: "Diane, Trish kaybolmadan bir ya da iki hafta önce onu hamilelik testi için merkeze götürdüğünü ve testin pozitif çıktığını doğruladı."

Dörtte dört. Trish, Ally, Jana ve Grace, Kadınlar için Seçimler'de berabere kaldı.

Bree çığlık atmak istedi. "Ve bu bilgiyi polisten sakladı mı?"

"Bunun önemli olacağını düşünmedi. Başka kimse bilmiyordu, erkek arkadaşı bile bilmiyordu ve bu bilginin ailelerini yıkacağını düşünüyordu."

"Tamam. Teşekkürler, Todd. Merkez için arama emri çıkartmanı istiyorum. Personel kayıtlarını istiyorum, orada çalışan herkesi. Kurbanlar merkezi ziyaret ettiğinde orada kimlerin olduğunu bilmemiz gerekiyor." Darla, bir yargıç onu zorlayana kadar bu kayıtlardan asla ayrılmayacaktı.

"" dedi Todd.

Bree "Son" tuşuna bastı ve telefonu kemerindeki yuvasına geri yerleştirdi. Bir dizi çerçeveli fotoğraf dikkatini çekti. Çoğu merkez için para toplayan gönüllüleri gösteriyordu. Bree bir adım öne çıktı ve bir topluluk Bowl-a-Thon'u gibi görünen bir yüz tanıyana kadar her fotoğrafa gözlerini kısarak baktı. Bakışları bir yığın broşürün arkasında oturan, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, kameraya gülümseyen kadına kilitlendi.

Darla'ya döndü ve fotoğrafa dokundu. "Kim bu?"

Darla bekleme odasına girdi ve fotoğrafa daha yakından bakmak için sandalyelerin üzerine eğildi. "Bu Sandy. Uzun zamandır burada gönüllü olarak çalışıyor."

Bree haklıydı. Arayan Sandy Zolek'ti, Jana'nın Sunrise Café'deki patronu. "Yardımanız için teşekkürler." Matt'le göz göze geldi. "Haydi gidelim."

Aceleyle araca doğru gittiler.

Bree kapısını çarparak kapattı. "Sandy Zolek'in burada gönüllü olması tesadüf olamaz. Bu işin içinde o da var. Bunu biliyorum." Direksiyona bir yumruk vurdu. "Bize siyah araba hakkında verdiği ipucu var ya? Bahse girerim soruşturmayı atlatmaya çalışıyordu."

"Katılıyorum," dedi Matt. "Kaleye ne zaman saldıracağız?"

"Kurbanlar arasındaki bağlantıyı destekleyecek sağlam bir kanıt bulur bulmaz."

Arabayla karakola geri döndüler ve konferans odasına girdiler. Todd masanın başındaydı, dava raporları masanın üzerine yayılmıştı.

Matt konferans salonunda volta atıyordu. Bilgi konusunda harekete geçmek istiyordu ve bir ya da iki yasayı çiğneme olasılığı onu daha az kaygılandırıyordu.

Ama Bree umursamak zorundaydı. Yasalara uyduklarından emin olmak onun sorumluluğuydu. *Dur* işareti yapmak için bir elini kaldırdı. "Başka bir şeye daha ihtiyacımız var. Sandy'nin diğer kadınları tanıdığına ya da Jana'yla aynı anda orada olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt yok."

"Zamanımız yok." Todd masaya bir yumruk vurdu. "Jana çabucak öldürüldü. Grace'i kurtarmamız gerek."

"Biliyorum." Bree ağzına bir antiasit daha attı. "Güven bana. Zolek çiftliğinin kapılarını kırmaya hazırım ama başka bir şeye ihtiyacımız var. Kurbanlarla tek bir bağlantı bile bir baskını haklı çıkarmak için yeterli değil."

Marge elinde birkaç kâğıtla odaya girdi. "Motorlu taşıt kayıtlarını inceledim. Bölgede kayıtlı tüm açık renkli Honda Accord'ların bir listesi var. Binlerce var." Bree'ye bir yığın kâğıt uzattı.

Bree'nin telefonu çaldı. Rory. Kâğıtları Matt'e uzattı ve cevap verdi.

"Buldum!" Rory dedi ki. "Videoyu netleştirdim ve Grace'i kaçıran kişinin plakasının bir su birikintisinde yansıdığını görebilirsiniz. Fotoğrafi şimdi e-postayla göndereceğim."

"Sen bir dahisin." Bree dizüstü bilgisayarına uzandı. "Biliyorum." Rory imzayı attı.

Bree e-postayı açtı ve fotoğrafı indirdi. "Todd, bu plakayı araştı." Rakamları ve harfleri okudu.

Bir dakika sonra Todd avucuyla masaya vurdu. "Fidyecinin Grace'i kaçırmak için kullandığı araç Eric Zolek adına kayıtlı."

"Şimdi arama izni alabiliriz." Davanın parçaları yerine otururken Bree'nin kanı uğuldadı. "Haydi . Bir an önce Grace'in peşine düşmek istiyorum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Matt, Zolek çiftliğinin araba yolundan sürünerek çıktı. Yağmur yeniden başlamış, düzenli bir şekilde yağıyor, toprak yoldaki çukurları hemen dolduruyordu, zemin çoktan ıslanmıştı. En derin su birikintilerinden kaçınmaya çalıştı ama çamur botlarını emdi. Şerif departmanının beyzbol şapkasının kenarından yağmur damlıyordu.

Bree onun hemen önünde, bir su birikintisinin yanından geçip evin önüne doğru döndü. Matt onun sol tarafında pozisyon aldı. Bree'nin yardımcıları ön kapının yanı sıra evin arka ve yan girişlerini korumak için ayrıldılar. Todd, Juarez ve K-9 birimi Matt ve Bree'nin bir düzine metre gerisinden takip etti. Arazinin büyüklüğü göz önüne alındığında, Bree eyalet polisinden bir ya da iki K-9 ekibi de dahil olmak üzere yardım istemişti ama onlar şu anda kayıp bir demans hastasını aramakla meşguldü.

Zolekler zaten dört kadını öldürdükleri için Bree, içeri girmeden önce uyarılmaları halinde Grace'e zarar verebileceklerini ya da onu rehine olarak kullanabileceklerini savunmuştu. Kapıyı çalmama emri için bastırmıştı. Neyse ki yargıç kabul etmişti.

Bree, koçbaşını taşıyan yardımcısına işaret etti. O da ilerledi ve siyah metali sürgünün hemen üstünden kapıya çarptı. Kilit eskiydi ve hemen açıldı. Kapı hızla açıldı. Matt, Bree'yi içeriye kadar takip etti, tüfeğine bağlı ışık ahşap zeminli koridoru aydınlatıyordu.

İkinci bir patlama arka kapının kırıldığını işaret ediyordu. Memurlar sağa ve sola dönerek, köşeleri aydınlatarak, iyi eğitilmiş bir ekip gibi hareketlerini senkronize ederek evin içine daldılar.

Zolekler nerede?

Çoğu ev sahibinin irkilerek uyanmasına yetecek kadar gürültü çıkarmışlardı. Yataklarından fırlar, pantolonlarına atlar ve/veya silahlarını kaparlardı.

Ama Matt'in gördüğü ve duyduğu tek şey polis memurlarıydı.

Bree her zamanki gibi onun aklını okuyordu. İkinci kata doğru yöneldiler. Kapı girişleri, koridorlar ve merdiven boşlukları gibi dar alanlar ölümcül hunilerdi, tehditleri görebilmek için sınırlı imkânlarla geçmeniz gereken boğucu noktalardı. Ölümcül huniler ölümlerin en sık meydana geldiği yerlerdi. Merdiven boşlukları ve uzun koridorlar en kötüleriydi. En azından bir kapıdan hızlıca geçilebilirdi.

Matt'in nabızı hızla atmaya başladı ve bütün duyuları alarma geçti. Derin bir nefes aldı, birkaç saniye tuttu, sonra havayı ciğerlerinden hafifçe çekti. Bakışlarını hareket etmeye zorladı, tüm merdiven boşluğunu ve yukarıdaki sahanlığı kapsayacak şekilde. Her basamakta kendini olabildiğince gizlerken, maksimum görsel nüfuz için açılar üzerinde çalıştı. Matt merdivenlerden yukarı çıktı. İkinci kat sahanlığında koridorda ilerledi ve ilk kapının yanında durdu. Bree karşı tarafa geçti. Kapı açıktı. Matt çerçevenin çevresine hızlıca bir göz attı. Bir yatak ve bir şifonyer gördü. Odanın görünen köşeleri temizdi.

İki şerif yardımcısı daha yanlarından geçip koridorda ilerleyerek bir sonraki kapıya yöneldi. Matt kendi kapısına odaklandı. Önce o geçti, yüksekte durup sağa doğru ilerledi. Bree alçaktan ve soldan gitti. Matt kendi kör köşesini temizledi ve Bree'nin de aynısını yapacağına güvendi. Sonra tek dizinin üzerine çöküp yatağın altına baktı. "Temiz."

Bree'nin bir dolap kapağını açtığını duydu. "Temiz."

Odadan çıktılar. İki şerif yardımcısı yan odayı temizliyordu. Matt onların kapısının önünden geçti ve kısa bir süre için banyoya eğildi. Duş perdesini kenara çekip tüfeğini küvete doğrulttu. Boş.

Geri çekilerek koridordaki son kapıya yöneldi. Kapı kapalıydı. O ve Bree her zamanki pozisyonlarını aldılar. Matt kapı koluna uzandı. Eğer içeride biri varsa, evlerinin basıldığını biliyor olmalıydı. Hiç kimse koçbağlarının, bot adımlarının ve seslerin gürültüsünden uyuyamazdı.

Parke üzerindeki pençe sesleri Matt'in dikkatini çekti. Greta ve Collins merdivenlerin başında belirip onlara doğru ilerlediler. Çoban loşlukta siyah bir gölgeye dönüşmüştü. Collins, Greta'nın kapının dibini koklamasına izin verdi. Köpek soludu ama gerçek bir ilgi göstermedi. Collins onu geri çekti.

Matt kapıyı açtı ve Bree'yle birlikte hızla içeri girdiler. Giysiler ve kişisel eşyalar buranın ana yatak odası olduğunu gösteriyordu. Yatak toplanmamıştı, çarşaf lar meşe tahtalarla döşenmiş zemine sürüklenmişti. Bir yastık yatağın ortasında eğri büğrü duruyordu. Yorgan yatağın ayak ucuna dolanmıştı.

Bree yatağa doğru uzandı ve dokundu. "Hâlâ sıcak. Eve varmadan önce bizi bir şekilde duydular."

Ya izliyorlardı ya da bir tür gözetleme sistemi kurmuşlardı.

"Peki ?" Matt sordu.

"Fazla uzaklaşmış olamazlar." Bree aşağıya inen yolu gösterdi.

Todd onları mutfakta karşıladı. "Ev temiz."

"Devam edelim." Matt evden çıktı. Bakışları karanlık bahçedeki ek binaların şekilleri üzerinde dolaştı. Saklanacak ne kadar çok yer vardı.

Ve bir pusu planla.

Bulutlar ve yağmur ay ve yıldızları gizliyordu. Memurlar büyük bir depoya giriyorlardı. Matt açık kapıdan traktörleri ve diğer büyük aletleri görebiliyordu. Başıyla büyük ahıra doğru işaret etti. Bree ve Todd da onu izlediler. Çift kapı sıkıca kapatılmıştı. Matt kapının kollarından birini tutup çekti. Büyük ahşap kapı üst raylar üzerinde kaydı. Bree ve Todd tüfeklerini kaldırarak içeri girdiler.

İnekler ahırın kenarlarındaki ağılları işgal etmişti. Bazıları dizlerine kadar samana batmış uyukluyordu. Diğerleri yerde kıvrılmış yatıyordu. Birkaç hayvan saman çiğniyordu. Matt, Bree ve Todd koridorda yürürken başlarını kaldırıp her ağıla baktılar ve hiçbir insanın yatağın içine gömülmediğinden emin oldular. Matt derin bir samanı kaydırırken bir inek alçaldı. Ahırın sonuna vardılar ve süt sağma aletleriyle dolu geniş bir alana döndüler.

Alanı hızla temizlediler ve süt tanklarının bulunduğu başka bir odaya doğru ilerlediler. Dev metal silindirler yerden yükseltilmişti. Matt yere eğildi ve işığını altlarına tuttu. Ayak yoktu. İnsan yoktu. Tankların etrafını kontrol ettiler ama kimseyi bulamadılar.

Arka kapıdan çıkarak daha küçük olan ikinci ahıra yaklağtılar. Matt kapıyı açmak için aynı yöntemi kullandı. Küçük ahırda  büyük ahır vardı. Sadece bir tanesinde yatak vardı. Kapı açık duruyordu. Altı metre yüksekliğinde bölmeleri olan ve cüruf tağından inşa edilmiğ ahırlar, ortalama bir inekten daha büyük bir ęeyi barındırmak için yapılmığtı. Matt'in omurgasında bir tedirginlik dalgası belirdi.

Çiftliğe döndüğümüzde Greta havladı.

Matt köpeğin bir koku aldığını umarak döndü ama köpeğin alarm vermediğini hemen anladı. Havlaması bir uyarıydı. Greta, Collins'in önünde koruyucu bir pozisyon almış, yavaşça geriye doğru kayıyor ve köpeği de kendisiyle birlikte çekiyordu. Collins'in gözleri karanlık çiftlikteki bir şeye kilitlenmişti.

Matt küçük ahırdan çıktı ve gözlerini kısarak yağmura baktı. Todd da onu izledi ve hemen arkasında durdu.

Bree de onlara katıldı. "Neler oluyor?"

"Emin değilim-" fkeli bir homurtu Matt'in sözlerini kesti. İki ahır arasındaki gölgede bir şekil hareket etti.

Bir şerif yardımcısının düğmeleri bulduğu belliydi çünkü dış ışıklar yanarak ahır ve onlardan elli adımdan daha az bir mesafede duran devasa bir hayvanı aydınlattı. Diğer sığırlar gibi siyah ve beyaz olan bu hayvan inek değildi. Belli ki bir boğaydı, bir buçuk inek büyüklüğündeydi, iri omuzları, kalın bir boynu ve bir fıçı kadar geniş göğsü vardı.

Homurdandı ve yeri eşeledi, gücü ve saldırganlığı tam olarak sergileniyordu.

Todd ahırın kapısından, "Gevşeek olmaması gerektiğine eminim," dedi.

Çiftliğe gittiğinde ahırın kapısını tutan ağır metal çubuğu hatırlayan Matt, hayvanın onları yavağlatmak ya da öldürmek için kasıtlı olarak dığarı salındığından emindi.

Öfkeli bir böğürmeyle boğa saldırdı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Bree'nin kalbi boğazına fırladı.

Dev hayvan ahıra doğru koşarken toynaklarının altından çamur fışkırdı. Bree AR-15'ini kaldırarak devasa hayvanı nişangâhına aldı. Bu büyüklükteki bir hayvanı öldürmek için nereye nişan alınırdı? Kafasına mı? Kalbini mi? Kalp tam olarak neredeydi? Onu yere sermek için kaç kurşun gerekirdi?

Şerif yardımcıları siperlerin arkasına dalarak ve çitlerin üzerinden atlayarak dağıldılar. Collins Greta'yı mandıra ahırına geri çekti ve kapıyı neredeyse kapattı. Bree, Matt ve Todd için tek siper az önce çıktıkları ahırdı; Bree'nin boğanın içinde olduğunu düşündüğü ahır.

Kendilerini ahıra kilitleselerdi, boğa dışarıdayken orada mahsur kalacaklardı ve Grace hâlâ arazide bir yerde tutuluyordu.

Böyle bir şey olamazdı. Zolekler onu kendileriyle birlikte sürüklemenin çok fazla çaba gerektirdiğine karar vermeden önce onu bulmalıydılar. Onlara karşı tanıklık edebilirdi. Onu canlı bırakmazlardı.

Canavarın kafasına nişan alırken parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı. Ama boğa avlunun ortasında kayarak etkileyici bir şekilde durdu. Yere pençelerini vurarak su birikintilerini ve çamur parçalarını havaya savurdu. Islak postu ahırın ışığında parlıyordu. Birkaç metre daha koşuktan sonra ön toynaklarını yere vurdu.

Bree yeryüzünün sallandığına yemin etti. Yağmur görüşünü bulanıklaştırdı. Gözlerini kırıştıtarak tüfeğini kavrayışını düzeltti. "Onu ahırına nasıl geri götüreceğiz?"

"Dikkatle mi?" Matt sordu.

Boğa başını eğdi ve omuzlarını kamburlaştırdı. Onlara yan gözle bakarken boynu kamburlaştı ve sallandı.

"Grace'i bulabilmemiz için onu zapt etmemiz gerek," dedi Matt. "Sen ve Todd beni iki taraftan koruyun."

Bree ahırın köşesiyle birleşen çite doğru yanaştı. Todd birkaç boş varilin arkasından yavaşça yürüdü. Bree bir bölmenin arkasına geçti. Boğanın kafası karışmış, hangisine saldırmak istediği arasında kalmış gibiydi. Bir daire çizerek döndü ve başını salladı.

Matt Bree'den uzaklaştı, sonra şapkasını çıkarıp salladı. "Hey, boğa. Al bakalım oğlum."

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Beni kovalamasını sağlıyorum." Matt ahırın girişine doğru adım attı.

"Sen boğa güreşçisi değilsin."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Sevmiyorum," diye itiraf etti. "Ama seninkini sevmek zorunda değilim." Ama o haklıydı. Kaybedecek zamanları yoktu - Grace'i kurtaracaklarsa tabii.

Matt ısıklık çaldı. Boğa onu fark etti ve çamuru eşeledi. Bree'nin ciğerleri .

Eğer o hayvan Matt'i çiğnemişse.

Bu düşünceyi bir kenara iten Bree, parmağını tetik korkuluğunun içine kaydırды ve hayvanın kafasına nişan aldı. Kafatasına doğru üç mermi patlaması onu durduracaktı.

Olması *gerekenlerle* hareket etmeyi sevmezdi.

Matt şapkeyi sallamaya devam ederek geriye doğru yürüdü. "Gel oğlum. Gel. devam et."

Boğa böğürdü, başını eğdi ve kamburlaştı, kasları fırlatmaya hazırlanıyordu. İleriye doğru fırladı, çevikliği ve hızı, iri cüssesi düşünüldüğünde etkileyiciydi, neredeyse inanılmazdı. Matt döndü ve bir sprinter gibi havalandı. Ahıra koştu ve boğa neredeyse tepesine çıkana kadar bir kalp atışı bekledi. Sonra kül bloklu yan duvardan atladı. Boğa boşluğa hücum etti ve durdu. Toynakları yatağın üzerinde kaydı. Böğürerek ve başını sallayarak döndü.

Matt ahırın kapısına doğru döndü, sonra kapıyı kilitledi. Boğa içeride kapıya çarptı. Bütün ahır sarsıldı.

Bree nefes aldı ve tüfeği indirdi. Adrenalinin etkisi onu titretmiş ve biraz da midesini bulandırmıştı. Ama toparlanmak için zaman yoktu. "Hadi buradan çıkalım." Ahırdan çıkış yolunu gösterdi. "Bu ahırın dayanacağından emin değilim."

Matt de onu izledi ve büyük ahır kapısını arkasından kapattı. Ellerini kalçalarına koyarak iki büklüm oldu ve iki derin nefes aldı.

"İyi misin?" Bir elini onun omzuna koydu. "Evet, ama çok kılıydı."

"Yok artık." Bree'nin midesi hâlâ bulanıyordu ve tehlikede olan o değildi. Ona güvenmeye başlamıştı ve sadece hayvanlar, çocuklar ve işle ilgili fiziksel yardım için değil. Daha önce hiç kimseye bağımlı olmasına izin vermediği bir şekilde ona bağımlıydı. Kalbinin ona ihtiyacı vardı. Hayat ters gittiğinde onun akıl sağlığıydı, zor zamanlar geçirdiğinde tesellisiydi ve iyi zamanlar geçirdiğinde mutluluğunu artırıyordu. Hayatında o varken her şey daha iyi ve daha kolaydı. Onu kaybetme düşüncesi bile göğsünün dayanılmaz bir boşlukla ağrmasına neden oluyordu.

Matt doğruldu. "Hadi Grace'i bulalım."

Collins ve Greta mandıradan çıktılar ve herkes işinin başına döndü. Greta başını kaldırdı, burnu çalışıyor, havayı kokluyordu.

"koku aldı mı?" Bree sordu.

"Hayır." Collins başını salladı. "Ama bu büyük bir mülk. Daha yeni başladık."

Todd koşarak geldi. "Her iki ahır, iki baraka ve garaj temiz. Garajın arkasında yeni lastik izleri bulduk."

"Nereye gittiler?" Bree çiftliği taradı.

Todd işaret etti. Açık arazinin diğer tarafında, eski ahır ve silonun siyah şekli gece gökyüzüne doğru uzanıyordu.

"Garajda hangi araçlar vardı?" Matt sordu.

"Bir Honda Accord ve bir kamyonet," dedi Todd. "Bir tane boş bölme var."

"Sandy Zolek'in ne kullandığını öğrenin ve araç ile Sandy ve Eric hakkında arama bülteni çıkarın. İzleri takip edeceğiz."

Todd telsizini kullanmak için kenara çekildi.

Matt Bree'nin yanına çöktü. "O eski ahırda bir sürü oda var."

"Hem de hiçliğin ortasında," dedi Bree. "Sesin kesilene kadar bağırabilirsin. Kimse seni duymazdı."

Todd birkaç şerif yardımcısına geride kalmalarını işaret etti. Geri kalanlar araçlara doluşup tarlayı geçmeye başladılar. Eski ahırın yüz metre uzağına park edip araçtan indiler. Silo, ahırın elli metre kadar gerisinde duruyordu.

Collins, Greta'yı K-9 biriminin arkasından indirir indirmez köpeğin başı döndü ve koşum takımına doğru eğilmeye başladı. Bir koku yakalamıştı. Köpeğin izinden giden yardımcıları, sanki köpeğin enerjisi bulaşıcıymış gibi daha hızlı hareket ettiler.

Bree bir çamur parçasına basıp kaydı ve tek dizinin üzerine çöktü. Acı bacağında zonkladı. Tüfeğini çamurun dışında tuttu ve tekrar ayağa fırladı. Ekibin yarısı eski ahıra yöneldi ama köpek siloya doğru koştu. Ambarın dibindeki yabancı otları kokladı, kapının önünde durdu, oturdu ve miyavladı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Collins. Pantolonunun kargo cebinden doldurulmuş bir kirpi çıkardı ve köpeğe fırlattı. Greta onu havada yakaladı, dişlerini oyuncağa geçirdi ve boynunu sertçe salladı. Kuyruğunu sallayarak, sıkıntı içindeki küçük bir hayvan gibi tekrar tekrar gıcırdamasını sağladı.

Harap ahıra bakan Bree, Todd'a yıkık dökük binayı boşaltmasını işaret etti. O ve iki şerif yardımcısı uzaklaştı. Bree silonun kapısına yaklaştı. Ahşap kapı kalın görünüyordu ve ağır hizmet tipi bir asma kilitle sabitlenmişti. "Cıvata kesicilere ihtiyacımız olacak."

"Bree!" Matt öne atılıp kızın dirseğini yakaladı. "Dur!" Kadın dondu kaldı. "Sorun ne?"

Yüzü asık bir şekilde işaret etti. Kadın onun bakışlarını yukarı doğru takip etti. Adamın el fenerinin ışığında, kapının üzerinde, küçük bir saçağın hemen altında, başının yaklaşık iki metre yukarısında, kahverengimsi kırmızı çubuklardan oluşan bir yığın görünüyordu.

Bir bubi tuzağı.

Kelimeyi zar zor nefes alarak söyledi. "Dinamit."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bağırsakları cenin pozisyonunda kıvrıldı ve vücudu o kadar hareketsiz kaldı ki kendi kalp atışlarını hissedebiliyordu. Varlığındaki her hücre dev bir *patlama* bekliyordu, her içgüdü ona patlayıcılardan uzak durmasını söylüyordu.

Bree yardımcılarına seslendi, "Burada patlayıcı bir cihaz var. Herkes geri çekilsin."

Matt bubi tuzağını inceledi. "Kapının pervazı boyunca uzanan bir tel görüyorum." Bu bir- Kalbi bir kez daha çarptı. "Kablo bir el bombasına bağlı."

"Kapıyı açarsak pimin çekileceğini ve her şeyin havaya uçacağını mı varsayıyorsun?" Bree hareket etmemiştir.

"Ben de öyle tahmin ediyorum." Matt el feneriyle etraflarındaki zemini ve binanın önünü taradı. Başka bir dinamit ya da el bombası görmedi.

"Şimdi geri çekiliyorum." Bree çok yavaş bir adım atarak geri çekildi ve kendi ayak izlerine bastı.

Matt de aynı şeyi yaptı, aynı dikkatle hareket etti.

Elli adım uzaklaştıklarında Bree telefonunu kaldırdı. "BDU'yu arıyorum." En yakın eyalet polisi bomba imha birimi Albany'deydi, yaklaşık bir saat uzaklıktaydı.

Todd ahırdan çıktı. "Eski ahır boş. Lastik izleri devam ediyor. Görünüşe göre bu tarladan geçip ormana doğru gitmişler."

Matt onu silo ve bubi tuzağı konusunda bilgilendirdi. "Birkaç yıl önce bir madende bulunan eski dinamitle uğraştık. Todd," dedi. "Dinamit genellikle bir patlatma başlığına ihtiyaç duyar.

ama eski dinamitler uçucu olabilir. Çubuklar nitrogliserini terletebilir, bu da dışarıda kristalleşir ve onu son derece hassas hale getirir. El bombası olmadan bile sadece bir dokunuş onu patlatabilir."

Silonun çatısındaki koyu renkli ve parlak bir şey Matt'in dikkatini çekti. "Nedir o?"

Todd başını eğdi. "Sanırım bunlar güneş panelleri."

"Bir jeneratöre güç veriyorlar," dedi Matt. "Kadınları orada tutuyorlar. Oraya girmemiz gerek."

Bree telefonunu indirdi. "BDU'nun tahmini varış süresi doksan dakika."

"O kadar uzun süre bekleyemeyiz," dedi Matt. "Grace'in ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ben gidip daha iyi bakacağım."

Bree başını salladı. "Tüm personelin patlayıcıdan güvenli bir mesafede kalması gerekir."

"Sivil olmam iyi bir şey." Matt siloya doğru yürüdü. Yirmi adım ötede durup etrafında bir daire çizdi ve el fenerini kullanarak silonun dışını yavaş yavaş inceleyebildiği kadar inceledi.

"Herkes geri çekilsin." Bree onu takip etti.

Matt kapının karşısındaki tarafta durdu. Eski beton yapıda, üst üste dizilmiş kare deliklerden oluşan bir sütun, yan taraf boyunca uzanıyordu. Her kare yaklaşık iki metre enindeydi. Her karenin üzerine tahta paneller yapıştırılmıştı, tıpkı tahta pencereler gibi. Her paneli yatay bir metal çubuk çevreliyordu. "Bu pencerelerin ne için olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bizim silomuz yoktu ama komşularımızın vardı." Bree çocukluğunun ilk yıllarında bir çiftlikte büyümüştü. "Silo tahılla dolduğunda ambar kapakları kapanırdı."

Düzeneği inceledi. Basit bir mekanizmaydı.

"Yatay çubuk mekanik bir kilittir," dedi. "Dikey konuma çevirirseniz, paneli çıkarabilmeniz gerekir. Yine de biraz kas gerektirir."

Elini parmaklıklardan birine koydu ve çevirmeye çalıştı. Ama yerinden oynamadı. El fenerini panelin kenarına tuttu. "Biri paneli duvar vidalarıyla yerine sabitlemiş." El fenerini karelerin üzerinde gezdirdi. "Bekle. Sadece alttaki beşi kapalı." El fenerini kargonun içine soktu.

pantolonunun cebinde. "Ben oraya tırmanacağım. Eğer içerideyse, onu dışarı çıkarmak için bir B planı buluruz. Eğer silo boşsa, o zaman devam ederiz ve bu işi BDU'ya bırakırız."

"Dinamiti itip kakamazsın."

Silo çimento bloklardan yapılmıştı. Matt tırmandığında oynayacağını sanmıyordu. Ama eğer yerinden oynarsa, beton parçaları püskürebilirdi. "Geri çekilmeni istiyorum."

O ve Bree birbirlerine baktılar ve hiçbir şey söylemeden iletişim kurdular.

Kendilerini riske atmak için bir parçasıydı, ama bu durumda birden fazla kişinin hayatını riske atmasına gerek yoktu. Matt iki çocuğun elinde bulunduran kişinin tehlikede olmasını istemiyordu. Kadının gözlerindeki anlayışı ve çatışmayı görebiliyordu. Ama Matt'in kararından açıkça hoşlanmamış olsa da, isteksizce kabul etti.

"Seni seviyorum," dedi.

"Bu gece ölmek gibi bir niyetim yok ama ben de seni seviyorum."

"Dikkatli olun." El fenerini yukarı bakacak şekilde toprağın üzerinde tuttu ve ekibin geri kalanına döndü.

Matt ışığını cebine koydu ve tırmanmaya başladı. Dördüncü çubuğun üzerinde durarak altıncı çubuğa uzandı ve çubuğu çevirdi. Paslı ve sertti, ama paneli zorlayarak açmayı başardı. "Aşağıya bak." Onu otların üzerine fırlattı. Sonra el fenerini çıkardı ve silonun içine tuttu.

İçerisi silaj konteynirından iki karyolanın bulunduğu bir odaya dönüştürülmüştü. Karyolalardan birinde genç bir kadın yatıyordu, kolları ve bacakları paracord ile sabitlenmişti. Ağız koli bandıyla kapatılmıştı. Gözleri beyaz çerçeveli, vahşi ve dehşete kapılmış bir halde adama bakıyordu.

Aynı anda iki şey Matt'i şoke etti. Kadın ağır bir şekilde hamileydi.

Ve o Grace değildi.

Bu bilgiyi sindirirken vücudu daha da kıvrıldı, kasları gerildi, gözleri kapandı. Koli bandının arkasından boğuk bir acı iniltisi duyuldu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabırsızlanan Bree Matt'e seslendi: "Ne buldun?"

Ama ona odaklanmamıştı. Siloya sesleniyordu, "Her şey yoluna girecek. Artık güvendesin. Seni oradan çıkaracağız. Hemen geri geleceğim. Sadece dayan."

Grace'i bulmuş muydu?

Bree anlamsızca telaşlanmak yerine telsizle ve cep telefonundaki uydu haritasıyla uğraşarak BDU'nun tahmini varış süresini kontrol etti ve çiftliği çevreleyen yollarda devriye gezen eyalet polisleriyle koordinasyon sağladı.

Matt yukarı çıktığından iki kat daha hızlı bir şekilde aşağı indi ve koşarak ona döndü. "İçeride bir kadın var. Grace değil. Silo bir hapisane hücresi gibi donatılmış." Korku filmlerini beton bir kafesi tarif etti. "Güneş panelleri taşınabilir bir ısıtıcıya güç veriyor."

"Ama Grace nerede?" Bree sordu.

"Belki içerideki kadın biliyordur." "Hâlâ

Grace'i bulmamız gerekiyor."

"Ama bu kadını burada bırakamayız." Matt sakalını çekti.

"Doğum sancısı çektiğinden eminim."

Fuuuuuck.

"O zaman onu nasıl dışarı çıkaracağız?" diye sordu.

"Bomba imha ekibini bekleyemeyiz." Matt siloyu işaret . "Orası bebek sahibi olunacak bir yer değil. Bree, bağlı ve ağzı tıkalı. *Doğum sancısı çekiyor.*"

Bree daha önce hiç doğum yapmamıştı ama bu koşullar altında doğum yapmayı hayal bile edemiyordu.

Todd da onlara katıldı. "BDU dinamiti taşımak istemeyecektir. Çok dengesiz. Geçen sefer mazota batırıp oracıkta yakmışlardı."

Bree silonun beton duvarını inceledi. "Bu alt kapaklardan birini açabilir miyiz?"

"Neden olmasın, anlamıyorum." Matt en alttakinin kenarını işaret etti. "Vidalar sökülebilir, değil mi?"

"Aracımda bir alet çantası var. Üniversitede inşaatta çalışmıştım. Bir yolunu bulurum." Todd kiti almak için devriye biriminin arkasına döndü.

"En kötü ihtimalle onu şu kapaktan çıkarırız." Matt silonun on ya da on iki metre yukarısındaki açık kapağı işaret etti.

Bree'nin hayal bile edemeyeceği başka bir başarı. Bu ciddi bir kas gücü gerektirirdi.

"Ben içeri girip onu çözeceğim, nefes alabilmesi için ağzındaki tıkaçı çıkaracağım ve durumunun nasıl olduğuna bakacağım." Matt, Bree'nin aracının arkasından sırt çantasını aldı ve çantayı bir omzuna astı.

Bree alnındaki suyu fırçaladı. Şapkası ve saçları ıslanmıştı. Yağmur gözlerine damlıyordu. Matt'e döndü. "Tamam. Sen onun peşinden git. Todd'u ve üç yardımcısı seninle bırakacağım." Baş yardımcısına döndü. "Juarez ve Collins benimle. Grace'in peşinden gidiyoruz."

Matt, "Ben-" diye itiraz etmeye başladı.

Bree bir elini kaldırdı. "Buradaki en güçlü kişi sensin ve Todd da aletlerden iyi anlıyor. O zavallı kadını oradan çıkarabilecek biri varsa, o da siz ikinizsiniz." Bu görev sabır, beceri ve saf güç gerektiriyordu. *Üniformayla PDA yapmama* kuralına rağmen Matt'i dudaklarından öptü ve "Seni seviyorum," diye tekrarladı.

Öpücüğe ve duyguya karşılık verdi. "Dikkatli ol."

"Endişelenmeyin. Greta'yı da yanımıza alıyoruz." Bree köpeği takdir etmeye ve ona güvenmeye başlamıştı. Greta içlerinde en kullanışlı olanıydı. Grace Zoleklerden kaçmayı başarırsa, Greta onun izini sürerdi. Potansiyel olarak ormanda saklanan, pusuya yatmış bir kişiyi hissedebilirdi. Ondak kaçabilecek bir şüpheli yoktu.

"O bir rock yıldızı." Matt başıyla onayladı. "Brody'nin kaç kez kışımı kurtardığını sayamam."

Bree merkeze haber verdi, ambulans çağırdı ve her yerden destek istedi: eyalet polisi, yerel polisler, çevre ilçe şerifleri. Bu noktada, birkaç koridor gözetmenini de memnuniyetle karşıladı.

Lastik izlerine ve karanlık ormana doğru dönerken, Matt'in tutsak kadına güven verici sözler söylediğini duydu. Collins Greta'yı K-9 birimine yükledi. Juarez, Bree'yle birlikte gitti.

"Köpek neden patlayıcıyı fark etmedi?" Juarez sordu. Bree aracını lastik izlerine paralel bir yola yönlendirdi.

"K-9'lar genellikle ya patlayıcıları ya da uyuşturucuları bulmak için eğitilir, çünkü patlayıcılarla uğraşırken aşırı risk vardır. Uyuşturucu bulmak için köpeğin insanlara ve mekanlara yaklaşması gerekir. Patlayıcılar ise farklı, daha temkinli bir yaklaşım gerektiriyor. Patlayıcılardan çok uyuşturucuyla karşılaştığımız için Greta uyuşturucu köpeği olarak eğitildi."

"Başka bir köpeğe ihtiyacımız var," dedi Juarez. "Paramparça olabilirdin."

Haksız değildi.

Bree gaz pedalını yavaşça bıraktı ve lastik izlerini takip ederek ormanı ikiye bölen bir patikaya girdi. Karanlık ve yağmur arasında önünü ancak on beş metre görebiliyordu. Patika aracından belki bir karış daha genişti. Lastikler patinaj yaptı, aracın arka tarafı yana doğru kaydı. Araba durana kadar patinaja doğru kırdı.

Juarez kapıyı açtı ve arka lastiklere baktı. "Bekleyin. Burada da başka biri patinaj yapmış." El fenerini şişman bir ağaca tehlikeli bir şekilde yakın olan derin bir lastik izine tuttu. "Sanırım burada sıkışmışlar. Ayak izleri var. Biri inip itmiş."

Bree, çamura saplanmanın Zoleklere zaman kaybettirmiş olması için parmaklarını çaprazladı. İleride, yolu su kaplamıştı. Kırmızı bir şey parladı.

Arka lambalar mı? Zolekleri yakalamaya bu kadar yaklaşmışlar mıydı?

Juarez kapıyı kapattı ve Bree gaz pedalına bastı. Araba savruldu ve kaydı. Aracın arka kısmı patikadan aşağı düştü.

sığ bir çukura girmişler. Dikiz aynasına baktı ama arkalarında görebildiği tek şey Collins'in K-9 biriminin farlarıydı. Juarez tavuk kayışını yakaladı. Bree'nin nefesi kilitlendi. Arabanın kayması durdu.

O ve Juarez birlikte nefes verdiler.

Bree geri vitese taktı. Lastikler döndü. Lastikler çekiş kazanana kadar arabayı ileri ve geri salladı, sonra aracın patikaya geri dönmesine izin verdi. Araba ileri doğru yuvarlandı. Patika tırmandı, sonra küçük bir açıklığa açıldı.

Collins K-9 birimini yanına çekti ve camı indirdi. "Patika ileride yıkanmış."

Bree başparmağını direksiyona vurdu. Açık pencereden yağmurun yapraklar üzerindeki pıtırtılarını ve suyun kayalar üzerindeki akışını duyabiliyordu. Gösterge panelindeki bilgisayarı kullanarak bölgenin haritasını çıkardı. Bir dere, şu anda park ettikleri küçük, ağaçlık tepenin etrafından dolanıyordu.

Vazgeçmek istemiyordu. Arka lambaları çok ileride değildi. Karanlıkta bir çarpma sesi yankılandı.

"Bunu duydun mu?" Collins sordu.

"Evet."

"Kulağa yakın geliyordu," dedi Juarez.

Bree vitesi parka aldı ve pencereden Collins'e seslendi: "Yürüyerek geçebilir miyiz?"

Collins başını salladı. "Sanırım öyle."

"Hadi yapalım şu işi." Bree merkezi güncelledi ve birimden dışarı çıktı. Bagaja gitti ve sırt çantasını aldı.

Bree, Juarez ve Collins ormanda sessizce ilerlediler. Yarısı yamaç aşağı yıkanan patika daralmıştı. Köpek sakinliğini koruyor, arada bir burnunu kaldırıp havayı kokluyordu ama belli ki hiçbir şey algılamıyordu. Bree'nin botlarına su sızmıştı ve sırt çantası sanki yüz kilo ağırlığındaydı. Adrenalininin yükselişi azalmış, onu kemik yorgunluğuyla baş başa bırakmıştı.

Patikadaki bir dönemeci döndüler. Greta Collins'i patikanın kenarına çekti. Köpek koşum takımına doğru eğildi, burnu yukarı kalktı.

"Bir koku aldı."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Matt Bree'den ayrılmaktan nefret ediyordu ama o haklıydı. Yeteneklerine en uygun işleri yapmaları gerekiyordu. Bree kendi başının çaresine bakabilirdi. Sadık yardımcılardan oluşan iyi bir ekip kurmuştu ve Matt'in onların yeteneklerine güvenmesi gerekiyordu. Juarez ve Collins -ve Greta- onun arkasını kollayacaklardı.

İyi tarafından bakacak olursak, dinamitten uzakta olduğu için kendini çok daha iyi hissediyordu. Çocukların ona ihtiyacı vardı.

Kapaklara tırmandı ve sırt çantasını silonun içine bıraktı. İkişer ikişer açılan kapaklar sıkıştı ve girişi hiç de hoş değildi. Bir aracın tamponuna bağlı bir ipi tutarak döndü, ayaklarını duvara dayayıp kendini yavaşça indirmek niyetindeydi ama ayağı kaydı. Yüzüstü beton duvara çarptı. Kalan mesafeyi düşerek yumuşak dizlerinin üzerine indi.

Kamp tuvaletinin kokusu neredeyse onu boğacaktı. Çantasını kaptığı gibi güneş enerjisiyle çalışan uzay ısıtıcısının yanından geçerek karyoladaki kadına ulaştı. Adam ağzındaki bandı sıyrıp onu bağlayan ipleri keserken kadın sessizce ağlıyordu. "Her şey . Seni buradan çıkaracağım."

Onun omzuna doğru hıçkırdı, sonra vücudu gerginlikle eğildi. "Beni öldüreceklerini sandım. Bence tek nedeni zaman ayırmak istememeleriydi."

Kadın bir dakika boyunca nefes nefese kalırken Matt onun elini tuttu ve ilk yardım dersindeki doğum bölümünü hatırlamaya çalıştı. "Kasılmalar ne kadar aralıklarla oluyor?"

Vücudu gevşedi, kasılma sona erdi. "Bilmiyorum." Matt saati kontrol etti. "Adın ne senin?"

"Sabrina. Sabrina Hopkins."

Matt, birkaç gün önce Bree'nin ofisinde ağlayan çaresiz adamı hayal etti. "Babanın adı Joel mu?"

Başını salladı.

"Seni aramaktan asla vazgeçmedi."

Sabrina daha çok ağladı.

"Grace'e ne olduğunu biliyor musun?" Matt sordu. Sabrina başını salladı. "Onu kısa bir süre önce götürdüler."

"Ağustos'tan beri bu siloda mısınız?"

Başını salladı. "Beni günde bir kez egzersiz yapmam için dışarı çıkardılar." Tıpkı hapisane gibi.

Karyolayı itti ve doğrulup oturdu. "İpleri o kadar sıkı bağlamışlar ki ellerim ve ayaklarım uyuştü." Üzerinde bir çift geniş eşofman altı ve sıcak tutan bir kazak vardı ama ayakları çıplaktı.

Kadının ne tür bir travma yaşadığını bilmediğinden, izin almadan ona dokunmak istemedi. "Ayaklarınıza masaj yapmamın bir sakıncası var mı?"

Başını salladı ve ellerini birbirine sürttü. Ayakları şişmiş ve üşümüştü. Matt kan akışını sağlamak için masaj yaptı. Kadının tabanında garip bir Çey hissetti ve ayağını kaldırdığında çaprazlama yara izleri gördü.

Kızardı. "Başlangıçta kaçmamı engellemek için ayaklarıma at kırbacıyla vurdular."

Matt, Eric'i bulup kırbaçla dövmek istiyordu. Birden fazla hamile kadını kaçırıp tutsak etmek için aklına tek bir neden geliyordu. Eric ve Sandy bebek satıyorlardı. Aklından pek çok soru geçiyordu: Bu işten kaç kez paçayı kurtarmışlardı? Annelere ne olmuştu?

Sabrina iki eliyle şiş karnını tutarak iki büklüm oldu.

Matt saatini kontrol etti. Kasılmalar arasında altı dakika geçmişti. "Ayakta durabilir misin?"

Kadın bacaklarını yavaşça düzeltirken kolunu tuttu, çok az sallanıyordu. Ufak tefekti, zayıf yapılydı, boyu 1.80'in belki bir iki santim üzerindeydi. Basketbol topu büyüklüğündeki karnı, tam dönem bir bebeği taşıyacak kadar büyük görünmüyordu.

"Kapıyı kullanamayız. Bubi tuzağı var." Matt *patlayıcı* kelimesini kullanmadı. "Dostum Başmüfettiş Harvey şu kapaklardan birini açmaya çalışıyor. Diğer tek seçeneğimiz seni benim kullandığım kapaktan yukarı çekmek." Bunun imkânsız olduğunu düğündüğüne dair bir iğare olup olmadığını anlamak için kızın yüzüne baktı.

"Eğer en hızlı çıkış yolu buysa, bunu atlatacağım." Gözlerini sildi ve burnunu çekti. "Bebeğimi burada doğurmak istemiyorum." Dudaklarından uzun, istemsiz bir inilti çıktı.

Matt saatine baktı. Sonuncusundan bu yana beş dakika geçmişti. Boşa geçirecek zaman yoktu. "Dışarıdaki polis memurlarıyla ilerleme durumlarını kontrol edeceğim."

Çünkü o kapak gülünç derecede küçük ve yüksek görünüyordu. Bir matkabın vızıltısı duyuldu. Matt duvara gidip seslendi, "Todd? Orada işler nasıl gidiyor?"

"Vidalar gevşiyor," diye bağırdı Todd. "Birazdan kapağı açacağım."

Sabrina onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Buradan çıkmak için her şeyi yaparım," dedi.

"Tamam, o zaman seni dışarı çıkaracağız." Dışarıdan tahta kazıma sesi geldi. Bir dakika sonra en alttan ikinci kapak açıldı ve Todd kafasını içeri uzattı. Bir elinde şarj edilebilir bir matkap tutuyordu. "Burada bekleyen bir acil yardım ekibi ve bir ambulans var."

Matt neredeyse "Hallelujah" şarkısını söylüyordu. Sabrina'nın elini sıktı. "Ailen seni gördüğüne çok sevinecek."

Ayağa kalkmasına yardım etti. İki eliyle karnını kucaklayarak açıklığa doğru paytak paytak yürüdü. Kapağın yarısına geldiğinde durdu ve iki büklüm oldu. İniltisi ilkel bir sestti.

Matt kasılma geçene kadar bekledi. Ona kadar yardım etti. "Ayaklarını içeri sokabilir misin?"

"Bu şekilde eğilebileceğimi sanmıyorum." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Sadece çıkmak istiyorum."

Matt delikten dışarı eğildi ve acil yardım ekibine, "Sırt tahtasını getirin," diye seslendi.

Onu geçirdiler. Todd onunla geldi. Matt onu bağladı. Sonra o ve Todd tahtayı kaldırıp

kapaktan acil yardım ekiplerine.

Sağlık görevlileri onu alır almaz Matt nefes verdi. Bree'nin bir çift katilin peşinde olduğunu hatırlayınca rahatlaması kısa sürdü.

"Şeriften haber aldınız ?" diye sordu Todd'a, dar kapaktan teker teker geçerken.

Todd'un yüz ifadesi asıldı. "İzler silinmiş. Takibe yaya olarak devam ediyorlar."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Grace cipin arkasında nefesini tuttu. Yanağı kargo paspasına çarptı. Ağzındaki koli bandı onu nefesini kontrol etmeye zorluyordu. Bir domuz gibi bağlanmıştı, ayak bilekleri bağlıydı, bilekleri arkadan bağlanmıştı. Daha sonra elleri ve ayakları birbirine bağlanarak hafifçe arkaya doğru büküldü. Halat kargo bölümünün yatağındaki bir çapaya bağlanmıştı. Zar zor hareket edebiliyordu.

SUV kaydı, zıpladı ve savruldu. İki kez sıkışmışlar ve birkaç ağaca çarpmışlardı. Yürüyerek daha hızlı ilerleyebilirlerdi. Mide bulantısı karnını yuvarladı. Yutkundu ve burnundan nefes aldı. Ağzı bantlı olduğu için kusarsa boğulacaktı.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ayaklarının altı Eric'in onu kemeriyle dövdüğü yerden hâlâ acıyordu. Direnmenin cezası, demişti. Ayrıca, morarmış ayaklar kaçma cesaretini kıracaktı.

Sandy, "Bize zor anlar yaşatırsan, acının ne demek olduğunu öğrenirsin," diye uyarmıştı.

Grace'in tek istediği eve, kızının yanına dönmektir. Küçük kızına dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

SUV kaydı, sonra yana doğru savrulurken Grace'i aracın yan tarafına fırlattı. Şakağı plastiğe çarptı. Acı kafatasına yayıldı ve görüşü bulanıklaştı. Çaresiz, göz kapaklarını sıkarak kapattı ve nefes alış verişine odaklandı.

"Siktir!" Eric sürücü koltuğundan bağırdı.

Grace gözlerini açtı. Arka camdan etrafındaki ağaçları görebiliyordu.

"Kenar tam orada!" Sandy , korku sesini neredeyse paniğe yükseltmişti. "Ondan uzak dur."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Eric geri bağırdı.

Motor yarıştı. Lastikler döndü. Araç sarsıldı ve kaydı. Lastiklerin dönüşünün altından başka bir ses geliyordu. Su sesi.

Yeni bir panik patlaması Grace'in içini parçaladı. Araç tekrar yalpaladı. Bir tarafı diğerlerinden daha alçaldı. Yer çekiminin etkisi kaçınılmazdı.

"Dışarı çıkmamız gerek," diye bağırdı Sandy. Grace bir şeyin kırıldığını duydu. "Kapı açılmıyor. Ağaçlar . . ."

SUV tekrar yana doğru savruldu. Sandy çığlık attı.

Grace'in altında dünya değişti. Araç savruldu. Kargo bölümü savruldu. Grace kaydı, ivmesi arka koltukların arkası tarafından durduruldu. Kendini kurtarmak için hiçbir şey yapamadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı.

Riley, özür dilerim.

SUV zıpladı ve savruldu. Eric'in çığlıkları Sandy'ninkilere katıldı. Grace'in boğazı dehşetle kapandı. Ağız tıkalı olmasaydı bile bağırıamazdı. Dünya ani bir darbeyle durdu. Hava yastıklarının açıldığını duydu. Tozlar aracın içinde uçuştı.

Grace burun deliklerinden nefes nefese kaldı. Cip burun üstü durmuştu. Arka koltukların arkasına fırlatılmıştı. Acı tüm vücudunu sarmış, sonra da uyuşmuştu. Ellerini ve ayaklarını oynattı.

Hayattaydı ve uzuvları çalışıyordu. Kırık kemik hissetmiyordu.

Aracın önünde bir şey hareket etti. SUV eğildi. Grace başını kaldırdı. Ön koltukları görebiliyordu. Sandy öne doğru yığılmıştı, kımıldamıyordu. *Eric nerede?* Hava yastıklarından çıkan kan ve toz gösterge panelini kaplamıştı.

Suyun sesi Grace'in ruhuna bir korku patlaması gönderdi. Bir dereye ya da nehre kaymışlardı. Grace zar zor hareket edebiliyordu ve araç batıyordu. Bir dalga yolcu koltuğunun camına nefesi kesildi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Bree ağaçların arasından devasa bir şey geçerken dalların kırıldığını ve metal iniltileri duydu. Sonra orman sessizliğe gömüldü.

"Bunu duydun mu?" Bree dinlemek için kendini zorladı ama yaprakların üzerine düşen yağmurdan başka bir şey duymadı. Gözleri karanlığa alışmıştı ama yağmur ve bulut örtüsü görüş mesafesini minimumda tutuyordu.

"Evet," dedi Juarez.

Önce koğmaya, sonra da koğmaya bağıladı. Her zaman hızlıydı ama sabah koşularında kendisinden çok daha uzun boylu olan Matt'e ayak uydurmak onu daha da hızlı yapmıştı. Ancak bu gece enerjisi azalmıştı. Kendisinden on yaş küçük olan Juarez öne geçmişti. Bree ayak parmaklarını çamura bastırarak bacaklarının daha hızlı gitmesini istedi.

Greta havladı ve koşum takımının içinde gerindi. Collins köpeği zar zor kontrol edebiliyordu.

Aniden yanlara doğru hareket ediyor gibi görünen araç izlerini takip ettiler.

Greta frene bastı ama havlamaya devam etti.

"Dur!" Juarez kayarak durdu, bir ağaca tutundu ve bir koluyla Bree'yi neredeyse yere seriyordu. Islak zemin ayaklarının altından kayıp gittiği sırada köprücük kemiklerine çarptı. Bir an için ayaklarının altında boşluktan başka bir şey hissetmedi. Botları neredeyse dikey olan setten birkaç metre aşağı kaydı. Bir tutamağa tutunmaya çalışırken kalbi boğazına fırladı. Parmakları yakındaki bir dala yapıştı. Vücut ağırlığı havada asılı kaldı, omuzlarındaki kaslar gerildi, topukları tutunmak için çabaladı. Aşağı baktı ve girdap gibi dönen karanlık suyu gördü.

Yüzünü toprağa çevirdi ve kendini sağlam zemine doğru çekti. Botlarından birinin burnu topraktan çıkıntı yapan bir ağaç köküne takıldı. Yeni bir tutamağa ulaşmak için yukarı doğru iterken büzülmüş dudaklarından nefes aldı. Sırt kasları gerildi. Parmakları başka bir dala dolandı. Vücudunu yukarı doğru çekti. *Neredeyse varmıştı.* Diğer parmağı bir çentik buldu. Dal kırıldı. Bree tekrar aşağıya daldı. Botları bir saniye kadar havada asılı kaldı, sonra yukarı çekildi ve kenardan sürüklenerek çamura yüz üstü düştü. Juarez onun yanındaydı, parmakları hâlâ sırt çantasını kavırıyordu.

"Teşekkürler," diye hırıldadı. Ciğerleri, kolları ve bacakları Ateş.

Başını sallayarak sırt çantasını bıraktı ve elini çantaya bastırdı. göğsünün ortasına koydu ve derin bir rahatlama nefesi verdi. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

Ayağa kalktılar. Bree kendini sağlam bir ağaç dalına sabitledi ve kenardan aşağıya baktı. Yaklaşık otuz metre aşağıda, bir cipin kıcı çamurlu dereden dışarı çıkmıştı.

Grace içeride miydi?

Bree geriye doğru itti. Sırt çantasını yere bıraktı, fermuarını çekti ve bir ip ile birkaç karabina çıkardı. Görev kemerini yere indirdi, ardından kalçalarının ve belinin etrafına hızlıca derme çatma bir iple iniş kayışı geçirdi. Fazladan bir halat daha aldı ve onu çapraz taktı. Ceplerini silahı, çok amaçlı aleti ve el feneriyle doldurdu.

"Ben aşağı inmeliyim," diye itiraz etti Juarez. "Alınma ama benim üst vücut gücüm daha fazla."

Bree başını salladı, sonra da ipin ucunu ve birkaç karabinayı ona uzattı. "Kendi ağırlığımı taşıyabilirim ama seni buraya taşıyacak kadar güçlü değilim."

Juarez sessizlikle onun fikrini kabul etti ama yüzü mutsuz bir maskeye dönüştü. Halatı bir ağaca bağladı ve gevşekliği aldı.

Bree kenardan geriye doğru adım attı ve neredeyse dikey olan yamaçtan aşağı doğru itti, sürülmüş kırık yaprakların izini takip etti

SUV tarafından. Botu çamurda kaydı ama halat -ve Juarez- onu yakalamadan önce sadece birkaç metre kaydı.

Dibe vardığında bir ayağını bir kayaya dayadı ve ışığını araca tuttu. Dere normal derinliğinin çok üzerinde kabarmış, kıyıdaki zemin buz gibi kayganlaşmıştı. SUV kırk beş derecelik bir açıyla duruyordu, motoru çalışmıyordu. Sürücü camı açıktı, koltuk boştu. Sandy yolcu koltuğuna yığılmıştı, vücudu emniyet kemeri tarafından yerinde tutuluyordu. Su kaburgalarına kadar ulaşmıştı ve aracın dışındaki dere ile aynı seviyedeydi. Araç olduğu yerde kalırsa, kimse boğulmayacaktı.

Ama bu büyük bir *ihtimaldi* çünkü akıntı çok kötüydü.

SUV kayarken metal inledi. Akıntı ve motorun ağırlığı tarafından çekilen araç derenin içine doğru daha da kaydı. Aracın içindeki su birkaç santim daha yükselerek Sandy'nin göğsüne ulaştı.

Elveda, *eğer*. Merhaba, *ne zaman*. SUV batıyordu. Fizik kazanacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Bree derme çatma koşum takımını çözdü ve ipi sarkık bıraktı. İkinci ipin bir ucunu bir ağaca, diğer ucunu da beline bağladı. Gevşekliği aldıktan sonra dizlerine kadar suya girdi. Sığ sularda bile akıntı neredeyse ayaklarını altından çekiyordu. Bir elini aracın üzerine koyarak kendini destekledi ve el fenerini kargo bölümünün içine tuttu. Grace arkada bağlıydı. Gözleri açıldı ve Bree'ninkilerle buluştu.

Bree'nin ciğerlerindeki hava hızla boşaldı. Grace yaşıyordu.

Ancak Bree'nin, araç daha derin sulara gömülmeden önce onu araçtan çıkarması gerekiyordu. Grace kendi başına kaçamayacak kadar sıkıca bağlanmıştı. Bree onun peşinden gitmek zorundaydı.

Grace'e yüzünü çevirmesini işaret etti. Grace itaat ettikten sonra Bree el fenerinin ucunu arka cama doğru salladı. İlk darbe camı çatlattı. Daha sert salladı. Temperli cam paramparça oldu. El fenerini çerçevenin etrafında gezdirerek kalan parçaları temizledi. Sonra ışığı cebine geri koydu.

Bir kazıma sesi Bree'nin ruhunda paniğe yol açtı. Cip sürüklenirse Grace çaresiz kalacaktı. Boğulacaktı.

SUV tekrar kayarak bir ayağını daha dereye doğru kaydırıldı. Bree nefesini tuttu ve daha derine indi; soğuk, çamurlu su bacaklarında dönüyor, onu yana doğru itiyor ve ayaklarını uyuşturuyordu. Kalp atışları hızlanan Bree pencere çerçevesine tutundu. Akıntının bacaklarını kaldırmasına izin verdi, sonra kendini açıklıktan içeri bıraktı. Araç aşağı doğru eğildiği için su kargo bölümüne ulaşmamıştı. Bir dizini arka koltukların arkasına, diğerini de kargo yatağına koyarak diz çöktü ve bir an durakladı. Ama araç derenin içine doğru daha fazla ilerlemedi.

Öne doğru eğildi ve Grace'in ağzındaki bandı sıyırdı.

Genç kadının nefesi kesildi ve havayı içine çekti.

"Ani hareket yok, tamam mı?" Bree çok amaçlı aletini çıkardı ve bıçağı seçti.

"TAMAM." Grace'in sesi hırıltılıydı.

Bree, Grace'i bağlayan ipleri kesti. Grace yavaşça ellerini vücudunun ön tarafına doğru hareket ettirdi. Parmaklarını esnetti, bileklerini döndürdü ve ayaklarını hareket ettirdi. Yalınayaktı ve üzerinde sadece garsonluk üniforması olan pantolon ve hafta sonu tişörtü vardı.

"Hazır mısın?" Bree sordu.

Grace yutkundu, sonra başını salladı.

Bree kendi belindeki ipi çözdü ve Grace'inkine bağladı. "Kendini kıyıya çekmek için bunu kullan."

"Tamam," dedi Grace, sesi daha güçlüydü.

"Önce sen git. Yavaş ve sakın ol. Su soğuk. Kendini hazırla."

Grace arka koltuktan kalkıp kırık arka cama doğru yarı sürünerek ilerlerken elleri titriyordu. Metalik bir iniltiyle araç yüzer gibi oldu. SUV dönerek kış tarafı derenin ortasına doğru sürünmeye başladı. Grace donakaldı ama fazla zamanları yoktu.

"Git!" Bree onu dürttü. "Tam arkadayım."

Grace açık pencereden içeri kaydı. Akıntı, ayaklarını altına alana kadar onu hemen bir metre kadar yana sürükledi. Halattaki boşluğu alarak, elleri ve ayakları çırpınarak kendini kıyıdan yukarı çekmeye başladı.

Araç biraz daha döndü. Sandy çığlık attığında Bree ayaklarını kırık camın yarısına kadar uzatmıştı.

Sikeyim.

Bree döndü. Sandy kendine gelmişti. Çırpınıyordu, hareketleri zayıftı.

Bree durakladı. Bir yanı, "*Canı cehenneme,*" dedi. Ya Sandy dört genç kadını öldürmüş ve Grace'i kaçırmıştı ya da Eric'in bunu yapmasına yardım etmişti. Bree onu terk etmeli ve karmanın sihrini göstermesine izin vermeliydi.

"Yardım edin bana!" Sandy çığlık attı, sesi çaresizlikle tizleşmişti.

Ve Bree onu ölüme terk edemezdi. "Seni çıkaracağım." Arka koltuktan tırmanarak beline kadar suya girdi. Çok amaçlı bıçağını tekrar çıkardı. "Kıpırdamadan dur."

Ama Sandy tam bir panik moduna girmiş, çırpınıyor ve "Öleceğim" diye bağıırıyordu.

O genç kadınların öldüğünü hiç düşündü mü? Doğum sancısı çeken hamile bir kadını eski bir siloda domuz bağı ile bırakmıştı. Eğer kadını bulamasalardı, kadın ve bebeği muhtemelen ölecekti. Bree kızgınlığını bir kenara bıraktı ve işini yaptı.

Soğuk parmaklarını uyuşturmuştu ve emniyet kemerini kesmek için birkaç deneme yapması gerekti. Sandy'yi sürücü tarafına doğru çekti. "Pencereden dışarı çık."

Onlar çıkamadan, SUV havalandı, yüzdü ve akıntıda döndü. Sandy dışarı tırmandı ve suya düşmeden önce bir saniyeliğine şasinin üzerinde sallandı. Bree arka koltuğun üzerinden atladı ve kırık arka camdan dışarı çıktı. Vücut zırhı çerçeveye takıldı. Panik şimşek gibi çaktı. Uyuşmuş, beceriksiz parmakları birkaç saniye boyunca kumaşı çekiştirdi, ta ki kendini kurtarıp tamamen dışarı kayana kadar. Nefes almak için zamanı yoktu. Su onu yakaladı ve buzdan eller gibi altına çekti. Donarak başının üzerine kapandı.

Şok edici soğuk gözbebeklerini ve kulaklarını dondurdu.

Botları kayalık dere yatağına indi ve yukarı doğru itti. Kafası yüzeye çıktığında kekeliyordu. Gözleri ve boğazı yanıyordu. Botlar ve vücut zırhıyla yüzmek çok zordu. Topal bir köpek gibi kulaç atıyor ama kıyıya yaklaşıyor gibiydi. Küçük bir dalga başının üzerinden geçti. Yüzen bir dal sırtına çarptı ve Bree suyu içine çekti.

"Şerif!" Grace seslendi ve ipin ucunu fırlattı.

Bree onu yakaladı. Parmakları normal kalınlıklarının üç katı kalınlığında buz kütleleri gibi hissetti. Grace'in ucuna bağladığı halkadan bir kolunu geçirmeye çalışırken ipi zar zor hissedebiliyordu. Kendini güvenli bir yere doğru çekildiğini hissetti. Kıyıya yaklaştıkça kayalar bacaklarına sürtünüyordu. Bree elleri ve dizleri üzerinde sümüksü kıyıya doğru süründü. Midesi bulandı ve içi iyice sıkılmış bir limon gibi olana kadar dere suyu kustu.

Ağır nefes alış verişler Bree'nin dikkatini çekti. Sandy birkaç metre ötedeki çamurda debeleniyor, kaygan kıyıya tırmanmaya çalışıyordu. Omzunun üzerinden baktı, Bree'yi gördü ve daha hızlı gitmeye çalıştı. Ama ayakları kaydı ve dizlerinin üzerine düştü.

"Oh, hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun." Bree titreyerek ayağa kalktı, ileri atıldı ve Sandy'nin ceketini kaptı. Sonra onu kıyıya doğru sürükledi.

Bree nefes nefese kaldı ve kalçalarına yaslandı. "Eric nerede?" Sandy inledi. "Bilmiyorum."

Bree yaklaşık on beş metre ötedeki kıyının derinliklerinde ayak sesleri gördü. Dereye paralel olarak ilerlediler, sonra yamacı tırmanmak için bir açıyla döndüler. Kaçmıştı.

"Şerif!" Juarez yukarıdan bağırdı.

Bree yukarı baktı. Matt, Juarez ve Collins gülümseyerek onlara baktılar.

"Yaşıyorsun!" Collins ışınlandı.

Bir düzine metre ötede, kenardan bakan başka yüzler vardı. Todd ve iki eyalet polisi. Halatlar aşağı indi. Grace yukarı çekildi. Sandy kısa bir süredir baygındı. Dengesizdi ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişti. Bir asker iple aşağı indi ve onu yukarı çıkardı. Bree derme çatma koşum takımına geri döndü. Todd

ve Matt onu yukarı çekti. Yaptığı ilk şey sürünerek Sandy'nin ellerini kelepçelemek oldu.

Bree sırlıslık yere oturdu. Vücudu bir jöle kalıbı gibi titriyor ve hareketsiz kalıyordu. Matt ona bir uzay battaniyesi getirdi. Çömeldi, sonra onu ve kollarını Bree'nin etrafına sardı. Matt sıcak ve kuruydu, kız da ona yaslandı. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemediler.

Bree uzaklaştığında, Todd Grace'in etrafına bir battaniye sarmıştı. Matt ayağa kalktı ama Bree'ye yakın durdu.

"Teşekkürler," dedi. "Diğer kızla ne oldu?"

Matt, "Adı Sabrina Hopkins ve şu anda hastaneye gidiyor," dedi.

"Sabrina?" Bree buna inanamıyordu. Onca ay... "Bana birinin ailesini aramasına izin verdiğini söyle."

"Daha ambulansa binmeden önce," dedi Matt.

Sandy yerde inledi.

"Ben sedye getireyim." Bir polis memuru yağmura doğru koştu. "İhtiyacınız var mı Şerif?"

Bree bir elini gibi kaldırdı. "Yürüyeblirim." "Ben

de," dedi Grace. "Ben de yürüyeblirim."

Bree ona saygıyla başını salladı. "Emin misin?"

Grace çenesini yukarı kaldırdı. "Göründüğümde daha güçlüyüm."

"Evet, öylesin," diye kabul etti Bree. Juarez'i fazladan botlarını, çoraplarını ve ceketini alması için arabaya geri gönderdi. Koşarak uzaklaştı.

Juarez birkaç dakika içinde döndü ve Bree'ye giysilerini teklif etti. Ama Bree Grace'i işaret etti. Yalınayaktı ve ceket giymemişti. Juarez Grace'in çoraplarını, botlarını ve şerif departmanının ceketini giymesine yardım etti. Sonra Bree'nin yanına çömeldi ve ilk yardım çantasını açtı. "Kuru botları ve montu kullanabilirdin."

"Onlara daha çok ihtiyacı var." Bree'nin dişleri takırdadı.

Ona bir el feneri tuttu. "Ellerini göreyim. Ve yüzünü. Berbat haldesin, Şerif."

Bree ellerini ışıktaki ters çevirdi. Avuç içleri ve parmakları ip yanıkları ve küçük kesiklerle kaplıydı. Görünüşe göre,

Yüzü de öyle. Yardımcısının yeni yeni acımaya başlayan yaralarını ve sarmasına izin verdi.

"Birkaç dikişe ihtiyacın olacak." Juarez elini sarılmış gazlı bezle sardı.

"Eric nerede?" Matt, Bree'nin nabzını kontrol ederek sordu.

"Kaçtı." Bree ayak izlerinin gittiği yönü işaret etti.

"Beni ölüme terk etti!" Sandy hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Collins'in başı döndü. "Şimdi mi? , Greta. Yapacak işlerimiz var."

Matt Bree'nin omzuna dokundu. "Ben Collins'le gidiyorum." "Ben de," dedi Bree.

Şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ama ayağa kalkıp ona elini uzattı. Kadın elini tuttu ve adam onu ayağa kaldırdı. Köpeğin gittiği yöne doğru yola koyulurken küçük ağrılar onu rahatsız etti. Eve gitmeyi her şeyden çok istiyordu ama Eric Zolek'i yakalayana kadar rahatlayamayacaktı.

Bir eyalet polisi elinde ağır bir NYSP ceketiyile geldi. Bree'ye uzattı. "Bu gece iyi iş çıkardın, Şerif."

Paltoyu aldı ve parlak battaniyeyi üzerinden attı. Sonra Matt'le birlikte Todd'un yeri incelediği yere doğru elli metre kadar yürüdüler. Collins, Greta'nın koşum takımındaki tasmayı çıkarıyordu.

"Burası kıyıya çıktığı yer." Todd ayak izlerini işaret etti. "Düzensiz adımlar. Yaralanmış gibi görünüyor."

Güzel. Bree bunu yüksek sesle söylememiş olmayı umuyordu. "Belki bu onu yavaşlatır."

"Greta onu bulacaktır. Ondan kaçamaz." Collins köpeği parmak izlerine doğru götürdü ve Almanca bir komut verdi. Siyah köpek karanlığa doğru fırladı ve ormanda bir kurt gibi ilerlemeye başladı. Matt, Todd ve Collins koşarak onu takip ettiler. Bree onların ardından tökezleyerek ilerledi. Juarez onun yanında kaldı. Muhtemelen yüzüstü düşeceğinden korkuyordu. Ama o inatla koşmaya devam etti.

Sadece birkaç dakika geçtikten sonra keskin, tiz bir insan çığlığı duyular.

Collins, "Onu yakalamış olmalı," diye bağırdı ve hızını artırdı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt koşarak bir açıklığa girdi. Greta ön patilerini bir ağacın gövdesine dayamıştı. Gözlerini kısarak yağmura baktı ve ağaçta bir adam gördü.

İyi köpek!

"Defol!" Yerden yedi metre yükseklikteki bir dalın üzerine oturan Eric Zolek, havlayan köpeğe bir dal salladı.

Nefes nefese kalan Collins, Matt'in yanında durdu. "Ha! Ona ihanet etti." Tasmaşını Greta'nın tasmaşına taktı ve Almanca bir komut verdi. Köpek oturdu ama dikkati Eric'ten hiç ayrılmadı. Avı tam oradaydı. Onu gerçekten yakalamak istiyordu. Matt'in bir yanı onun bunu yaptığını görmek istiyordu.

"Aferin kızıma." Collins, Greta'nın kirpi ödül oyuncağını çıkardı ama Greta ona şöyle bir baktı. "İşinin bittiğini düşünmüyor."

Matt de Eric kelepçelenip sonsuza dek parmaklıklar ardında kalana kadar işlerinin bittiğini düşünmüyordu.

Todd silahını Eric'e doğrultmuştu. "Aşağı gel. Şimdi. Ellerini görünür tut."

Eric aşağı tırmandı. Ayakları yere basar basmaz aptal ağaçlara doğru fırladı. Matt bu pisliği karanlıkta, yağmur altında kovalamayacaktı. Eric'in kaçması ya da bir şerif yardımcısının yaralanması riskini göze alamazdı. Greta'ya el salladı ve Collins köpeği serbest bıraktı. Greta beş uzun adım attı ve sıçradı. Çenesi Eric'in bacağına kenetlendi ve Eric çığlık atarak yere düştü.

Matt onu kelepçeledi ve Collins köpeği Eric'in bacağından çekip aldı. Greta kirpisini yerden kaptı ve ciyaklayarak

Kuyruğunu sallayarak, kendinden çok memnun olduğu belliydi. Matt de onun performansından memnundu.

Eric, "Bileğim burkuldu ve o köpek beni ısırđı," diye yakındı. Küçük kesikler, çürükler ve ezilmiş bir uyluk dışında iyi görünüyordu. "Dava açacağım."

Matt'in katile söyleyecek bir şeyi yoktu ama Greta ağzındaki kirpinin etrafında hırladı.

Collins köpeği okşadı. "Aferin kızıma." Gerçekten de öyle.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt, acil serviste üç dikiş atılıp tetanos aşısı yapılırken Bree'nin elini tuttu. Ödünç aldığı hastane önlüklerini ve lastik terlikleri giymişti. Önemli bir yarası yoktu ve Matt onun iki kişiyi kurtarmak için batan bir araca tırmanmasını düşünmemeye çalıştı. Bu görüntü bir süre için onun kişisel kâbusu olacaktı.

Muhtemelen sonsuza kadar.

Bree sanki vücudunun her santimi ağrıyormuş gibi sedyeden indi. Yara bakım talimatlarını cebine tıktırdı ve perdeli bölmeden dışarı çıktı.

Matt koridorda onun yanında yürüdü. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"İyi görünmüyorsun," dedi. "Gri görünüyorsun."

"Bütün o dere suyu iyi gitmedi." Bree dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Bütün ağzım pütür pütür oldu. Sanırım sudan çok çamur yuttum."

Yüzünü buruşturdu. "Babamın ev yapımı çorbasından biraz alırız." "Çocukları ve aileni rahatsız etmek için çok geç, çok erken."

Asıl istediğim sıcak bir duş, pijamalarım ve köpeğim."

"Rahatlamak için bir köpek isteyeceğini hiç mü?"

"Hayır." Bree koridoru geçerek otomatların olduğu yere gitti.

Bir zamanlar herhangi bir köpeğin varlığı ona anksiyete krizi geçirtebilirdi ama korkusunu büyük ölçüde yenmişti. Yardım ettiği için gurur duyuyordu ama asıl övgüyü ona borçluydu. Tanıdığı en cesur insandı.

Ona bir zencefilli gazoz ve bir paket fıstık ezme kraker aldı. "Eric Zolek burkulan ayak bileği ve köpek ısırgısı için tedavi edildi. Şu anda hapishaneye doğru gidiyor."

"Onu sorguladınız mı?"

"Ben daha 'Merhaba' diyemeden gitti."

"Ugh." Bree bir kraker yedi.

"Evet," diye onayladı Matt. "Sandy beyin sarsıntısı geçiriyor. Hastane onu bu gece hastanede tutacak."

"Sanırım o avukat tuttu?" Bree parlak ışığa karşı gözlerini kapattı.

"Hayır."

Gözleri şak diye açıldı.

Matt'in dudakları sert bir sırtıyla geri çekildi. "Eric onu geride bıraktığı çok kızgın." Kısık bir ısıklık çaldı. "Sanırım boşboğazlık edecek."

"Kulağa umut verici geliyor."

"Sabaha kadar beklemek zorunda." Matt başını salladı. "Bu gece röntgen ve tomografi çekilecek."

"Sabrina Hopkins nerede?"

"Üst katta. Sanırım onu görmek istiyorsunuz."

"Grace de." Bree zencefilli birasını yudumladı.

"Grace koridorun sonunda." Matt, Bay Abbott'un bir bölmenin girişinde durduğunu gördü. Eki elinde küçük bir spor çantası tutuyor, parmaklarıyla sapını yokluyordu. Bree ve Matt yaklaşıncaya rahatlamış göründü. Rahatsızlığı, hastanenin soğuğu ve antiseptik kokusu kadar hissediliyordu.

"Grace ile konuşmak istiyorum," dedi.

"Gidip taburcu evraklarını kontrol edeceğim." Bay Abbott kabine doğru eğildi ve spor çantasını sedyenin ayakucuna koydu. "Giysilerinizi burada bırakacağım." Geri çekildi ve ayak sesleri kayboldu.

Bree ve Matt odaya girdiler. Grace sedyeye uzanmış, beyaz termal battaniyelerle örtülmüştü.

Gülümsedi. "Onlara iyi olduğumu söyledim. Sadece eve, Riley'nin yanına gitmek istiyorum."

"Bana bir ifade verebilir misiniz?" Bree yatağın yanına plastik bir sandalye çekti.

"Evet. işi bitirmek istiyorum, böylece unutabilirim."

Ama Matt, Grace'in asla unutmayacağını biliyordu.

Grace battaniyenin kenarından tuttu. "Onun benim Uber'im olduğunu sanıyordum. Hamile olduğum haberi -yine- ve Howard'dan gelen tehdit telefonu arasında gerçekten dikkatim dağılmıştı. Beni bilerek hamile bıraktığını söyledi. Prezervatiflerine delikler açmış."

"gelenler için üzgünüm," dedi Bree.

Matt sessizce sızlandı. Doğum kontrolünü sabote etmek, diğer adıyla "gizlice yapmak" New York'ta suç değildi, ama olmalıydı. O pisliği bulmak için aklına bir not aldı.

"Bunun tamamen farklı bir konu olduğunu biliyorum." Grace parmaklarını birbirine geçirerek ellerini sakinleştirdi. "Kaçırılma olayına dönelim. Eric beni bagaja koydu. Gerçi o zamanlar kim olduğunu bilmiyordum." Bir nefes aldı. Parmak eklemleri beyazlaştı. "Çiftliğe vardığımızda, beni diğer kızla -Sabrina- birlikte ambara koydu. Sandy ikimiz için de yiyecek ve tam yağlı sütle geldi. Eğer hepsini bitirmezsek bizi döveceklerini söyledi. Bebeklerin güçlü ve sağlıklı büyümesini istiyorlardı. Sabrina'nın bebeğini ve benimkini satacaklardı." Bir kez hıçkırdı, sonra kendini toparlamak için bir elini ağzına bastırdı.

Sabrina'yla birlikte siloda bulunan Matt, Zoleklerin korkunç girişimini çoktan anlamıştı.

Grace burnunu çekti, sonra içini çekti. "Daha sonra -saat kaçtı bilmiyorum ama karanlıktı- siloya girdiler, beni sürükleyerek dışarı çıkardılar ve cipin arkasına bağladılar. Sandy, Sabrina'nın yeterince hızlı hareket söyledi, bu yüzden onu bıraktılar." Başını öne eğdi. "Sanırım bir acil durum planları vardı çünkü Eric bir dakika içinde her şeyi kilitleti. Sonra da ormana doğru yola çıktık." Nefes almak için durakladı. "Yağmur ve çamur berbattı. Birkaç kez mahsur kaldık. Eric bir keresinde dışarı çıkıp itmek zorunda kaldı. İkisi de çok kızgındı." Durakladı, içine odaklandı. "Dereye düştük ve sen bizi kurtardın."

Kapı aralığında ayak sesleri duyuldu. Bay Abbott odaya eğildi. "Artık gidebileceğinizi söylediler."

"Giyinmem gerek," dedi Grace.

Bree ayağa kalktı. "Daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız olacak ama bu iyi bir başlangıç."

Hemşire elinde bir panoyla içeri girdi ve kabin çok kalabalıktı. Matt koridora çıktı. Bay Abbott da öyle yaptı.

Yaklaşık on adım yürüdüler ve omuz omuza duvara yaslandılar.

"Bu sefer işleri farklı yapacağız," dedi Bay Abbott hiç söz almadan. "Ait yerde, evde kalacak - eğer tabii. Ben çok iyi bir baba olamadım. Çizgiler çizdim ve o da onları aşmaktan başka çaresi yokmuş gibi hissetti. Onu ilk sıraya koymalıydım. Şimdi onu geri kazandım ve Riley ile tanıştım ..." Sözleri boğuk bir sesle kesildi, sanki duyguları onu konuşamaz hale getirmişti.

"Bunu ona söylemen gerekecek."

"Yapacağım. Hepimiz hatalar yaptık. Keşke geriye dönüp her şeyi değiştirebilseydim." Bay Abbott'un iç sanki kocaman iş çizmelerinden geliyordu.

"Geçmişini değiştiremeyiz," dedi Matt. "Yapabileceğimiz en iyi şey ileriye dönük olarak daha iyi olmaya çalışmak."

Bay Abbott bir kez başını salladı.

Bree kabinden çıktı ve Matt'le birlikte acil servisten çıktılar. Ana koridorda asansörü buldular. Matt "Yukarı" düğmesine bastı. Üst kattaki doğum bölümüne çıktılar.

Matt, "Ben bir hemşire çağırayım," dedi.

"Gerek yok. Bay Hopkins'i görüyorum." Bree başıyla küçük bir bekleme alanına işaret etti.

Vinil bir sandalyeye oturmuş, başını eğmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Birbirine kenetlenmiş elleri kalçalarının arasında sallanıyordu. Gri saçları alına dökülmüş, yüzünü gizliyordu. Onlar yaklaşırken başını kaldırdı. Gözleri kan çanağı gibiydi ve kırmızı çerçeveliydi.

"Şerif!" Ayağa fırladı.

Bree elini uzattı ve o da iki birden tuttu.

"Teşekkür ederim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Onu sen buldun." Eliyle gözlerini sildi.

"O nasıl?" Bree sordu.

Bay Hopkins onun elini bıraktı ve gri perçemlerini geriye doğru süpürdü. "Doğum yapıyor. Karım onunla birlikte." Kaybolmuş görünüyordu. "Biz

hamile olduğunu bilmiyordu. Bize söylemedi." Kendini salladı. "Ama o ve bebek iyi olduğu sürece umurumuzda değil."

Kauçuk gıcırdadı üzerinde kiremit olarak a
Hemşire yaklaştı. "Bayım.

Hopkins mi? Bir torununuz var. Onu görmek ister misiniz?"

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Sabrina iyi mi?" "O mükemmel," dedi hemşire. "İkisi de gayet iyi."

Hemşireyi takip etmek için hareket etti, sonra tekrar Bree'ye baktı. "Bizden bir şey mi istediniz Şerif?"

"Bu gece olmaz." Bree gülümsedi. "Git aileni gör."

Kalbi ısındı. Önlerinde uzun bir yol vardı ama Bree iyi olacaklarını hissediyordu. Sabrina cehennemi yaşamıştı ama onu seven ve açıkça ona destek olmak isteyen insanlar vardı. Peki ya ailesi? Az önce bir mucizeye kavuşmuşlardı.

Matt Bree'yi asansöre doğru yönlendirdi. "Eve gitmeye hazır mısınız?" "Hazırdan da öte."

KIRKINCI BÖLÜM

Bree ertesi sabah geç uyandı, hâlâ midesi bulanıyordu ve bitkin düşmüştü. Matt yanında horluyordu. Bacağını Uğur Böceği'nin başının altından çekerek yataktan kalktı. Banyoda yüzüne soğuk su çarptı.

Havluları aramak için dolabı açtı. Çamaşır işinde geride kalmıştı ve son çamaşıra kalmıştı. Arkada bir hamilelik testi gördü. Kız kardeşine ait olmalıydı. Çıkardı. Son kullanma tarihi geçmemiş.

Mide bulantısı içinde yuvarlandı. Hamile olabilir miydi? Pek olası görünmüyordu ama mide bulantısı ...

Emin olmanın tek bir yolu vardı.

Birkaç dakika sonra küçük pencereye baktı. Hamile değildi.

Matt kapıyı çaldı. "Orada her şey yolunda mı?" Kadın kapıyı açtı.

Hamilelik testini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Evet. Endişelenme. Negatif."

"Endişelenmedim." Başını öne eğdi. "Ve üzülmezdim de. Şaşırdım ama üzülmedim. Rahatladın mı?"

"Evet. Belki?" Bree emin değildi. "İş ve Luke ile Kayla'ya bakmak arasında zaten çok gergin olduğumu hissediyorum." Eğer hamile kalırsa, işi bırakmak zorunda kalacaktı. Bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. İçinde başka bir parçayı daha koparmak için yeterli güç yoktu. Yeni doğmuş bir bebeği ya da işini yarım yamalak büyütemezdi. İkisi de çok önemliydi.

Ama etrafta koşuşturan küçük bir Viking düşüncesi onu gülümsetti.

Testi p kutusuna attı. Zamanlama doğru değildi. Hiç olacak mıydı ki? Matt'e baktı. Bir gün onunla evlenecekti. Bunu konuşmamışlardı ama yine de biliyordu. Doğru zaman geldiğinde.

Matt bir kolunu onun omzuna doladı. "Yatağa dn.  saatten fazla uyursan kendini çok daha iyi hissedebilirsin."

"Bu doğru, ama çocukları gerçekten görmek istiyorum."

Matt duşa uzandı ve spreyi açtı. "Ailemin evinde kahvaltı o zaman."

Duş aldılar, giyindiler ve mutfağa indiler. Dana bir not bırakmıştı. O ve Nolan ayak işlerini halletmek için dışarı çıkmışlardı. Bree de bir not yazmıştı. Adam atlarla erkenden ilgilenmişti. Matt ve Bree iki köpeği de Suburban'a yükleyip ailesinin evine gittiler.

Matt'in annesi onları kahve ve kreplerle karşıladı. "ocuklar bu sabah kendilerini harika hissediyorlar. George'la çörek almaya gittiler."

Matt bir tabak krepı mideye indirdi. Uğur Böceği dışarı çıkmak için havladı. Matt ayağa kalktı. "Onu ben alırım."

Bree yemeğini karıştırdı. İlk kez -muhtemelen o güne kadar- kahveyi midesi kaldırmıyordu.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Anna bir elini kaldırdı. "zr dilerim. Burnumu sokmak istemem ama konuşmak istersen her zaman buradayım."

Bree'nin ağzından kontrolsüzce duygular fışkırdı. "Hastayken onları terk ettiğim için bu hafta kendimi en kötü ebeveyn gibi hissediyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bana ihtiyaç duydukları her an çocukların yanında olmak istiyorum ama işim çok fazla zaman gerektiriyor."

Anna onun elini okşadı. "Bree, ocuklar senden 7/24 burada olmanı beklemiyorlar. Bu gerçekçi değil ve açıkçası bu ne onlar ne de senin için sağlıklı olur. Çocuklar küçükken George da ben çok çalıştık. İşler karıştı ama yine de

sevildiler. Ayrıca bağımsız olmayı da öğrendiler. Bu iyi bir şey."

Bree başını kaldırdı. "Anlamıyorum."

"Annelerinin ölümünden önce, çocuklar neredeyse tüm ihtiyaçlarını karşılamak için ona güveniyorlardı, değil mi?"

"Evet, Erin harika bir anneydi."

"Eminim öyleydi. Yetiştirdiği harika çocuklardan da belli oluyor." Anna gülümsedi. "Ama o öldüğünde, hemen kadar yakın oldukları başka kimse olmadan yalnız kaldılar."

"Bunun bir kısmı benim hatam." Suçluluk duygusu Bree'yi boğdu. "Onlarla daha fazla zaman geçirmeliydim. Grey's Hollow'dan uzak durmalıyım. O kişi ben olmalıyım. Tüm hayatları boyunca onlara yakın olmalıyım. Bencillik ettim."

Anna Bree'nin kolunu sıktı. "Sen bencil *değildin*. Ailen öldüğünde sekiz yaşında mıydın?"

Bree başını salladı. "Adam ve Erin büyükannemlere gittiler. Onlar yaşlıydı ve benimle başa çıkmak çok zordu." Ağzında pişmanlık ve öfkenin ekşi bir karışımı olan acılık yükseldi. "Philly'deki kuzenim devraldı. Sıcak ya da sosyal bir insan değildi ama elinden geleni yaptı. Danışmanlık almamı ve iyi bir eğitim almamı sağladı." Şimdi Bree nankörlük ettiği için kendini suçlu hissediyordu. "Şikayet etmiyorum. Çocuklarla ilgili hiçbir deneyimi yoktu ve o bu işe el attı. O bana ne olurdu bilmiyorum."

Anna'nın gözleri öfkeyle parladı. "Her şeyden önce, sen zor biri değildin.

Travma geçirdin."

"Matt de aynen böyle söyledi."

"İyileşmek için danışmanlıktan daha fazlası gerekir. Bir çocuğun acıyla başa çıkabilmesi için kendini ifade edebilecek kadar güvende hissetmesi ve sevilmesi gerekir. Yine de çocuklar inanılmaz derecede dirençlidir ve siz bir yolunu buldunuz. Sen hayatta kaldın." Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Ama şimdi gelişmeyi öğreniyorsun. Arada bir fark var."

"Kayla ve Luke için istediğim de bu. Hayatta kalmaktan daha fazlasını yapmaları gerekiyor."

". "

"Buraya beri kendimi kalbi üç kez büyüyen Grinch gibi hissediyorum."

Anna güldü. "Sen iyi olacaksın, Luke ve Kayla da öyle. Onların yanında sen, Adam ve Dana var. Şimdi Matt ve tüm Flynn'ler de yanlarında."

"Hepimizi ailenize kabul ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır." Bree hayatında bu kadar çok insan olacağını hiç hayal etmemişti. Onların cömertliği zaman zaman neredeyse bunaltıcı oluyordu.

"Oğlumu sevdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Uzun süre onun asla mutlu olamayacağından endişe ettik. Kaç yaşına gelirlirse gelsinler endişelenmeyi asla bırakmazsınız. Matt vurulduğunda bir kariyerden fazlasını kaybetti. Toplumunu kaybetti. Destek sistemini kaybetti. Siz ona yeni bir tane inşa etmesinde yardımcı oldunuz."

Daha da kötüsü, Matt destek sistemindeki bazı kişiler tarafından ihanete uğramıştı ama Bree, Anna'nın tüm ayrıntıları bildiğinden emin değildi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Anna ayağa kalktı ve kahve fincanını yeniden doldurdu. "Çocuklar için en iyisinin bir destek topluluğuna sahip olmak olduğuna inanıyorum. Herkesin büyük bir ailesi olmayabilir ama arkadaş edinebilirler, başka yollarla bağlantı kurabilirler. Kan bağı her zaman daha kalın değildir. Aile, DNA'nızı kimin paylaştığından ziyade kime güvenebileceğinizle ilgilidir."

Bree çocukların işe yaramaz, bencil biyolojik babasını ve kendi şiddet yanlısı babasını düşündü. "Bu çok doğru."

"Klişe köy teorisine göre, çocukların birden fazla teselli ve tavsiye kaynağı vardır. Yardım isteyebilecekleri pek çok yer var. Katkıda bulunacak farklı uzmanlıklara sahip insanlar."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Sizce ihtiyaçlarını bir kişinin mi yoksa yarım düzine kişinin mi karşılaması daha güven verici?"

"Haklısın," dedi Bree. "Ve teşekkür."

"ederim. Çocuklarım için her zaman buradayım." Anna onun elini okşadı.

Çocuklarım. Anna, Bree'yi de neredeyse evlat edinmişti.

Bree'nin gözleri akmayan yaşlarla doldu ve çocukluğunda Anna gibi biri olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını merak etti. Ama geriye bakmanın bir faydası yoktu. Onun

Luke ve Kayla'nın hayatlarının kendisinininkinden daha iyi olmasını sağlamaktı. Flynn'lerin yanında olması Bree'nin zihnini oldukça rahatlatmıştı. Onların dünyasındaki tek kişi olmak istemiyordu. Anna haklıydı. Bu ölçüde bir bağımlılık sağlıklı değildi.

Ayrıca Bree artık Anna'nın kendi hayatındaki varlığını takdir edebiliyordu. Bree'nin hâlâ büyümesi ve öğrenmesi gereken çok şey vardı. Çok açık.

Kapı açıldı. Matt köpeklerle birlikte içeri girdi. Onları George ve çocuklar izledi.

Kayla Bree'ye koştu ve ona sıkıca sarıldı. Küçük kız pijama, mont ve yağmur çizimleri giymişti. Sonra Luke Bree'ye sarıldı. İki çocuk da iyileşmiş görünüyordu. İkisi de çörek torbasına daldı.

Matt bir Boston kreması çıkardı.

Cady mutfağa girdi. Masaya oturdu. Annesi ona bir fincan çay getirdi ve biraz fazla geniş bir şekilde gülümsedi. Kapı tekrar açıldı, bu sefer Todd içeri girdi. Büyük masada Cady'nin yanına oturdu.

"Bazı haberlerimiz var." Cady onun elini tuttu. "Ben hamileyim."

Şaşıran Bree mutluluk gözyaşlarının baskısını hissetti. Etrafında hiç bu kadar çok hamile kadın olmamıştı. Kendini biraz tuhaf hissetmişti, sanki farklı bir türmüş gibi. O hamilelik testini yapana kadar hamile olduğunu hiç düşünmemişti. Ama şimdi . . . Bunu aklından çıkardı. Şimdi zamanı değildi.

George ve Anna birbirlerine baktılar.

"Biliyorduk," dedi Anna.

Bu Bree'yi hiç şaşırtmadı.

Cady içini çekti. "Tabii ki yaptın."

"İkinizi de tebrik ederim." George gülümsedi. "Herkes iyileştiğinde uygun bir kutlama ." Bree'nin elini tuttu ve bandajını inceledi. "Gitmeden önce bunu senin için değiştireceğim."

Bree itiraz etmedi.

Kaşlarını çattı ve bir avucunu kızın alnına koydu. "Ateşin var."

Bree neredeyse kafasına vuracaktı. Aptal bir gripi vardı. Bu yüzden midesi bulanıyordu.

George'un onu kanepeye götürmesine izin verdi. Birisi televizyonu açtı. Bir başkası ona çay ve battaniye getirdi. Başını kanepeye yasladı ve değişiklik olsun diye herkesin kendisiyle ilgilenmesine izin verdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Matt ilçe hapishanesindeki sorgu odasının önünde durdu. "Yetki sende."

Todd, "Şerif sorun olur mu?" diye sordu.

"Bu onun fikriydi. Sana olan inancı tam."

Grip Bree'yi dümdüz etmişti. Sandy'yi sorgulayacak durumda değildi.

Bir şerif yardımcısı onları sorgu odasına aldı. Matt, Sandy'nin avukatının karşısına oturdu ve Todd'un Sandy ile yüzleşmesine izin verdi.

Sandy, operasyondan Eric'in sorumlu olduğunu iddia etti. Daha hafif bir ceza karşılığında onu ele vermeyi teklif etmişti. Savcı avukatıyla bir anlaşma üzerinde çalışıyordu, detayları verilen bilginin değerine bağlı olacaktı. Ne olursa olsun, yine de önemli bir süre hapis yatacaktı.

Todd, Miranda hakları ve ses kaydı için tanıtımla başladı. Sonra sorularına geçti. "Kaç kadın aldınız?"

Sandy parmaklarıyla isimleri saymaya başladı. "Grace, Sabrina, Jana, Ally, Trish, Nadia ve Jen. Yedi."

"Grace ve Sabrina'yı bulduk. Diğerlerine ne oldu?" Todd sordu.

Matt içinde beliren dehşeti .

Sandy tırnaklarının altındaki kiri inceledi. "Jen ilkiydi. Soyadını hatırlamıyorum. Stoltz, belki? Onun gibi bir şeydi. Ailesinin hamile olduğunu öğrenmemesi için o kadar çaresizdi ki onu kandırmak kolay oldu. Kürtaj hakkında bilgi almak için merkeze geldi. O tür bir merkez olmadığını öğrenince de gitmiş. Eric onu buldu ve siloya getirdi."

Todd onu acele ettirmedi.

Kendi başına devam etti. "Tüm bunlar Eric'in fikriydi. Çiftliği kaybetmek istemiyordu ve biz de sadece çiftçilikle ya da restoranın kârıyla burayı ayakta tutamazdık. Küçük çaplı çiftçilik çok para kaybettiriyor ve restoranın kâr marjı da çok düşük. Yıllardır merkezde gönüllü olarak çalışıyordum, bebeklerini istemeyen pek çok kadın görüyordum ve evlat edinmek için on binlerce yasal ücret ödeyen birkaç çift tanıyorduk. Eric bir arz-talep durumu gördü."

"Jen'in bebeği oldu mu?" Todd sordu.

Sandy başını salladı. "Küçük bir kız. Florida'da bir çift avukata gitti. Eric bebeklerle aramıza biraz mesafe koymanın en iyisi olacağını düşündü."

"Çiftler bebeklerin nereden geldiğini biliyor muydu?"

"Hayır." Sandy alay etti. "Onlara tek söylenen, bir gencin istenmeyen bebeğini evlat edindikleriydi."

"Evlat edinme işleriyle kim ilgileniyor?"

Sandy iç çekti. "Eric'in kuzeni. O bir avukat."

"Adını biliyor musun?"

"Dave McGraw." Sandy başıyla onayladı. "Numarası Eric'in telefonunda var."

"Peki ya Jen? Ona ne oldu?"

Sandy kiri çıkarmak için bir tırnağını diğerinin altına kaydırıldı.

"Eric onu da sattı. Kızlar için bir pazar var, biliyorsun. Jen gençti.

- "Sadece on altı yaşında ve güzel." "Onu kim satın aldı?"

"Emin değilim. Onu da Dave ayarladı. Adamın biri bir minibüsle onu almaya geldi. Güya onu Vegas'a götürecekti ama bunu doğrulayacak bir şey yok."

Matt bir not defteri olmasını isterdi, ama görüşme kaydedildiği için zahmet etmedi. Ellerini meğgul etmek iyi olurdu. Oturup dinlemek zordu.

"Onun hakkında bir şey hatırlıyor musun?" Todd sordu.

"Pek sayılmaz." Sandy omzunu silktilti. Belli ki umurunda değildi.

Matt, Jen'in hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyordu. İnsan kaçakçılığı işi, sahte evlat edinme endüstrisi kadar iğrençti.

"Peki ya Nadia?" Todd sordu. "Soyadını biliyor musun?"

"Hayır. O evsizdi." Sandy şakağına dokundu. "Onda bir sorun vardı. Tam cümlelerle bile konuşamıyordu."

Akıl hastası evsiz bir kadını avlamışlardı. Matt, Eric'in hüküm giymesini sabırsızlıkla bekliyordu ve Sandy'nin de, işbirliği yapmasına rağmen, uzun süre hapiste kalmasını umuyordu. Savcı, kayıp ailelerinin sevdiklerine ne olduğunu bilmeye hakları olduğunu düşünüyordu. Hukuk sistemi mükemmel değildi. Tavizler verilmesi gerekiyordu.

Sandy'nin elleri masaya düştü, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bebeği oldu. Eric onun için ayarlamalar yapmaya hazırlanıyordu." Bunu sanki Eric bir seyahat acentesiymiş gibi söylemişti. "Ama doğumdan bir ya da iki hafta sonra ateşi çıktı. Bir hafta daha kötüleşti. Sonra da öldü."

Matt bir dakika boyunca tek kelime edemedi. Sonunda ağzından bir soru çıktı. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen yaz."

Kısmi iskelet Nadia'ya ait olmalı.

Sandy tırnaklarını incelemeye devam etti. "Trish düşük yaptı. O kadar ilerlememişti, belki dört aylıktı? Ama kanadı ve kanadı. Bir türlü durmadı."

"Ona tıbbi almayı hiç düşündünüz mü?"

Sandy avuçlarını tavana doğru çevirdi. "Bu şartlar altında, bu mümkün değildi. Eric bir sürü ineğin doğum yapmasına yardım etti. Bunun üstesinden gelebileceğini düşündü. Sanırım insanlarda işler daha karmaşık."

Matt ona bağırarak istedi ama bu, kurbanların yakın akrabaları için ihtiyaç duyduğu bilgiyi onlara sağlamayacaktı.

Todd etkileyici bir şekilde nötr bir ifadeyle soğukkanlılığını korudu. "Peki ya Ally? O nasıl öldü?"

Sandy'nin ağzı kaşlarını çatarak büzüldü. "Ally pes etmedi. Ona ne zaman yemek ve su getirsek ya da egzersiz yaptırmaya çalışsak -o bebeklerin güzel ve sağlıklı olmasını istiyorduk- bize saldırdı. Son seferinde Eric disiplin konusunda çok ileri gitti."

"Onu boğdu mu?"

"Evet." Sandy başını salladı. "Jana da kavga etti. Eric kendini kaybetti ve el feneriyle kafasına sertçe vurdu. Apartmandan birinin duyacağından endişeleniyordu. Jana hiç uyanmadı."

"Neden onu Şerif Taggert'ın aracına bıraktı?"

Sandy'nin gözlerindeki öfke, sergilediği ilk duygu belirtisiydi. "Ona bunun aptalca olduğunu söyledim. Hepinizi yoldan çıkaracağını, katilin bir psikopat olduğunu düşünmenize neden olacağını düşündü. Biz seri katil değildik."

Ama sen .

Todd sonraki iki saatini Sandy'den mümkün olan her detayı öğrenerek geçirdi. Kızların giysilerini yakmışlar. Araçlar Grey Gölü'ne itilmiş, plakaları sökülmüş ve ayrı ayrı gömülmüştü. Cesetler ormanda saklanmıştı.

Sandy danışma merkezindeki dosyaları kopyalamıştı. Seansları da dinlemişti. Grace bardaki işinden bahsetmişti, bu yüzden onun doğrudan işe gideceğini biliyorlardı. Bilerek sarışın kadınları seçmişlerdi çünkü Eric sarışın bebeklerin en yüksek ücreti getireceğini düşünüyordu. "Hepsi Eric'in işiydi. Ben kimseyi öldürmedim."

Todd ona soğuk bir bakış fırlattı. "Ama onu durdurmadın. Onlara yardım etmedin. Onlara tıbbi yardım sağlamadınız. Aslında, potansiyel kurbanların belirlenmesine ve kaçırılmalarına yardım ettin."

Sandy'nin gözlerinde karanlık gizleniyordu. "Çocuk sahibi olmayı denedim ama olmadı. Tedavi için paramız yoktu." Durakladı, başka tarafa baktı. "Bütün bu kızlar denemeden hamile kaldılar ve bundan hiç memnun değillerdi." İfadesinde kötücül bir şey çiçek açtı. "Bunun için onlardan nefret ettim."

Hapishaneden çıktıklarında Matt kendini hasta hissediyordu. Grip değil ama ruhu . Hiç bu kadar kötü insanlarla karşılaşmıy mıydı?

O ve Todd doğru yürüdüler.

Matt, "İyi gitti," dedi. "Sandy'nin her Geyi anlatmasını sağladın. Ne kadar işbirliği yaptığı umurumda değil. Savcı ve yargıç onun cezasından fazla bir indirim yapmayacaklar. O da Eric de sonsuza dek hapse girecekler."

"Umarım öyledir."

"Cidden, röportajda iyi iş çıkardın. Duygularınızı kontrol altında tutmak kolay değil."

Todd, "Teşekkürler ama kendimi pek hissetmiyorum," dedi.

Matt, "Anlıyorum," dedi. Birkaç adım sessizce yürümeye devam ettiler.

"Şu motel serserisini vurduk, hatırladın mı?" Todd sordu. "Parmak izleri sistemde vardı. Aylardır kayıptı. Kız kardeşini aradık ve o da karakola geldi. Kardeşinin çeşitli akıl hastalıkları varmış. Yaklaşık altı ay önce ilaçlarına ihtiyacı olmadığına karar vermiş. Ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti."

"Umarım onu tekrar yola getirir."

Todd omuz silkti. "Çok umutlu ama en azından hayatta olduğunu biliyor. Onu önemsiyor ve yardım bulmaya çalışacak. Yine de onu zorlayamaz."

"Hayır, yapamazsın." Matt Suburban'ına tırmandı. "Ama biri onu önemsiyor. Bunu bir kazanç olarak kabul edeceğim."

Todd başıyla onayladı. "Böyle günlerde alabileceğin kadarını almak zorundasın." Birkaç saniye botlarını inceledi. "Umarım Cady konusunda kızgın değilsindir."

"Neden kızayım ki?"

"Çünkü o hamile."

"Olur böyle şeyler." Matt Bree'nin testini düşündü. Test pozitif çıksa da umurunda . Ama kadın zaten örümcek ağı kadar ince oldukları konusunda haklıydı ve Matt önce evlenmeyi tercih ederdi. Yine de . . . "Ama Cady'nin deneyimini biliyorsun."

Geç bir düşük yapmış ve eski kocası bunun için onu suçlamıştı. Matt hâlâ bunun için onu öldürmek istiyordu. Belki öldürmek değil. Ama kesinlikle birkaç kez daha dövmek istiyordu.

"Evet." Todd ellerini görev kemerinin üzerine koydu. "Onunla evlenmeye niyetli olduğumu bilmeni istiyorum."

Matt elini kaldırdı. "Bu seninle Cady arasında bir tartışma, benim için değil. O benim kardeşim ve ona karşı her zaman koruyucu olacağım. Ama aynı zamanda çok akıllı bir kadın. Kendi kararlarını kendi verme yeteneğine sahip.

kararlar. Bu seninle onun arasında." Todd iyi bir adamdı. Matt bu konuda endişelenmiyordu.

Todd nefes verdi. "Sadece şunu söylememe izin ver, tamam mı?" Matt ağzını kapattı.

"Ona evlenme teklif etmemin tek nedeninin hamile olması olduğunu düşünmesini istemiyorum. Bunun onu sevdiğim ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğim için olduğunu bilmesini istiyorum."

Matt bekledi, ama Todd'un her şeyi anlattığı anlaşılıyordu. "O zaman az önce bana söylediklerini ona da söyle."

Todd gülümsedi. "Sence bu yeterli mi?"

"Bence mükemmel." Matt sırtıttı ve tüm koruyucu ağabeylerin söylediği şeyi söyledi: "Ve eğer onu incitirsen, benimle hesaplaşmak zorunda kalacağını da biliyorsun."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Beş gün sonra, Bree arka verandada oturmuş çayını yudumluyordu. Grip canına okumuştı ama bugün kendini daha normal hissediyordu. Yağmur nihayet durmuştu.

Telefonu Todd'dan gelen bir aramayla çaldı. Bree çalışamayacak kadar hasta olduğundan beri departmanı o yönetiyordu.

"Bazı haberlerim var," dedi. "Howard Killian'ın arabasını en sevdiği bardan çok da uzak olmayan bir vadide buldular."

"İçeride miydi?"

"Evet. tabip yaklaşık beş gündür ölü olduğunu söylüyor."

"Yani Grace'i bulduğumuz geceden beri." Bree Howard'la empati kurmaya çalıştı ama başaramadı. Grace'e karşı zalimlikten başka bir şey yapmamıştı ve bundan zevk almıştı.

Todd ekledi, "Kandaki alkol seviyesini belirlemek için çok geç ama bardaki diğer müşteriler ayrılırken sarhoş olduğunu söylediler. Grace'e söylememi ister misin?"

Kandaki alkol seviyeleri ölümden sonra sadece yaklaşık kırk sekiz saat boyunca doğruydu.

"Hayır. Onu arayacağım. Nasıl tepki vereceğinden emin değilim ve aramızda bir uyum var."

"O zaman daha iyisin?" Todd sordu. "Çok daha iyiyim."

"Bana söylediğin şeyi ben de sana söyleyeceğim. Ofise gitmek için acele etme. Önce iyileş."

"Uzun bir yoldan geldin, genç Padawan."

Todd . "Bilmek istersin diye düşünmüştüm."

"Teşekkürler. Matt, Sandy'yi sorgularken harika bir iş çıkardığını söyledi."

"Yine de kendimi sümüklü hissettim, sanki sonrasında duş almam gerekiyormuş gibi. Ama bana öğrettiğin her şey için minnettarım. Biraz daha dinlen. Sana ihtiyacımız var. Madeline Jager iki kez buraya geldi. Onunla uğraşmaktansa karanlık bir ormanda bir katili kovalamayı tercih ederim."

"Sen de ben de." Bree kapattı ve telefonu kapattı. Bahçenin öbür ucunda Matt, Kayla'nın Pumpkin'i yıkamasına yardım ediyordu.

Onlar tüylü kürkündeki bir kışlık kiri temizlerken midilli sakın bir şekilde durdu. Köpekler kuru otların arasından onu izliyordu.

"Kuruyana kadar yürüt onu." Matt hortumu kapattı ve Kayla'ya ipi uzattı. "Yuvarlanmasını istemezsin."

"TAMAM." Midilliyi çimlerin üzerinde yürüttü.

Matt verandaya yaklaştı, basamakları tırmandı ve onun sandalyesinin yanındaki parmaklığa tünedi. Köpekler de onu izledi.

"Görünüşe göre Balkabağı'nın üzerindeki tüm pislik şimdi senin üzerinde."

Kot pantolonundaki çamuru fırçaladı. "Bu kirli bir iş. Gidip temizleneceğim. Akşam yemeği için ne istersin?"

"Yemek yapmak zorunda değilsin."

Ona değerlendirci bir yan bakış attı. "Sanırım bir ya da iki gün daha dinlenmeye ihtiyacın var. Yüzün hâlâ yağsız süt renginde."

"Seni tatlı ." Bree ayağa kalktı. "Git duş al. Ben kileri . Daha da iyisi, paket servis menülerine bakacağım."

"Bu fikri sevdim."

Mutfağa gittiler ve köpekler sırayla su kabının başına geçtiler. Matt botlarını çamaşır odasına götürdü ve dikkatle bir rafa yerleştirdi. Kokladı, sonra yedek çiftini aldı. "Buna inanamıyorum. Çizmemin içinde bir kıl yumağı var. Oraya nasıl çıkmış ki?"

Bree buzdolabının üstünde Vader'ı gördü. "Çevik mi?" "Ve kinci." Matt kediye bir bakış fırlattı.

Vader arka bacağını kaldırdı ve mahrem yerlerini yıkamaya başladı. Bree bir kahkaha attı.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum." Matt kirlenmiş botu kapıya kadar taşıdı ve dışarı fırlattı.

"Belki de ters ters bakmak yerine ton balığını denemelisin."

Matt kediye baktı. "Hayır. Bu bizim olayımız. Eğer yalvarırsam, bana saygı duymaz."

Bree'nin kedinin saygı duymadığını söyleyecek cesareti yoktu. Bunun yerine yalan söyledi. "Kendine gelecektir."

Yapmazdı. O bir kedi idi.

Matt homurdanarak odaya geçti ve onu dudaklarından öptü. "O benim, kedi. Buna alış artık."

Bree de onu öptü. Ama o mutfaktan çıktıktan sonra uzanıp Vader'ın başını kaşdı. "İyi davranmanın sana zararı olmaz."

Kedi mırıldandı.

"Daha uzun süredir birlikte olduğumuzu biliyorum ama ona bir şans vermelisin. O iyi bir adam."

Vader Örümcek Kedi gibi buzdolabının önünden aşağı koştı ve çamaşır odasına doğru yöneldi. Bree odayı geçti ve kapıyı sertçe kapattı. "Şimdi de götlük yapıyorsun."

Vader dönüp uzaklaştı ve Bree ikisini de sevdiği için Matt'e birkaç çift yeni bot sipariş etmek üzere internete girdi. Bir yedeğe ihtiyaçları olacaktı.

Pizzacı mutfak kapısına getirdiğinde Matt de aşağı indi. Bree sıcak kutuları aldı, bir haftadır ilk kez iğtahi kabarmıştı.

Kapağı kaldırdı ve kokladı. "Közlenmiş kırmızı biber ve mantar mı?"

"Merak etmeyin. Diğerisi sosis."

"Vay be." Kutuları ondan aldı ve tezgâha taşıdı.

"Çocukları arayacağım."

Matt onu belinden yakaladı. "Bir dakika içinde." Onu öptü, sonra ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Beğ yıl sonra bizi nerede görüyorsun?"

Bree güldü. "Hamilelik testi seni korkuttu mu?" "Hayır." Onu tekrar öptü. "Ama beni düşündürdü." "Evet. Beni de."

"Ee? Beş yıl sonra bizi nerede görüyorsun?" Ellerini kızın etrafına doladı ve sırtının alt kısmına yerleştirdi.

"Oh, eninde sonunda benimle evleneceksin."

Yüzüne yayılan bir sırıtışla homurdandı. "Öyle miyim?"

"Evet."

"Bunun ne zaman düşünüyorsun?"

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu geri öptü. "Doğru zaman geldiğinde."

"Bir sır bilmek ister misin? Seninle bugün evlenebilirim." Onu daha yakına çekti. "Sence ne zaman doğru olur?"

Ellerini onun göğsünde birleştirdi. "Sanırım öğreneceğiz."

Arka kapı pat diye açıldı ve çok kirli küçük bir kız "Pizza!" diye bağırdı.

"Çizmelerini çıkar!" Matt karşı çıktı.

Kayla çamurlu botlarını ve dış giysilerini bir kasırga gibi dökmeye başladı.

Matt vücutlarını ayırıp çamurlu eğyalarını toplamak için dağınıklığın içine atlarken Bree gülümsedi. Onunla bugün evlenecekti ama bunun da bir sır olmadığından Ğüpheleniyordu.

TEŞEKKÜR

Bu konsepti geliştirmeme yardımcı olan yazar arkadaşlarıma özel teşekkürler: Rayna Vause, Kendra Elliot, Leanne Sparks, Toni Anderson, Amy Gamet ve Loreth Anne White. Şerefe hanımlar! Her zaman olduğu gibi, menajerim Jill Marsal'a bana verdiği sarsılmaz destek ve sağlam kariyer tavsiyeleri için teşekkür ederim. Ayrıca Montlake'teki tüm ekibe, özellikle de satın alma Anh Schluep ve geliştirme editörüm Charlotte Herscher'a minnettarım. Ekipler söz konusu olduğunda, en iyilerine sahip olduğum için şanslıyım.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

Melinda Leigh, En İyi İlk Roman dalında Uluslararası Gerilim Ödülü adayı olan *She Can Run*, *She Can* serisinden *She Can Tell*, *She Can Scream*, *She Can Hide* ve *She Can Kill*; *Midnight Novels* serisinden *Midnight Exposure*, *Midnight Sacrifice*, *Midnight Betrayal* ve *Midnight Obsession* kitaplarının Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan yazarıdır; *Scarlet Falls* serisinde *Hour of Need*, *Minutes to Kill* ve *Seconds to Live*; *Morgan Dane* serisinde *Say You're Sorry*, *Her Last Goodbye*, *Bones Don't Lie*, *What I've Done*, *Secrets Never Die* ve *Save Your Breath*; *Bree Taggart* serisinde ise *Cross Her Heart*, *See Her Die*, *Drown Her Sorrows*, *Right Behind Her*, *Dead Against Her*, *Lie to Her*, *Catch Her Death* ve kısa öykü "Her Second Death". Melinda, iki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda yazarlık ödülü kazanmıştır; Kenpo'da ikinci derece siyah kuşak sahibidir

Karate yapıyor ve kadınlara kendini savunma dersleri veriyor; dağınık bir evde ailesi ve küçük bir evcil hayvan sürüsüyle birlikte yaşıyor. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

